

Коментар до Загального стандарту звітності та належної перевірки інформації про фінансові рахунки

Публікація ОЕСР, перекладена
українською мовою

Міністерство
фінансів
України

Вперше опубліковано ОЕСР англійською мовою під назвою: Standard for Automatic Exchange of Financial Account Information in Tax Matters, Second Edition © OECD 2017, <https://doi.org/10.1787/9789264267992-en>.

Цей переклад не створений ОЕСР і не повинен вважатися офіційним перекладом ОЕСР. Відповідальність за якість перекладу та його відповідність оригінальному тексту роботи несе автор перекладу. У разі будь-яких розбіжностей між текстом оригіналу та перекладом, дійсним вважається лише текст оригіналу.

© Міністерство фінансів України 2023 для цього перекладу.

В. Коментарі до Загального Стандарту Звітності

Вступ

Загальний Стандарт Звітності містить стандарти звітності та належної комплексної перевірки, які лежать в основі автоматичного обміну інформацією про фінансові рахунки. Юрисдикція, що його впроваджує, повинна мати чинні норми, які вимагають, щоб фінансові установи повідомляли інформацію, що відповідає обсягу звітності, визначеному в Розділі I, та дотримувалися процедур належної перевірки, що відповідають процедурам, описаним у Розділах II-VII Загального Стандарту Звітності.

Терміни з великої літери, що використовуються в Загальному Стандарті Звітності, визначені у Розділі VIII. Юрисдикція, що впроваджує цей стандарт, може передбачити, що розмір та характеристика платежів, здійснених щодо Підзвітного Рахунку, повинні визначатися відповідно до принципів її податкового законодавства.

Розділ IX Загального Стандарту Звітності описує правила та адміністративні процедури, які, як очікується, повинна впровадити юрисдикція для забезпечення ефективною імплементації та дотримання Загального Стандарту Звітності.

Коментар до Розділу I щодо загальних вимог до звітності

1. Розділ I містить загальні вимоги до звітності, що застосовуються до Підзвітних Фінансових Установ. Пункти А та В визначають інформацію, яку необхідно повідомляти за загальним правилом, тоді як пункти С-Е передбачають низку винятків, пов'язаних з ПН, датою народження, місцем народження та валовими надходженнями. У пункті 1 Розділу 2 Модельної угоди компетентних органів про автоматичний обмін інформацією про фінансові рахунки роз'яснюється (далі – Модельна угода), що інформація, яка підлягає обміну, – це інформація, яку необхідно надавати відповідно до правил звітності та належної комплексної перевірки Загального Стандарту Звітності, включаючи винятки, що містяться в пунктах С-Е Розділу I.

2. Підзвітні Фінансові Установи часто інформуватимуть Власників Рахунків (наприклад, через зміну правил та умов), що інформація, яка стосується їх рахунків (за умови, що ці рахунки є Підзвітними), буде передаватися та може підлягати обміну з іншими юрисдикціями. У деяких юрисдикціях Підзвітні Фінансові Установи можуть бути зобов'язані подавати звіти згідно з правилами конфіденційності та розкриття інформації їхньої юрисдикції. Підзвітні Фінансові Установи повинні дотримуватися таких правил у цій сфері (наприклад, надаючи Власникам Рахунків на їх запити копію звітної інформації).

Пункт А – Інформація, що підлягає звітуванню

3. Відповідно до пункту А кожна Підзвітна Фінансова Установа зобов'язана повідомляти таку інформацію щодо кожного Підзвітного Рахунку такої Підзвітної Фінансової Установи:

a) у випадку будь-якої фізичної особи, яка є Власником Рахунку та Підзвітною Особою – ім'я, адресу, юрисдикцію (юрисдикції) резидентства, ПН (-и) та дату і місце народження;

b) у випадку будь-якої Організації, яка є Власником Рахунку та Підзвітною Особою – найменування, адресу, юрисдикцію (юрисдикції) резидентства та ПН(-и);

c) у випадку будь-якої Організації, що є Власником Рахунку і визначена як така, що має одну або більше Контролюючих Осіб, яка є Підзвітною Особою:

(1) найменування, адресу, юрисдикцію (юрисдикції) резидентства та ПН (-и) Організації; та

(2) ім'я, адресу, юрисдикцію (юрисдикції) резидентства, ПН(-и) та дату і місце народження кожної Контролюючої Особи, яка є Підзвітною Особою;

d) номер рахунку (або функціональний еквівалент за відсутності номера рахунку);

e) найменування та ідентифікаційний номер (за наявності) Підзвітної Фінансової Установи; та

f) залишок чи вартість рахунку (у тому числі, у випадку Договору Страхування з Викупною Сумою або Договору Ануїтету – Викупну Суму або вартість, що підлягає відшкодуванню) станом на кінець відповідного календарного року чи іншого звітного періоду, або, якщо рахунок був закритий протягом такого року чи періоду – на дату закриття рахунку.

4. Окрім цього, необхідно повідомляти також таку інформацію:

a) у випадку будь-якого Кастодіального Рахунку:

(1) загальну валову суму відсотків, які виплачено або зараховано на рахунок (або щодо рахунку) протягом календарного року або іншого відповідного звітного періоду;

(2) загальну валову суму дивідендів, які виплачено або зараховано на рахунок (або щодо рахунку) протягом календарного року або іншого відповідного звітного періоду;

(3) загальну валову суму іншого доходу, згенерованого стосовно активів на рахунку, що виплачений або зарахований на рахунок (або щодо рахунку) протягом календарного року чи іншого відповідного звітного періоду; а також

(4) загальну валову суму надходжень від продажу чи викупу Фінансових Активів, випланих або зарахованих на рахунок протягом календарного року або іншого відповідного звітного періоду щодо якого Підзвітна Фінансова Установа виступала як зберігач, брокер, номінальний утримувач або діяла іншим чином як агент Власника Рахунку.

b) у випадку будь-якого Депозитного Рахунку – загальну валову суму відсотків, сплачених або зарахованих на рахунок протягом календарного року чи іншого відповідного звітного періоду.

c) у випадку будь-якого рахунку, відмінного від Кастодіального Рахунку або Депозитного Рахунку, – загальну валову суму, сплачену або зараховану Власнику Рахунку щодо такого рахунку протягом календарного року або іншого відповідного звітного періоду, стосовно якого Підзвітна Фінансова Установа є боржником або дебітором, у тому числі сукупну суму будь-яких викупних виплат, сплачених Власнику Рахунку протягом календарного року чи іншого відповідного звітного періоду.

Підпункт А(1) – Адреса

5. Адреса, яку необхідно повідомити щодо рахунку, – це адреса, записана Підзвітною Фінансовою Установою для Власника Рахунку відповідно до процедур належної комплексної перевірки, описаних у Розділах II-VII. Отже, у випадку рахунку, що належить фізичній особі, яка є Підзвітною Особою, адреса, яку потрібно повідомити, – це поточна адреса проживання цієї особи (див. пункти 8 та 22 Коментаря до Розділу III), окрім випадків, коли Підзвітна Фінансова Установа не має такої адреси у своїх записах, тоді вона має повідомити поштову адресу, що є в її файлах (записах). У випадку, якщо рахунок належить Організації, що визначена як така, яка має одну або більше Контролюючих Осіб, що є Підзвітними Особами, – адресою, яку необхідно повідомити, є адреса Організації та адреса кожної Контролюючої Особи такої Організації, яка є Підзвітною Особою.

Підпункт А(1) – Юрисдикція (юрисдикції) резидентства

6. Юрисдикція резидентства, яку необхідно повідомити щодо рахунку, – це юрисдикція резидентства, визначена Підзвітною Фінансовою Установою для Підзвітної Особи щодо відповідного календарного року або іншого відповідного звітного періоду, згідно з процедурами належної

комплексної перевірки, описаними у Розділах II-VII. У випадку, коли Підзвітна Особа ідентифікована як така, що має більше ніж одну юрисдикцію резидентства, юрисдикціями резидентства, які необхідно повідомити, є всі юрисдикції резидентства, визначені Підзвітною Фінансовою Установою для Підзвітної Особи щодо відповідного календарного року або іншого відповідного звітного періоду. Юрисдикція (юрисдикції) резидентства, визначена в результаті проведення процедур належної комплексної перевірки, описаних у Розділах II-VII, не впливає на будь-яке визначення резидентства, зробленого Підзвітною Фінансовою Установою для будь-яких інших податкових цілей.

Підпункт A(1) – ПН

7. ПН, який необхідно повідомити щодо рахунку, – це ПН, присвоєний Власнику Рахунку в його юрисдикції резидентства (тобто не в юрисдикції джерела). У випадку, коли Підзвітна Особа ідентифікована як така, що має більше ніж одну юрисдикцію резидентства, ПН, який необхідно повідомити, – це ПН Власника Рахунку щодо кожної Підзвітної Юрисдикції (за умови застосування пунктів C та D). Як визначено в підпункті E(5) Розділу VIII, термін «ПН» включає функціональний еквівалент за відсутності ідентифікаційного номера платника податків (див. пункт 148 Коментаря до Розділу VIII).

Підпункт A(2) – Номер рахунку

8. Номер рахунку, який необхідно повідомити щодо рахунку, – це ідентифікаційний номер, присвоєний Підзвітною Фінансовою Установою для інших цілей, відмінних від цілі виконання вимог щодо звітності, викладених у підпункті A(1), або, якщо такого номера рахунку не присвоєно, – функціональний еквівалент (тобто унікальний серійний номер або інший номер, який така Підзвітна Фінансова Установа присвоює Фінансовому Рахунку, і який відрізняє рахунок від інших рахунків, що ведуться такою установою). Номер контракту або полісу, як правило, вважається функціональним еквівалентом номера рахунку.

Підпункт A(3) – Ідентифікаційний номер

9. Підзвітна Фінансова Установа повинна повідомити своє найменування та ідентифікаційний номер (за наявності). Ідентифікаційна інформація про Підзвітну Фінансову Установу має на меті дозволити Юрисдикціям-Учасницям легко визначати джерело інформації, яка надається у звітах та в подальшому обмінюється, для того, щоб, наприклад, відслідкувати

помилку, яка могла призвести до неправильного або неповного звітування. «Ідентифікаційний номер» Підзвітної Фінансової Установи – це номер, присвоєний Підзвітній Фінансовій Установі для цілей ідентифікації. Зазвичай цей номер присвоюється Підзвітній Фінансовій Установі у її юрисдикції резидентства або місцезнаходження, але, він також може бути присвоєний на глобальному рівні. Приклади ідентифікаційних номерів включають ПІН, реєстраційний код/номер підприємства/компанії або Міжнародний ідентифікатор юридичної особи (LEI)¹, або Глобальний ідентифікаційний номер посередника (GIIN)². Очікується, що Юрисдикції-Учасниці надаватимуть своїм Підзвітним Фінансовим Установам рекомендації/інструкції щодо будь-якого ідентифікаційного номера, що підлягає звітуванню. Якщо Підзвітній Фінансовій Установі такий номер не присвоєно, тоді потрібно повідомити лише найменування та адресу Підзвітної Фінансової Установи.

Підпункт А(4) – Залишок чи вартість рахунку

10. Підзвітна Фінансова Установа повинна звітувати про залишок чи вартість рахунку станом на кінець календарного року або іншого відповідного звітного періоду, або, якщо рахунок був закритий протягом такого року чи періоду, – на дату закриття рахунку (див. пункт 14 нижче). Рахунок із від’ємним залишком чи вартістю слід повідомляти як такий, що має залишок чи вартість рахунку, що дорівнює нулю. У випадку рахунку, що є Договором Страхування з Викупною Сумою або Договором Ануїтету, Підзвітна Фінансова Установа повинна повідомити Викупну Суму або вартість, що підлягає відшкодуванню.

11. Однак деякі юрисдикції вже вимагають, щоб Фінансові Установи повідомляли середній залишок чи вартість рахунку протягом календарного року або іншого відповідного звітного періоду. Ці юрисдикції можуть і надалі отримувати таку інформацію замість того, щоб вимагати подання інформації про залишок чи вартість рахунку станом на кінець календарного року або іншого відповідного звітного періоду, шляхом заміни підпункту А(4) таким положенням:

4. [найвищий] середній [місячний] залишок чи вартість рахунку (включаючи, у випадку Договору Страхування з Викупною Сумою або

¹ Див. веб-портал Комітету регуляторного нагляду (ROC) Глобальної системи ідентифікації юридичних осіб (GLEIS) – www.leiroc.org/.

² Глобальний ідентифікаційний номер посередника (GIIN) – це ідентифікаційний номер, який присвоюється певним фінансовим установам Службою внутрішніх доходів (IRS) США.

Договору Ануїтету – Викупну Суму або вартість, що підлягає відшкодуванню) протягом відповідного календарного року або іншого відповідного звітного періоду, або якщо рахунок було закрито протягом такого року чи періоду – на дату закриття рахунку;

У такому випадку підпункт 2(d) Розділу 2 Модельної угоди має бути відповідно змінений (див. пункт 4 Коментаря до Розділу 2 Модельної угоди).

12. Загалом, залишок чи вартість Фінансового Рахунку – це залишок чи вартість, розрахована Фінансовою Установою для цілей звітування щодо Власника Рахунку. У випадку Частки в Капіталі або у боргових зобов'язаннях Фінансової Установи, залишок чи вартість частки в капіталі – це вартість, розрахована Фінансовою Установою, з метою, яка вимагає як найчастішого визначення вартості, а залишок чи вартість частки в боргових зобов'язаннях є його основною сумою. залишок чи вартість для Договору Страхування з Викупною Сумою або Договору Ануїтету – це залишок чи вартість станом на кінець календарного року або іншого відповідного звітного періоду (див. пункт 15 нижче). Залишок чи вартість рахунку не повинна зменшуватися будь-якими зобов'язаннями, взятими на себе Власником Рахунку щодо рахунку або будь-якого активу, що зберігається на рахунку.

13. Кожному власнику спільного рахунку приписується весь залишок чи вартість спільного рахунку, а також усі суми, сплачені або зараховані на спільний рахунок (або щодо такого спільного рахунку). Такий підхід застосовується щодо:

- рахунку, що належить Пасивній НФО з більше ніж однією Контролюючою Особою, яка є Підзвітною Особою, де кожній Контролюючій Особі приписується весь залишок чи вартість рахунку, що належить Пасивній НФО, а також усі суми, сплачені або зараховані на рахунок;
- рахунку, що належить Власнику Рахунку, який є Підзвітною Особою і визначений як такий, що має більше ніж одну юрисдикцію резидентства, де необхідно повідомити про весь залишок чи вартість рахунку, а також всю суму, сплачену або зараховану на рахунок, щодо кожної юрисдикції резидентства Власника Рахунку;

- рахунку, який належить Пасивній НФО з Контролюючою Особою, яка є Підзвітною Особою, і визначена як така, що має більше ніж одну юрисдикцію резидентства, де необхідно повідомити весь залишок чи вартість рахунку, що належить Пасивній НФО, а також всю суму, сплачену або зараховану на рахунок, щодо кожної юрисдикції резидентства Контролюючої Особи; або
- рахунку, який належить Пасивній НФО, що є Підзвітною Особою з Контролюючою Особою, яка є Підзвітною Особою, де необхідно повідомити весь залишок чи вартість рахунку, що належить Пасивній НФО, а також всю суму, сплачену або зараховану на рахунок, як щодо Пасивної НФО, так і щодо Контролюючої Особи.

14. У разі закриття рахунку, Підзвітна Фінансова Установа не зобов'язана надавати інформацію про залишок чи вартість рахунку, яка була до дати закриття або під час закриття, але повинна повідомити, що рахунок було закрито. При визначенні того, коли рахунок вважається «закритим», необхідно посилається на чинне законодавство конкретної юрисдикції. Якщо чинне законодавство не регулює закриття рахунків, рахунок вважатиметься закритим відповідно до звичайних операційних процедур Підзвітної Фінансової Установи, що послідовно застосовуються до всіх рахунків, які ведуться такою установою. Наприклад, частка в капіталі або у боргових зобов'язаннях Фінансової Установи, як правило, вважається закритою в результаті припинення, передачі, відмови, викупу, анулювання або ліквідації. Рахунок із нульовим та від'ємним залишком чи вартістю не є закритим рахунком виключно через такий залишок чи вартість.

Підпункти А(4)-(7) – Відповідний звітний період

15. Інформація, що підлягає звітуванню, є інформацією станом на кінець відповідного календарного року або іншого відповідного звітного періоду. При визначенні, що саме мається на увазі під «відповідним звітним періодом», необхідно зробити посилання на значення, яке цей термін має на той час згідно з правилами кожної звітності юрисдикції, які мають послідовно застосовуватись протягом розумної кількості років. Як правило, відповідними звітними періодами вважаються період між датою останньої річниці контракту та датою попередньої річниці контракту (наприклад, у випадку Договору Страхування з Викупною Сумою) та фінансовий рік, відмінний від календарного.

Підпункт А(5)(а) – Інші доходи

16. Інформація, що підлягає звітуванню у випадку Кастодіального Рахунку, включає загальну валову суму іншого доходу, отриманого щодо активів на рахунку, який сплачено або зараховано на рахунок (або щодо рахунку) протягом календарного року або іншого відповідного звітного періоду. Термін «інший дохід» означає будь-яку суму, що вважається доходом згідно із законодавством юрисдикції, де ведеться рахунок, крім будь-якої суми, яка вважається відсотками, дивідендами або валовими надходженнями, або приростом капіталу від продажу або викупу Фінансових Активів.

Підпункт А(5)(b) – Валові надходження

17. У випадку Кастодіального Рахунку, інформація, яка підлягає звітуванню, включає загальну валову суму надходжень від продажу чи викупу Фінансових Активів, сплачених або зарахованих на рахунок протягом календарного року або іншого відповідного звітного періоду, щодо якого Підзвітна Фінансова Установа виступала як зберігач (кастодіан), брокер, номінальний утримувач, або діяла іншим чином як агент Власника Рахунку. Термін «продаж чи викуп» означає будь-який продаж або викуп Фінансових Активів, що визначається незалежно від того, чи підлягає власник таких Фінансових Активів оподаткуванню щодо такого продажу або викупу.

18. Клірингова або розрахункова організація, яка веде Підзвітні Рахунки та здійснює розрахунки за купівлю та продаж цінних паперів між членами такої організації на нетто-основі, може не знати валових надходжень від продажу чи відчуження. Якщо клірингова або розрахункова організація не знає валових надходжень, валові надходження обмежуються чистою сумою, сплаченою або зарахованою на рахунок учасника, яка пов'язана з продажем або іншим відчуженням Фінансових Активів таким учасником на момент проведення розрахунків за такими операціями відповідно до процедур розрахунків такої організації. Термін «клірингова або розрахункова організація» означає організацію, що здійснює клірингові операції з цінними паперами для своїх організацій-членів та здійснює переказ або надає інструкції щодо передачі цінних паперів за допомогою кредитування чи дебетування на рахунок учасника без необхідності фізичної доставки цінних паперів.

19. Стосовно продажу, здійсненого брокером, що призводить до виплати валових надходжень, датою, коли валові надходження вважаються сплаченими, є дата, коли надходження від такого продажу зараховуються на рахунок або іншим чином стають доступними особі, яка має право на виплату.

20. Загальні валові надходження від продажу чи викупу означають загальну суму, реалізовану в результаті продажу або викупу Фінансових Активів. У випадку продажу, здійсненого брокером, загальні валові надходження від продажу або викупу означають загальну суму, сплачену або зараховану на рахунок особи, яка має право на виплату, збільшену на будь-яку суму, не сплачену таким чином внаслідок погашення маржинальної позики; брокер може (але не зобов'язаний) враховувати комісію від продажу при визначенні загальних валових надходжень. У разі продажу процентного боргового зобов'язання, валові надходження включають будь-які відсотки, нараховані між датами виплати відсотків.

Підпункт А(7) – Валові суми

21. Інформація, яка підлягає звітуванню, у випадку будь-якого рахунку, відмінного від Кастодіального або Депозитного Рахунків, включає загальну валову суму, сплачену або зараховану Власнику Рахунку щодо рахунку протягом календарного року або іншого відповідного звітного періоду, стосовно якого Підзвітна Фінансова Установа є кредитором або дебітором. Така «валова сума» включає, наприклад, сукупну суму:

- будь-яких викупних виплат, здійснених (повністю або частково) Власникові Рахунку протягом календарного року або іншого відповідного звітного періоду; а також
- будь-яких виплат, здійснених Власникові Рахунку згідно з Договором Страхування з Викупною Сумою або Договором Ануїтету протягом календарного року або іншого відповідного звітного періоду, навіть якщо такі платежі не вважаються Викупною Сумою відповідно до підпункту С(8) Розділу VIII.

Схема Загального Стандарту Звітності та інструкція користувача

22. Як передбачено в Модельній угоді, Компетентні Органи використовуватимуть схему Загального Стандарту Звітності для цілей обміну інформацією, що підлягає звітуванню. Ця схема може також використовуватись Підзвітними Фінансовими Установами з метою

надання інформації (в тій мірі, в якій це дозволяється національним законодавством). Схематичне зображення цієї схеми та інструкцію користувача до неї можна знайти в Додатку 3. Інструкція користувача може бути особливо корисною для Підзвітних Фінансових Установ, оскільки вона містить більш детальну інформацію про кожен елемент даних та будь-які атрибути, які застосовуються до такого елемента даних. Наприклад, інструкція користувача описує три елементи даних, які стосуються місця народження (інформація про країну, місто та частину міста (CountryInfo (дані щодо країни), City (місто) та CitySubentity (частина міста)), і пояснює – якщо потрібно повідомити місце народження, то елементи даних щодо країни (CountryInfo) (визначені кодом країни або назвою) та міста (City) є обов’язковими для звітування, а такий елемент даних, як частина міста (CitySubentity) – не є обов’язковим.

Пункт В – Валюта

23. Інформація має бути надана у валюті, в якій деноміновано рахунок, а у звітній інформації повинна бути визначена валюта, в якій деномінована кожна сума. У випадку рахунку, деномінованого більш ніж в одній валюті, Підзвітна Фінансова Установа може прийняти рішення про звітування інформації у валюті, в якій рахунок деномінований, та зобов’язана визначити валюту, в якій рахунок звітуватиметься.

24. Якщо залишок чи вартість Фінансового Рахунку або інша сума деноміновані у валюті, відмінній від валюти, яка використовується Юрисдикцією-Учасницею під час впровадження Загального Стандарту Звітності (для цілей порогових значень або лімітів), Підзвітна Фінансова Установа повинна розрахувати залишок чи вартість шляхом застосування спот-курсу, щоб перевести такий залишок чи вартість у еквівалент в відповідній валюті. Для цілей звітування Підзвітною Фінансовою Установою, спот-курс має визначатися станом на останній день календарного року або іншого відповідного звітного періоду, за який надається звіт щодо рахунку.

Пункти С-Е – Винятки

ІПН та дата народження

25. Пункт С містить виняток, що застосовується до Існуючих Рахунків: не вимагається повідомляти інформацію про ІПН чи дату народження, якщо

(i) такий ІПН або дата народження відсутні у записах (реєстрах) Підзвітної Фінансової Установи, та (ii) збір Підзвітними Фінансовими Установами інформації про ІПН чи дату народження не передбачений відповідно до національного законодавства. Таким чином, ІПН або дата народження підлягає звітуванню, якщо:

- ІПН або дата народження містяться в записах (реєстрах) Підзвітної Фінансової Установи (незалежно від того, чи існує обов'язок мати їх у записах (реєстрах)); або
- ІПН або дата народження відсутні у записах (реєстрах) Підзвітної Фінансової Установи, але згідно з національним законодавством (наприклад, Процедури AML/КУС) Підзвітна Фінансова Установа зобов'язана їх збирати.

26. «Записи (реєстри)» Підзвітної Фінансової Установи включають клієнтський файл та пошукові електронні бази даних (див. пункт 34 нижче). «Клієнтський файл» включає основні файли Підзвітної Фінансової Установи для збереження інформації про Власника Рахунку, такої як, інформації, що використовується для зв'язку з Власниками Рахунків та для виконання вимог Процедур AML/КУС. Підзвітні Фінансові Установи, як правило, мають два роки для завершення процедур визначення Підзвітних Рахунків серед Рахунків з Низькою Вартістю (див. пункт 51 Коментаря до розділу III) і, таким чином, можуть спочатку здійснити пошук у своїх електронних записах (або отримати дані про ІПН чи дату народження від Власника Рахунку), а потім перевірити паперові записи.

27. Крім того, навіть якщо Підзвітна Фінансова Установа не має в своїх записах (реєстрах) ІПН або дати народження для Існуючого Рахунку і не зобов'язана збирати таку інформацію згідно із національним законодавством, Підзвітна Фінансова Установа повинна здійснити належні заходи для того, щоб отримати дані про ІПН та дату народження щодо Існуючих Рахунків до кінця другого календарного року, наступного за роком, в якому такі рахунки були визначені як Підзвітні Рахунки, окрім випадків, коли один із винятків, наведених у пункті D, застосовується до ІПН, і про нього не потрібно звітувати.

28. «Належні заходи» означають реальні спроби отримати дані про ІПН та дату народження Власника Підзвітного Рахунку. Такі заходи повинні здійснюватися принаймні раз на рік протягом періоду між визначенням Існуючого Рахунку як Підзвітного Рахунку і кінцем другого календарного

року, наступного за роком такого визначення. Приклади належних заходів включають: звернення до Власника Рахунку (наприклад, поштою, особисто або по телефону), включаючи запит, зроблений в складі іншої документації або в електронному вигляді (наприклад, за допомогою факсиміле або електронною поштою); а також перегляд пошукових електронних баз даних, які ведуться Пов'язаною Організацією Підзвітної Фінансової Установи відповідно до принципів агрегування, викладених у пункті С розділу VII. Однак належні заходи не обов'язково вимагають закриття, блокування чи перенесення рахунку, а також обумовлення чи іншим чином обмеження його використання. Незалежно від викладеного вище, належні заходи можуть здійснюватися і після зазначеного вище періоду.

29. Пункт D містить виняток, що застосовується як до Існуючих Рахунків, так і до Нових Рахунків. ІПН не потрібно повідомляти, якщо:

- a) ІПН не було видано (присвоєно) відповідною Підзвітною Юрисдикцією; або
- b) національне законодавство відповідної Підзвітної Юрисдикції не вимагає збору інформації про ІПН, який видано (присвоєно) такою Підзвітною Юрисдикцією.

30. ІПН вважається невиданим Підзвітною Юрисдикцією, (i) якщо юрисдикція не видає ідентифікаційний номер платника податків або його функціональний еквівалент у разі відсутності ідентифікаційного номера платника податків (див. пункт 148 Коментаря до Розділу VIII), або (ii) якщо юрисдикція не видала ІПН певній Фізичній Особі або Організації. Як наслідок, ІПН не вимагається повідомляти стосовно Підзвітного Рахунку, який належить Підзвітній Особі, яка є резидентом такої Підзвітної Юрисдикції, або щодо якої ІПН не видається. Однак, якщо/коли Підзвітна Юрисдикція починає видавати ІПН та видає ІПН певній Підзвітній Особі, виняток, що міститься в пункті D, більше не застосовується, і ІПН Підзвітної Особи потрібно буде повідомити, якщо Підзвітна Фінансова Установа отримає документ самостійної оцінки, який містить такий ІПН, або іншим чином отримує такий ІПН.

31. Виняток, описаний у підпункті (ii) пункту D, стосується національного законодавства юрисдикції Власника Рахунку. Якщо Підзвітна Юрисдикція видала ІПН Підзвітній Особі, що є власником Підзвітного Рахунку, а збір відомостей про такий ІПН не може вимагатись відповідно до національного законодавства такої юрисдикції (наприклад, оскільки

згідно з таким законодавством надання ІПН платником податків здійснюється на добровільних засадах), Підзвітна Фінансова Установа, що веде такий рахунок, не зобов'язана отримувати і звітувати ІПН. Однак, Підзвітній Фінансовій Установі не забороняється вимагати та збирати ІПН Власників Рахунків для цілей звітності, якщо Власник Рахунку вирішить його надати. У цьому випадку Підзвітна Фінансова Установа повинна повідомити ІПН. На практиці може бути лише декілька юрисдикцій, для яких це може мати місце (наприклад, Австралія).

32. Очікується, що Юрисдикції-Учасниці інформуватимуть Підзвітні Фінансові Установи з питань видачі, збору, а також, наскільки це можливо і доцільно, щодо структури та інших особливостей ІПН. ОЕСР буде намагатися сприяти розповсюдженню такої інформації.

Місце народження

33. Пункт Е містить виняток як для Існуючих Рахунків, так і для Нових Рахунків: не вимагається звітувати місце народження, якщо Підзвітна Фінансова Установа не зобов'язана отримувати та звітувати ці відомості згідно з національним законодавством, і така інформація відсутня в пошуковій електронній базі даних, яку веде Підзвітна Фінансова Установа. Таким чином, звітувати місце народження потрібно, якщо стосовно відповідного Власника Рахунку:

- Підзвітна Фінансова Установа зобов'язана отримати дані про місце народження та повідомити про нього згідно із національним законодавством; та
- інформація про місце народження є в пошуковій електронній базі даних, яку веде Підзвітна Фінансова Установа.

34. Термін «пошукова електронна база інформації/даних (*electronically searchable information/data*)» означає інформацію, яку Підзвітна Фінансова Установа зберігає у своїх файлах податкової звітності, клієнтських файлах або подібних файлах, і яка зберігається у формі електронної бази даних, до якої можуть застосовуватись стандартні запити мовами програмування, такими як, наприклад, Мова Структурованих Запитів (*Structured Query Language*). Інформація, дані або файли не є пошуковими електронними базами лише тому, що вони зберігаються в системі пошуку зображень (таких як у форматі портативного документа «pdf» або сканованого документа). «Звітність» для цієї мети не включає інформацію, яка надається лише за запитом.

Валові надходження

35. Пункт F містить виняток стосовно року, коли інформація має бути подана. Підзвітним Фінансовим Установам може бути складніше впровадити процедури для отримання відомостей про загальні валові надходження від продажу або викупу Фінансових Активів. Таким чином, під час впровадження Загального Стандарту Звітності, юрисдикції можуть розглянути (за необхідності) поступове запровадження звітності про такі валові надходження. У такому випадку перехідне положення може бути сформульоване, так як у пункті F.

Коментар до Розділу II **стосовно загальних вимог до належної комплексної перевірки**

1. Цей Розділ містить загальні вимоги щодо належної комплексної перевірки. Він також стосується залучення постачальників послуг та альтернативних процедур належної комплексної перевірки Існуючих Рахунків.

Підпункти А-С – Загальні вимоги до належної комплексної перевірки

2. Відповідно до пункту А, рахунок розглядається як Підзвітний Рахунок починаючи з дати, коли його ідентифіковано таким відповідно до процедур належної комплексної перевірки, описаних Розділами II-VII. Як тільки рахунок стає Підзвітним Рахунком, він зберігає такий статус до дати, коли він перестає бути Підзвітним Рахунком (наприклад, з огляду на те, що Власник Рахунку перестає бути Підзвітною Особою, або рахунок стає Виключеним Рахунком, закривається або передається у повному обсязі), навіть якщо залишок чи вартість рахунку дорівнює нулю або є від'ємним, або на рахунок (чи щодо рахунку) не було сплачено чи зараховано жодної суми. Якщо рахунок ідентифіковано як Підзвітний Рахунок на основі його статусу на кінець календарного року або звітного періоду, інформація щодо такого рахунку підлягає звітуванню так, ніби рахунок був Підзвітним Рахунком протягом повного календарного року або звітного періоду, в якому він був визначений таким. Якщо Підзвітний Рахунок закривається, інформація стосовно такого рахунку підлягає звітуванню до дати закриття. Якщо не передбачено інше, інформація щодо Підзвітного Рахунку має надаватись щороку у календарному році, наступному за роком, якого інформація стосується.

3. Нижченаведені приклади в загальному ілюструють застосування пункту А:

- Приклад 1 (Рахунок, який стає Підзвітним Рахунком):
Рахунок відкрито 28 травня 2000 року та ідентифіковано як Підзвітний Рахунок 03 грудня 2001 року. Оскільки рахунок був ідентифікований як Підзвітний Рахунок у календарному 2001 році, інформація стосовно такого Підзвітного Рахунку підлягає звітуванню у календарному 2002 році стосовно повного календарного 2001 року та щорічно після цього.
- Приклад 2 (Рахунок, який перестає бути Підзвітним Рахунком):

Фактичні обставини такі самі, як у Прикладі 1. Однак, 24 березня 2002 року Власник Рахунку перестає бути Підзвітною Особою, і, як наслідок, рахунок перестає бути Підзвітним Рахунком. Оскільки рахунок перестав бути Підзвітним Рахунком 24 березня 2002 року, інформацію стосовно цього рахунку не потрібно повідомляти у календарному 2003 році, а також пізніше, якщо рахунок знову не стане Підзвітним Рахунком у календарному 2003 році або у будь-якому наступному календарному році.

- Приклад 3 (Рахунок, який закрито):

Рахунок відкрито 09 вересня 2004 року і він стає Підзвітним Рахунком 08 лютого 2005 року. Однак, 27 вересня 2005 року Власник Рахунку закриває рахунок. Оскільки рахунок був Підзвітним Рахунком між 08 лютого та 27 вересня 2005 року і був закритий у календарному 2005 році, інформація стосовно цього рахунку (включаючи закриття рахунку) має передаватись у календарному 2006 році щодо періоду календарного 2005 року між 01 січня і 27 вересня.

- Приклад 4 (Рахунок, який перестає бути Підзвітним Рахунком і який закрито):

Фактичні обставини такі самі, як і у Прикладі 2, за винятком того, що 04 липня 2002 року Власник Рахунку закриває рахунок. Оскільки рахунок перестав бути Підзвітним Рахунком 24 березня 2002 року, інформацію щодо цього рахунку не потрібно надавати у звіті у календарному 2003 році.

4. У той час, як залишок чи вартість рахунку є частиною інформації, яка підлягає звітуванню, вони також є важливими і для інших цілей, таких як процедури належної комплексної перевірки для Існуючих Рахунків Організацій (див. пункти А та В та підпункти Е(1) та (2) Розділу V), а також правил агрегування залишків рахунків (див. підпункти С(1) та (2) Розділу VII). Згідно з пунктом В, залишок чи вартість рахунку визначається станом на останній день календарного року або іншого відповідного звітного періоду.

5. Якщо граничне значення залишку чи вартості має визначатись станом на останній день календарного року (див., наприклад, підпункт С(6) Розділу III та пункти А та В Розділу V), відповідно до пункту С, відповідний залишок чи вартість повинні бути визначені станом на останній день звітного періоду, який закінчується з, або в межах

відповідного календарного року. Таким чином, якщо звітний період закінчується календарним роком, то відповідний залишок чи вартість повинна бути визначена станом на 31 грудня календарного року. Однак якщо звітний період закінчується в межах календарного року, тоді відповідний залишок чи вартість повинна бути визначена станом на останній день звітного періоду, але в межах календарного року.

Пункт D – Залучення постачальників послуг

6. Відповідно до пункту D, кожна юрисдикція може дозволити Підзвітним Фінансовим Установам залучати постачальників послуг для виконання покладених на такі Підзвітні Фінансові Установи зобов'язань щодо звітності та належної комплексної перевірки (наприклад, юрисдикція може дозволити Підзвітним Фінансовим Установам покладатися на процедури належної комплексної перевірки, що виконуються постачальниками послуг). У таких випадках Підзвітні Фінансові Установи повинні задовольняти вимоги національного законодавства та нести відповідальність за своїми зобов'язаннями щодо звітності та належної комплексної перевірки (тобто відповідальність за дії постачальника послуг покладаються на Підзвітну Фінансову Установу), включаючи зобов'язання згідно із національним законодавством щодо конфіденційності та захисту даних. Ця альтернатива дозволяє Підзвітній Фінансовій Установі залучати постачальника послуг, який є резидентом тієї самої юрисдикції, що і Підзвітна Фінансова Установа, або є резидентом іншої юрисдикції. Крім того, це не змінює строки та спосіб звітування та виконання зобов'язань з належної комплексної перевірки, які залишаються такими ж, як це було б у разі їх виконання Підзвітною Фінансовою Установою. Наприклад, постачальник послуг повинен повідомити інформацію, так як це зробила б Підзвітна Фінансова Установа (наприклад, до тієї ж юрисдикції), та визначити Підзвітну Фінансову Установу, щодо якої він виконує зобов'язання щодо звітності та належної комплексної перевірки.

7. Нижчезазначений приклад ілюструє застосування пункту D:

Інвестиційна Компанія Р – це пайовий фонд, яким керує керівник Фонду М, який є резидентом Юрисдикції-Учасниці В, та не кваліфікується як Звільнений Інструмент Спільного Інвестування. Юрисдикція-Учасниця В дозволяє Підзвітним Фінансовим Установам залучати постачальників послуг для виконання всіх своїх зобов'язань, пов'язаних із Загальним Стандартом Звітності. Оскільки Інвестиційна Компанія Р є Підзвітною Фінансовою Установою в Юрисдикції В, Інвестиційна Компанія Р може

залучати керівника Фонду М для виконання процедур належної комплексної перевірки та дотримання своїх зобов'язань щодо звітування та інших зобов'язань, пов'язаних із Загальним Стандартом Звітності.

Пункт Е – Альтернативні процедури належної комплексної перевірки Існуючих Рахунків

8. Відповідно до пункту Е, кожна юрисдикція може дозволити Підзвітним Фінансовим Установам застосовувати (i) процедури належної комплексної перевірки Нових Рахунків для перевірки Існуючих Рахунків та (ii) процедури належної комплексної перевірки для рахунків з Високою Вартістю – до рахунків з Низькою Вартістю. Вона також може дозволити Підзвітним Фінансовим Установам здійснювати такий вибір або щодо всіх Існуючих Рахунків, або окремо щодо будь-якої чітко визначеної групи таких рахунків (наприклад, за видами діяльності або місцем, де ведеться рахунок).

9. Якщо юрисдикція дозволяє застосовувати процедури належної комплексної перевірки Нових Рахунків до Існуючих Рахунків, інші правила, які застосовуються до Існуючих Рахунків, продовжують застосовуватися. Таким чином, Підзвітна Фінансова Установа може застосовувати процедури належної комплексної перевірки для Нових Рахунків, не позбавляючись при цьому права застосовувати положення щодо звільнення від певних обов'язків, що застосовуються до Існуючих Рахунків (пункт С Розділу I, пункт А Розділу III та пункт А Розділу V), які продовжують застосовуватися за таких обставин. Крім того, відповідно до підпункту В(1) Розділу III, звітування про одне резидентство для Існуючого Рахунку Фізичної Особи, є достатнім для виконання вимог щодо звітності Розділу I.

Коментар до Розділу III
щодо належної комплексної перевірки Існуючих Рахунків Фізичних Осіб

1. Цей розділ містить опис процедур належної комплексної перевірки для визначення Підзвітних Рахунків серед Існуючих Рахунків Фізичних Осіб. У ньому розрізняються Рахунки з Низькою Вартістю та Рахунки з Високою Вартістю.

Пункт А – Рахунки, які не підлягають перевірці, виявленню або звітуванню

2. Пункт А звільняє від перевірки всі Існуючі Рахунки Фізичних Осіб, які є Договорами Страхування з Викупною Сумою або Договорами Ануїтету, за умови, що Підзвітній Фінансовій Установі фактично заборонено законодавством продавати такі договори резидентам Підзвітної Юрисдикції. Підзвітній Фінансовій Установі «фактично заборонено законодавством» продавати Договори Страхування з Викупною Сумою або Договори Ануїтету резидентам Підзвітної Юрисдикції, якщо:

a) законодавство юрисдикції Підзвітної Фінансової Установи забороняє або іншим чином фактично перешкоджає продажу таких договорів резидентам іншої юрисдикції; або

b) законодавство Підзвітної Юрисдикції забороняє або іншим чином фактично перешкоджає Підзвітній Фінансовій Установі продавати такі договори резидентам такої Підзвітної Юрисдикції.

3. Якщо законодавство, що застосовується, прямо не забороняє Підзвітним Фінансовим Установам продавати Договори Страхування або Договори Ануїтету, але вимагає від них виконання певних умов перш ніж вони зможуть продати такі договори резидентам Підзвітної Юрисдикції (наприклад, отримання ліцензії та реєстрація договорів), Підзвітна Фінансова Установа, що не виконала необхідні умови відповідно до чинного законодавства, буде вважатися такою, якій «закон фактично перешкоджає» продавати такі договори резидентам такої Підзвітної Юрисдикції.

Пункт В – Належна комплексна перевірка для Рахунків з Низькою Вартістю

4. Пункт В містить опис процедур, що застосовуються до Рахунків з Низькою Вартістю. Такими процедурами є перевірка адреси проживання та електронний пошук даних.

5. При впровадженні Загального Стандарту Звітності юрисдикції можуть дозволити Підзвітним Фінансовим Установам застосовувати (i) перевірку адреси проживання або електронного пошуку даних, що описані у підпунктах В(2)-(6), або (ii) лише електронний пошук даних. У першому випадку юрисдикції можуть також дозволити Підзвітним Фінансовим Установам робити вибір застосовувати процедуру перевірки адреси проживання або по відношенню до усіх Рахунків з Низькою Вартістю, або окремо щодо будь-якої чітко визначеної групи таких рахунків (наприклад, за видом діяльності або місцем, де ведеться рахунок).

6. Якщо національне законодавство дозволяє Підзвітним Фінансовим Установам застосовувати перевірку адреси проживання та Підзвітна Фінансова Установа вирішить його застосувати, Підзвітна Фінансова Установа повинна застосувати таку перевірку стосовно кожного Рахунку з Низькою Вартістю або чітко визначеної групи таких рахунків (як це дозволено національним законодавством). Якщо Підзвітна Фінансова Установа вирішує не застосовувати таку перевірку, або одна чи декілька вимог перевірки не задовольняються, то вона повинна виконати пошук електронних даних щодо Рахунку з Низькою Вартістю.

Підпункт В(1) – Перевірка адреси проживання

7. Підпункт В(1) містить перевірку «адреси проживання». Згідно з цією перевіркою Підзвітна Фінансова Установа повинна мати впроваджені політику та процедури для підтвердження адреси проживання на основі Документальних Доказів. Для визначення того, чи є Фізична Особа-Власник Рахунку Підзвітною Особою, Підзвітна Фінансова Установа може розглядати таку особу як податкового резидента юрисдикції, в якій знаходиться адреса, якщо:

- a) Підзвітна Фінансова Установа має у своїх записах (реєстрах) адресу проживання Фізичної Особи-Власника Рахунку;
- b) така адреса місця проживання є поточною (актуальною); та

с) така адреса проживання підтверджується Документальним Доказом.

8. Першою вимогою є те, щоб Підзвітна Фінансова Установа мала в своїх записах (реєстрах) адресу проживання Фізичної Особи-Власника Рахунку (див. пункт 26 Коментаря до Розділу I). Загалом, адреса «для переадресації» (*in-care-of address*) або поштова скринька (*post office box*) не є адресою проживання. Однак, поштову скриньку зазвичай вважають адресою проживання, якщо вона є частиною адреси разом із, наприклад, вулицею, номером квартири чи приміщення тощо, і, таким чином, чітко визначає фактичне місце проживання Власника Рахунку. Подібним чином, за особливих обставин, таких, які існують для військовослужбовців, адреса «для переадресації» може вважатися адресою проживання. Юрисдикції, які впроваджують Загальний Стандарт Звітності, можуть визначати інші особливі обставини, коли використовується адреса «для переадресації» або поштова скринька, що чітко встановлює адресу проживання, за умови, що таке визначення не перешкоджає цілям застосування Загального Стандарту Звітності.

9. Друга вимога полягає в тому, щоб адреса проживання в записах Підзвітної Фінансової Установи, була поточною (актуальною). Адреса проживання вважається «поточною», якщо це остання адреса проживання, яка була зафіксована Підзвітною Фінансовою Установою щодо Фізичної Особи-Власника Рахунку. Однак, адреса проживання не вважається «поточною», якщо вона використовувалась для поштових розсилок, і пошта була повернута як така, що не доставлена за адресою (окрім випадків помилки). Незважаючи на вищезазначене, адреса проживання, пов'язана з неактивним рахунком (*dormant account*), буде вважатися «поточною адресою» протягом періоду неактивності. Рахунок (окрім Договору Ануїтету) є «неактивним рахунком (*dormant account*)», якщо (i) Власник Рахунку протягом останніх трьох років не ініціював транзакції щодо цього рахунку або будь-якого іншого рахунку, що належить Власнику Рахунку у Підзвітній Фінансовій Установі; (ii) протягом останніх шести років Власник Рахунку не комунікував з Підзвітною Фінансовою Установою, яка веде такий рахунок, стосовно цього рахунку або будь-якого іншого рахунку, що належить Власнику Рахунку у Підзвітній Фінансовій Установі; та (iii) у випадку Договору Страхування з Викупною Сумою Підзвітна Фінансова Установа впродовж останніх шести років не комунікувала з Власником Рахунку, якому належить такий рахунок, стосовно рахунку або будь-якого іншого рахунку, що належить

Власнику Рахунку у Підзвітній Фінансовій Установі. Крім того, рахунок (окрім Договору Ануїтету) також може розглядатися як «неактивний рахунок» відповідно до чинного законодавства чи нормативних актів або звичайних операційних процедур Підзвітної Фінансової Установи, які послідовно застосовуються до всіх рахунків, що ведуться такою установою в певній юрисдикції, за умови, що такі закони або правила, чи такі процедури містять вимоги, суттєво подібні до вимог, що викладені у попередньому реченні. Рахунок перестає бути неактивним, коли (i) Власник Рахунку ініціює транзакцію стосовно цього рахунку або будь-якого іншого рахунку, яким володіє Власник Рахунку у Підзвітній Фінансовій Установі; (ii) Власник Рахунку комунікує з Підзвітною Фінансовою Установою, яка веде такий рахунок, щодо цього рахунку або будь-якого іншого рахунку, яким володіє Власник Рахунку у Підзвітній Фінансовій Установі; або (iii) рахунок перестає бути неактивним рахунком відповідно до чинного законодавства чи нормативних актів, або звичайних операційних процедур Підзвітної Фінансової Установи.

10. Третя вимога полягає в тому, щоб поточна адреса проживання в записах (реєстрах) Підзвітної Фінансової Установи була підтверджена Документальними Доказами (див. пункти 150-162 Коментаря до Розділу VIII). Ця вимога виконується, якщо політика та процедури Підзвітної Фінансової Установи гарантують, що поточна адреса проживання в її записах (реєстрах) є тією ж адресою, або знаходиться в тій самій юрисдикції, що і адреса, яка підтверджена Документальними Доказами (наприклад, посвідчення особи, водійські права, картка для голосування або довідка про резидентство). Третя вимога також задовольняється, якщо політика та процедури Підзвітної Фінансової Установи гарантують, що у випадку, коли вона має видані органами влади Документальні Докази, але такі Документальні Докази не містять останньої адреси проживання або не містять адреси взагалі (наприклад, певні паспорти), поточна адреса проживання в записах (реєстрах) Підзвітної Фінансової Установи є тією ж самою адресою, або в тій самій юрисдикції, що й адреса, зазначена в останній документації, виданій уповноваженим державним органом або комунальним підприємством, або що міститься в декларації Фізичної Особи-Власника Рахунку, наданій з попередженням про відповідальність за подання неправдивих свідчень. Прийнятна документація, видана уповноваженим державним органом, включає, наприклад, офіційні повідомлення або нарахування податкових органів. Прийнятна документація, видана комунальними підприємствами, стосується постачання, пов'язаного із певним майном, і включає рахунки за воду,

електроенергію, телефон (лише стаціонарний), газ або нафтопродукти. Декларація Фізичної особи-Власника Рахунку, надана з попередженням про відповідальність за неправдиві свідчення, є прийнятною лише в тому випадку, якщо (i) Підзвітна Фінансова Установа повинна зберігати її відповідно до національного законодавства протягом кількох років; (ii) вона містить адресу проживання Власника Рахунку; та (iii) вона датована та підписана Фізичною Особою-Власником Рахунку з попередженням про відповідальність за неправдиві свідчення. За таких обставин стандарти «належної обізнаності», що застосовуються до Документального Доказу, також мають застосовуватись і до документації, на яку покладається Підзвітна Фінансова Установа (див. пункти 2-3 Коментаря до Розділу VII). Крім того, Підзвітна Фінансова Установа може виконати третю вимогу, якщо її політика та процедури гарантують, що юрисдикція, в якій знаходиться адреса проживання, відповідає юрисдикції, в якій органами влади видано Документальний Доказ.

11. Можуть також існувати рахунки, відкриті в той час, коли не було вимог AML/КУС, і тому Підзвітна Фінансова Установа не перевіряла жодних Документальних Доказів під час початкового процесу реєстрації. Рекомендації FATF, що встановлюють міжнародні стандарти боротьби з відмиванням грошей та містять вимогу перевіряти клієнтів на основі надійних незалежних джерел, були вперше видані в 1990 році, а згодом переглянуті в 1996, 2003 та 2012 роках³. Відповідно до правил, навіть для рахунків, відкритих до введення таких вимог, та до «застарілих» рахунків існує вимога застосовувати заходи належної комплексної перевірки до існуючих клієнтів з врахуванням критеріїв істотності та ризику. Крім того, стосовно Підзвітних Рахунків, які є Існуючими Рахунками, Підзвітні Фінансові Установи вже зобов'язані вживати належних заходів та зв'язатися зі своїми клієнтами, щоб отримати їх дані про ПІН та дату народження (за умови застосування пунктів C та D Розділу I). Очікується, що такий контакт також буде використовуватись для запиту Документального Доказу. Як результат, випадки існування рахунків без Документальних Доказів мають бути винятковими, стосовно низькоризикованих рахунків та рахунків, відкритих до 2004 року. У таких випадках третя вимога, що міститься в підпункті B(1), також може бути

³ FATF/OECD (2013), *Міжнародні стандарти боротьби з відмиванням грошей, фінансуванням тероризму та розповсюдженням зброї масового знищення*, Рекомендації FATF, лютий 2012 року, FATF/OECD, Париж, - *International Standards on Combating Money Laundering and the Financing of Terrorism and Proliferation*, The FATF Recommendations February 2012, FATF/OECD, Paris, www.fatf-gafi.org/media/fatf/documents/recommendations/pdfs/FATF_Recommendations.pdf.

виконана, якщо політика та процедури звітування Підзвітних Фінансових Установ гарантують, що поточна адреса проживання в їх записах (реєстрах) знаходиться в тій самій юрисдикції (*i*), що і адреса в останній документації, зібраній такою Підзвітною Фінансовою Установою (наприклад, рахунок за комунальні послуги, оренда нерухомого майна або декларація Фізичної Особи-Власника Рахунку з попередженням про відповідальність за надання неправдивих свідчень); та (*ii*) в тій самій юрисдикції, що визначена у звітності Підзвітної Фінансової Установи стосовно Фізичної особи-Власника Рахунку згідно з будь-якими іншими чинними вимогами щодо податкової звітності (якщо такі є). Крім того, для виконання третьої вимоги у вищезазначених обставинах, у випадку Договору Страхування з Викупною Сумою, Підзвітна Фінансова Установа може покладатися на поточну адресу проживання у своїх документах та записах (реєстрах) до: (*i*) зміни обставин, яка призведе до того, що Підзвітна Фінансова Установа дізнається або матиме підстави вважати, що така адреса проживання є неточною або недостовірною, або (*ii*) настання терміну виплати (повної або часткової) або терміну погашення Договору Страхування з Викупною Сумою. Настання часу виплати або терміну погашення для такого договору означитиме зміну обставин та ініціюватиме відповідні процедури (див. пункт 13 нижче).

12. Нижченаведені приклади ілюструють застосування політики та процедур Підзвітних Фінансових Установ щодо підпункту В(1):

- Приклад 1 (посвідчення особи):

М, банк, який є Підзвітною Фінансовою Установою, має впроваджену політику та процедури, відповідно до яких він отримує копію посвідчення особи для всіх Існуючих Рахунків Фізичних осіб, та відповідно до яких він гарантує, що поточна адреса проживання в його записах для цих рахунків знаходиться в тій самій юрисдикції, що і адреса в посвідченні особи. Банк М може розглядати таких Власників Рахунків податковими резидентами юрисдикції, в якій знаходиться така адреса.

- Приклад 2 (паспорт та рахунок за комунальні послуги):

Банк М має впроваджені процедури відкриття рахунку, згідно з якими він покладається на паспорт Власника Рахунку для підтвердження його особи та на останні рахунки за комунальні послуги для підтвердження адреси проживання, як це записано у

системах Банку М. Цей Банк М може розглядати Фізичних Осіб-Власників Рахунків податковими резидентами юрисдикції, вказаної в його системах.

- Приклад 3 (рахунок за комунальні послуги із зобов'язаннями щодо звітності):

Банк Н, що є Підзвітною Фінансовою Установою, має певну кількість рахунків, відкритих до 1990 року, які були звільнені від зобов'язань стосовно застосування Процедур АМЛ/КҮС, а відповідні правила щодо істотності та ризику не вимагали оновлення документації для рахунків. Банк Н має у своїх записах поточну адресу проживання відповідних осіб для цих рахунків, що підтверджується рахунками за комунальні послуги, збирані при відкритті рахунку. Така адреса також є тією самою адресою, що періодично повідомляється Банком Н щодо цих рахунків згідно з зобов'язаннями з податкової звітності, не пов'язаними із Загальним Стандартом Звітності. Оскільки записи Банку Н не містять жодного Документального Доказу, пов'язаного з цими рахунками, і Банку Н не потрібно збирати їх згідно з Процедурами АМЛ/КҮС, а поточна адреса проживання в записах Банку Н така ж, як і в останній документації, зібраній ним, та така ж, як повідомлялася Банку Н згідно з зобов'язаннями з податкової звітності, не пов'язаними із Загальним Стандартом Звітності, Банк Н може розглядати таких Власників Рахунків податковими резидентами юрисдикції, в якій знаходиться така адреса.

13. Якщо Підзвітна Фінансова Установа покладалася на процедуру перевірки адреси проживання, описану в підпункті В(1), і змінюються обставини (див. пункт 17 нижче), що призводить до того, що Підзвітна Фінансова Установа дізнається або має підстави вважати, що первинні Документальні Докази (або інша документація, описана вище у пункті 10) є неточними або недостовірними, Підзвітна Фінансова Установа повинна не пізніше останнього дня відповідного календарного року або іншого відповідного звітного періоду, або впродовж 90 календарних днів після повідомлення або виявлення такої зміни обставин, отримати документ самостійної оцінки та нові Документальні Докази для встановлення резидентств (резидентства) для податкових цілей Власника Рахунку. Якщо Підзвітна Фінансова Установа не може отримати документ самостійної оцінки та нові Документальні Докази до цієї дати, Підзвітна Фінансова Установа повинна застосувати процедуру електронного

пошуку даних, описану в підпунктах В(2)-(6). Нижченаведені приклади ілюструють процедури, яких слід дотримуватись у разі зміни обставин:

- Приклад 1:

Банк І, який є Підзвітною Фінансовою Установою, покладався на процедуру перевірки адреси проживання, щоб розглядати Фізичну Особу-Власника Рахунку, Р, як резидента Підзвітної Юрисдикції Х. Через п'ять років Р повідомляє І, що він переїхав до юрисдикції Y, яка також є Підзвітною Юрисдикцією, та надає свою нову адресу. Банк І отримує від Р документ самостійної оцінки та нові Документальні Докази, згідно з якими ця особа є резидентом для податкових цілей в юрисдикції Y. Банк І повинен розглядати Р як резидента Підзвітної Юрисдикції Y.

- Приклад 2:

Фактичні обставини такі самі, як у Прикладі 1, за винятком того, що І не отримав документ самостійної оцінки від Р. Банк І повинен застосувати процедуру електронного пошуку даних, описану в підпунктах В(2)-(6), і, в результаті, розглядати Р як резидента принаймні юрисдикції Y (виходячи з нової адреси, наданої Власником Рахунку).

Підпункти В(2)-(6) – Пошук в електронних базах даних

14. У підпунктах В(2)-(6) описується процедура «електронного пошуку даних». Згідно з цією процедурою Підзвітна Фінансова Установа повинна здійснити перевірку пошукових електронних баз даних, які веде Підзвітна Фінансова Установа, на наявність будь-яких ознак приналежності, описаних у підпункті В(2).

15. Згідно з підпунктом В(3), якщо під час електронного пошуку не виявлено жодної з ознак приналежності, наведених у підпункті В(2), то немає необхідності в подальших діях до тих пір, поки не зміняться обставини, в результаті яких буде виявлена одна або кілька ознак приналежності до рахунку, або поки рахунок не стане Рахунком з Високою Вартістю.

16. Згідно з підпунктом В(4), якщо під час електронного пошуку виявлено одну з ознак, наведених у підпунктах В(2)(а)-(е), або змінилися обставини, в результаті яких було виявлено одну або кілька ознак приналежності до

рахунку, то Підзвітна Фінансова Установа повинна розглядати Власника Рахунку як резидента для податкових цілей кожної Підзвітної Юрисдикції, якої стосується ознака, за винятком випадків, коли Підзвітна Фінансова Установа приймає рішення застосувати підпункт В(6) та до цього рахунку діє один з винятків, вказаних у цьому підпункті. Однак у разі зміни обставин, Підзвітна Фінансова Установа може вирішити розглядати особу як таку, що має такий самий статус, який вона мала до зміни обставин, до більш пізньої з таких дат: останнього дня відповідного календарного року або іншого відповідного звітного періоду, або періоду у 90 календарних днів, що настає після виявлення такої ознаки внаслідок зміни обставин.

17. «Зміна обставин» включає будь-яку зміну, яка призводить до появи додаткової інформації, що стосується статусу особи, або іншим чином суперечить статусу такої особи. Крім того, зміна обставин включає будь-яку зміну або доповнення інформації стосовно рахунка Власника Рахунку (в тому числі, доповнення, заміну або іншу зміну щодо Власника Рахунку) або будь-яку зміну чи доповнення інформації щодо будь-якого рахунку, пов'язаного з таким рахунком (застосовуються правила агрегування для рахунків, описані в підпунктах С(1)-(3) Розділу VII), якщо така зміна або доповнення інформації впливає на статус Власника Рахунку.

18. Незважаючи на те, що ознаки приналежності, описані в підпункті В(2), мають обмежувати кількість випадків, коли електронний пошук даних призводить до виявлення ознак приналежності до різних Підзвітних Юрисдикцій, ці випадки все ж таки можуть мати місце на практиці. Деякі з цих випадків можуть бути «помилковими» ознаками резидентства у Підзвітній Юрисдикції. Деякі інші з цих випадків можуть бути реальними ситуаціями, коли Власники Рахунків є резидентами в кількох юрисдикціях. Підзвітні Фінансові Установи мають часто контактувати зі своїми клієнтами для вирішення таких випадків (застосовуючи процедуру виправлення, описану в підпункті В(6)), та повідомляють їм, що якщо суперечливі ознаки неможливо виправити, інформація може підлягати обміну з двома або більше юрисдикціями. Такий спосіб дій часто є результатом взаємовідносин із клієнтом та потребують ретельного поводження з інформацією про клієнта. Такий самий підхід застосовується в контексті процедур належної комплексної перевірки Існуючих Рахунків Фізичних Осіб, які є Рахунками з Високою Вартістю. У разі якщо інформація про Власника Рахунку як резидента більше ніж однієї юрисдикції все ж підлягатиме звітуванню, очікується, що

Компетентні Органи нададуть інформацію про усі податкові резидентства Власника Рахунку у кожен відповідну юрисдикцію. Це дозволить відповідним Компетентним Органам вирішити будь-які питання, пов'язані з резидентством.

19. Підпункт В(5) містить спеціальну процедуру на випадок, коли під час електронного пошуку виявлено інструкцію притримати/не відправляти кореспонденцію (*hold mail instruction*) або адресу для переадресації (*in-care-of address*) та не виявлено жодної іншої адреси Власника Рахунку і жодної іншої зазначеної в підпункті В(2)(а)-(е) ознаки приналежності під час такого електронного пошуку.

Підпункт В(2) – Ознаки приналежності

20. Підпункт В(2) містить опис власне «електронного пошуку даних». Згідно з цією процедурою, Підзвітна Фінансова Установа повинна здійснити перевірку пошукових електронних баз даних, які веде Підзвітна Фінансова Установа, на наявність будь-яких таких ознак приналежності (див. пункт 34 Коментаря до Розділу I) та застосовувати підпункти В(3)-(6):

- a)* ідентифікація Власника Рахунку як резидента Підзвітної Юрисдикції;
- b)* поточна поштова адреса або адреса проживання (в тому числі поштова скринька) у Підзвітній Юрисдикції;
- c)* один або більше телефонні номери у Підзвітній Юрисдикції та жодного телефонного номера в юрисдикції Підзвітної Фінансової Установи;
- d)* постійно діючі інструкції (*standing instructions*) (крім тих, що стосуються Депозитного Рахунку) щодо переказу коштів на рахунок, який обслуговується в Підзвітній Юрисдикції;
- e)* чинна довіреність або повноваження з правом підпису, надана особі з адресою у Підзвітній Юрисдикції; або
- f)* інструкція притримати/не відправляти кореспонденцію (*hold mail instruction*) або адреса для переадресації (*in-care-of address*), яка знаходиться у Підзвітній Юрисдикції, якщо в документах щодо Власника Рахунку, наявних в Підзвітній Фінансовій Установі, відсутня будь-яка інша адреса.

21. Ознака, описана у підпункті В(2)(а), є ідентифікацією Власника Рахунку як резидента Підзвітної Юрисдикції. Відповідність цій ознаці має місце, якщо пошукова електронна база даних Підзвітної Фінансової Установи містить позначення Власника Рахунку як податкового резидента Підзвітної Юрисдикції.

22. Ознака, описана в підпункті В(2)(b), – це поточна поштова адреса або адреса проживання (в тому числі поштова скринька) в Підзвітній Юрисдикції. Поштова адреса або адреса проживання вважається «поточною», якщо це остання поштова адреса або адреса проживання, яка була зафіксована Підзвітною Фінансовою Установою щодо Фізичної Особи-Власника Рахунку. Поштова адреса або адреса проживання, пов'язана з рахунком, який є неактивним (див. вище пункт 9), має вважатися «поточною» протягом періоду відсутності активності. Якщо Підзвітна Фінансова Установа зафіксувала дві або більше поштові адреси або адреси проживання щодо Власника Рахунку, і одна з таких адрес – адреса постачальника послуг для Власника Рахунку (наприклад, зовнішнього управителя активами, інвестиційного радника або адвоката), Підзвітна Фінансова Установа не зобов'язана розглядати адресу постачальника послуг як ознаку резидентства Власника Рахунку.

23. Ознакою, описаною в підпункті В(2)(с), є наявність одного або більше телефонного номера у Підзвітній Юрисдикції та жодного телефонного номера в юрисдикції Підзвітної Фінансової Установи. Телефонний номер (номери) в Підзвітній Юрисдикції мають розглядатись як ознака місця проживання Власника Рахунку, лише якщо це «поточний/актуальний» номер (номери) телефону в Підзвітній Юрисдикції. Для цих цілей телефонний номер (номери) вважається «актуальним», якщо це найновіший номер (номери) телефону, який був зафіксований Підзвітною Фінансовою Установою щодо Фізичної Особи-Власника Рахунку. Якщо Підзвітна Фінансова Установа зафіксувала щодо Власника Рахунку два або більше телефонні номери і одним із таких номерів є номер постачальника послуг для Власника Рахунку (наприклад, зовнішнього управителя активами, інвестиційного радника або адвоката), Підзвітна Фінансова Установа не зобов'язана розглядати номер телефону постачальника послуг як ознаку резидентства Власника Рахунку.

24. Ознака, описана в підпункті В(2)(d), – постійно діючі інструкції (*standing instructions*) (крім тих, що стосуються Депозитного Рахунку) щодо переказу коштів на рахунок, який обслуговується в Підзвітній

Юрисдикції. Термін «постійно діючі інструкції щодо переказу коштів» означає поточні платіжні інструкції, надані Власником Рахунку або агентом Власника Рахунку, які повторюються без подальших вказівок, наданих Власником Рахунку. Отже, наприклад, вказівка щодо переказу для здійснення окремого платежу не є постійно діючою інструкцією щодо переказу коштів, навіть якщо вказівки даються за рік до цього. Однак вказівка здійснювати платежі впродовж невизначеного часу – це постійно діюча інструкція щодо переказу коштів протягом періоду, впродовж якого такі вказівки діють, навіть якщо такі вказівки змінюються після окремого платежу.

25. Нижченаведений приклад ілюструє застосування підпункту В(2)(d): Фізична особа К, має Кастодіальний Рахунок у Е, банку-депозитарії, що є резидентом Підзвітної Юрисдикції R. К також має Депозитний Рахунок у F, комерційному банку, що є резидентом Підзвітної Юрисдикції S. К надав Е постійно діючу інструкцію щодо перерахування на Депозитний Рахунок усього доходу, отриманого від цінних паперів, що перебувають на Кастодіальному Рахунку. Оскільки постійно діюча інструкція стосується Кастодіального Рахунку, а кошти мають перераховуватись на рахунок, що обслуговується у Підзвітній Юрисдикції, то така постійно діюча інструкція є ознакою резидентства у Підзвітній юрисдикції S.

26. Ознака, описана у підпункті В(2)(f), охоплює інструкцію притримати/не відправляти кореспонденцію (*hold mail instruction*) та адресу для переадресації (*in-care-of address*), яка знаходиться у Підзвітній Юрисдикції, якщо в документах щодо Власника Рахунку, наявних в Підзвітній Фінансовій Установі, відсутня будь-яка інша адреса. Інструкція притримати/не відправляти кореспонденцію (*hold mail instruction*) – це актуальна вказівка Власника Рахунку або агента Власника Рахунку зберігати пошту Власника Рахунку до тих пір, поки така вказівка не буде змінена. Якщо така інструкція існує, а в документах щодо Власника Рахунку, наявних в Підзвітній Фінансовій Установі, відсутня будь-яка інша адреса, то ознака приналежності вважається виявленою. Вказівка надсилати всю кореспонденцію електронною поштою не є інструкцією притримати/не відправляти кореспонденцію (*hold mail instruction*). Якщо Підзвітна Фінансова Установа має адресу для переадресації (*in-care-of address*), яка знаходиться у Підзвітній Юрисдикції, а в документах щодо Власника Рахунку відсутня будь-яка інша адреса, то ознака приналежності також вважається виявленою.

Підпункт В(5) – Спеціальна процедура

27. Підпункт В(5) містить опис спеціальної процедури на випадок, якщо під час електронного пошуку виявлено інструкцію притримати/не відправляти кореспонденцію (*hold mail instruction*) або адресу для переадресації (*in-care-of address*) і не виявлено жодної іншої адреси Власника Рахунку та жодної іншої зазначеної в підпункті В(2)(а)-(е) ознаки приналежності.

28. У разі застосування спеціальної процедури, Підзвітна Фінансова Установа повинна у порядку, що найбільш відповідає обставинам, здійснити пошук даних у паперовій формі відповідно до підпункту С(2), або намагатися отримати у Власника Рахунку документ самостійної оцінки або Документальний Доказ з метою визначення резидентства (резидентств) для податкових цілей такого Власника Рахунку. Якщо пошук даних у паперовій формі не дозволяє встановити ознаку приналежності, а спроба отримати документ самостійної оцінки чи Документальний Доказ не є успішною, Підзвітна Фінансова Установа повинна повідомити про такий рахунок як про незадокументований рахунок.

29. Після того як Підзвітна Фінансова Установа визначить, що Рахунок з Низькою Вартістю є незадокументованим рахунком, від Підзвітної Фінансової Установи у наступні роки не вимагається повторно застосовувати процедуру, описану в підпункті В(5), до того самого Рахунку з Низькою Вартістю, до тих пір, поки не зміняться обставини, в результаті яких буде виявлена одна або кілька ознак приналежності до рахунку, або поки рахунок не стане Рахунком з Високою Вартістю. Однак Підзвітна Фінансова Установа повинна звітувати про Рахунок з Низькою Вартістю як про незадокументований рахунок, поки такий рахунок не перестане бути незадокументованим.

Підпункт В(6) – Процедура уточнення

30. Підпункт В(6) містить процедуру уточнення ознак приналежності, виявлених відповідно до підпункту В(2). Підзвітна Фінансова Установа не зобов'язана розглядати Власника Рахунку як резидента Підзвітної Юрисдикції, якщо:

a) інформація про Власника Рахунку містить поточну поштову адресу або адресу проживання у Підзвітній Юрисдикції; один або більше телефонні номери у Підзвітній Юрисдикції (і жодного телефонного номера в юрисдикції Підзвітної Фінансової Установи); або постійно діючі інструкції (*standing instructions*) (щодо Фінансових Рахунків, окрім Депозитних Рахунків) щодо переказу коштів на рахунок, який обслуговується в Підзвітній Юрисдикції; Підзвітна Фінансова Установа отримує або має запис про попередньо перевірені:

- i) Документ самостійної оцінки Власника Рахунку щодо юрисдикції (юрисдикцій) резидентства такого Власника Рахунку, в якому не міститься така Підзвітна Юрисдикція; та
- ii) Документальний Доказ, який підтверджує, що Власник Рахунку не підлягає звітуванню.

b) інформація про Власника Рахунку містить чинну довіреність або повноваження з правом підпису, надані особі, з адресою у Підзвітній Юрисдикції; Підзвітна Фінансова Установа отримує або має запис про попередньо перевірений:

- i) Документ самостійної оцінки Власника Рахунку щодо юрисдикції (юрисдикцій) резидентства такого Власника Рахунку, в якому не міститься така Підзвітна Юрисдикція; або
- ii) Документальний Доказ, що підтверджує, що Власник Рахунку не підлягає звітуванню.

31. Підзвітна Фінансова Установа може покладатися на документ самостійної оцінки або Документальний Доказ для цілей процедури уточнення, описаної у пункті В(6), за умови, що Підзвітна Фінансова Установа не знає або немає підстав вважати, що документ самостійної оцінки чи Документальний Доказ є неточним або недостовірним (див. пункти 2-3 Коментаря до Розділу VII).

32. Документ самостійної оцінки, що є частиною процедури уточнення, не повинен містити прямого підтвердження того, що Власник Рахунку не є резидентом певної Підзвітної Юрисдикції, за умови, що Власник Рахунку підтверджує, що він зазначив усі його юрисдикції резидентства (тобто

інформація щодо юрисдикції (юрисдикцій) резидентства Власника Рахунку є достовірною та повною). Документального Доказу достатньо для встановлення статусу Власника Рахунку як такого, що не підлягає звітуванню, якщо Документальний Доказ: (i) підтверджує, що Власник Рахунку є резидентом юрисдикції, іншої ніж відповідна Підзвітна Юрисдикція; (ii) містить поточну адресу резидентства за межами відповідної Підзвітної Юрисдикції; або (iii) видано уповноваженим урядовим органом юрисдикції, іншої ніж відповідна Підзвітна Юрисдикція (див. пункти 150-162 Коментаря до Розділу VIII).

Пункт С – Належна комплексна перевірка Рахунків з Високою Вартістю

33. Пункт С містить опис процедур поглибленої перевірки, що застосовуються до Рахунків з Високою Вартістю. Такими процедурами є електронний пошук даних, пошук даних у паперовій формі та запит до менеджера по роботі з клієнтами.

Підпункт С(1) – Електронний пошук даних

34. «Електронний пошук даних» є обов'язковим для усіх Рахунків з Високою Вартістю. Як передбачено в підпункті С(1), Підзвітна Фінансова Установа повинна здійснити аналіз даних у пошукових електронних базах даних, які веде Підзвітна Фінансова Установа, на наявність будь-яких ознак приналежності, що перераховані у підпункті В(2) (див. пункт 34 Коментаря до Розділу I).

Підпункти С(2) та (3) – Пошук даних у паперовій формі

35. Якщо пошукові електронні бази даних Підзвітної Фінансової Установи містять пошукові поля та охоплюють всю інформацію, яка вказана у підпункті С(3), то подальший пошук даних у паперовій формі не потрібен. Це означає, що пошукова електронна база даних Підзвітної Фінансової Установи містить пошукові поля для інформації, описаної в підпункті С(3), з яких шляхом електронного пошуку можна визначити, чи міститься інформація в таких полях. Таким чином, виняток щодо пошуку даних у паперовій формі не застосовується, якщо поле просто залишається порожнім, за винятком випадку, коли згідно з політикою та процедурами Підзвітної Фінансової Установи факт, що таке поле залишається порожнім, означає, що описана в підпункті С(3) інформація відсутня у

записах (реєстрах) Підзвітної Фінансової Установи (наприклад, тому, що номер телефону не надано або довіреність не видана).

36. Підзвітна Фінансова Установа не зобов'язана виконувати пошук даних у паперовій формі, описаний у підпункті С(2), якщо пошукові електронні бази даних Підзвітної Фінансової Установи містять інформацію, описану в підпункті С(3). Таким чином, якщо пошукові електронні бази даних Підзвітної Фінансової Установи не містять всю описану в підпункті С(3) інформацію, тоді Підзвітна Фінансова Установа повинна здійснити пошук даних у паперовій формі щодо описаної в підпункті С(3) інформації, яка не міститься в електронних базах даних. Наприклад, пошукова електронна база даних Підзвітної Фінансової Установи включає всю описану в підпункті С(3) інформацію, крім зазначеної в підпункті С(3)(d) (стосовно постійно діючих інструкцій щодо переказу коштів), у зв'язку з чим Підзвітна Фінансова Установа повинна здійснити пошук даних у паперовій формі, проте лише стосовно інформації, описаної в підпункті С(3)(d). Подібним чином, якщо пошукова електронна база даних Підзвітної Фінансової Установи не включає всю інформацію, описану в підпункті С(3) стосовно чітко визначеної групи Рахунків з Високою Вартістю, Підзвітна Фінансова Установа повинна здійснити пошук даних у паперовій формі лише для такої групи рахунків та обмежитись описаною в підпункті С(3) інформацією, яка не включена до пошукових електронних баз даних.

37. Якщо від Підзвітної Фінансової Установи вимагається здійснити пошук даних в паперовій формі щодо Рахунків з Високою Вартістю, вона повинна також перевірити поточний клієнтський файл (*the current customer master file*), та якщо інформація не міститься у поточному клієнтському файлі – перевірити документи, перераховані у підпункті С(2), пов'язані з рахунком, та отримані Підзвітною Фінансовою Установою протягом останніх п'яти років щодо будь-якої з ознак приналежності, зазначених у підпункті В(2).

Підпункт С(4) – Знання фактичного стану справ менеджером по роботі з клієнтами

38. «Запит інформації у менеджера по роботі з клієнтами» вимагається додатково до пошуку даних в електронній та паперовій формі. Як передбачено в підпункті С(4), Підзвітна Фінансова Установа повинна розглядати як Підзвітний Рахунок будь-який Рахунок з Високою

Вартістю, закріплений за менеджером по роботі з клієнтами (у тому числі будь-які Фінансові Рахунки, агреговані з цим Рахунком з Високою Вартістю), якщо менеджеру по роботі з клієнтами фактично відомо, що Власник Рахунку є Підзвітною Особою.

39. «Менеджер по роботі з клієнтами» – це посадова особа або інший працівник Підзвітної Фінансової Установи, на якого на постійній основі покладено відповідальність за конкретних Власників Рахунків (в тому числі, посадова особа або працівник департаменту приватних банківських послуг Підзвітної Фінансової Установи), та яка консультує Власників Рахунків стосовно банківських, інвестиційних, довірчих, фідуціарних потреб, майнового планування чи благодійних справ, а також рекомендує, направляє або організовує надання фінансових продуктів, послуг чи іншої допомоги з боку внутрішніх або зовнішніх постачальників послуг для задоволення цих потреб.

40. Щоб особа вважалася менеджером по роботі з клієнтами управління відносинами з клієнтами повинно бути не лише допоміжною чи випадковою функцією для такої посадової особи. Таким чином, особа не вважається менеджером по роботі з клієнтами, якщо її функції не передбачають безпосереднього контакту з клієнтом або такі функції мають бек-офісний, адміністративний чи канцелярський характер. Очевидно, що між Власником Рахунку та працівником Підзвітної Фінансової Установи можуть існувати регулярні контакти, які не дають підстав вважати такого працівника менеджером по роботі з клієнтами. Наприклад, особа у Підзвітній фінансовій Установі, яка в основному відповідає за обробку транзакцій/ордерів або спеціальних запитів, може в підсумку добре знати Власника Рахунку. Однак така особа не вважається менеджером по роботі з клієнтами, якщо цій особі не доручено по суті керувати справами Власника Рахунку у Підзвітній Фінансовій Установі.

41. Незалежно від викладеного у пунктах 39-40, особа є менеджером по роботі з клієнтами для цілей підпункту С(4) щодо рахунку, який має сукупний залишок чи вартість більше 1 000 000 доларів США, з урахуванням правил агрегування рахунків та перерахунку валют, описаних у пункті С Розділу VII. Таким чином, визначаючи, чи є посадова особа або працівник Підзвітної Фінансової Установи менеджером по роботі з клієнтами (i) працівник повинен відповідати визначенню менеджера по роботі з клієнтами, (ii) сукупний залишок чи вартість рахунків Власника Рахунку має перевищувати 1 000 000 доларів США.

42. Нижченаведені приклади ілюструють, як визначити, чи є працівник Підзвітної Фінансової Установи менеджером по роботі з клієнтами:

- **Приклад 1:**
Фізична особа Р має Кастодіальний Рахунок у банку R, який є Підзвітною Фінансовою Установою. залишок на рахунку Р на кінець року становить 1 200 000 доларів США. Співробітник О департаменту приватних банківських послуг банку R постійно контролює рахунок Р. Оскільки О відповідає визначенню «менеджера по роботі з клієнтами», а залишок на Рахунку Р перевищує 1 000 000 доларів США, О є менеджером по роботі з клієнтами щодо рахунку Р.
- **Приклад 2:**
Ті самі фактичні обставини, що і в Прикладі 1, за винятком того, що залишок на Кастодіальному Рахунку Р на кінець року становить 800 000 доларів США. Крім того, Р також має Депозитний Рахунок у R, залишок якого на кінець року становить 400 000 доларів США. Обидва рахунки пов'язані з Р та один з одним за допомогою внутрішнього ідентифікаційного номера R. Оскільки О відповідає визначенню «менеджера по роботі з клієнтами» і при застосуванні правила агрегування рахунків сукупний баланс або залишок на рахунках Р перевищує 1 000 000 доларів США, О є менеджером по роботі з клієнтами щодо рахунків Р.
- **Приклад 3:**
Ті самі фактичні обставини, що і в Прикладі 2, за винятком того, що функції О не передбачають прямого контакту з Р. Оскільки О не відповідає визначенню «менеджера по роботі з клієнтами», О не є менеджером по роботі з клієнтами щодо рахунків Р.

Підпункт C(5) – Наслідки встановлення ознак приналежності

43. Якщо жодна з ознак приналежності, наведених у підпункті В(2), не виявлена під час поглибленої перевірки Рахунків з Високою Вартістю та відповідно до підпункту С(4) не було виявлено, що цей рахунок належить Підзвітній Особі, то відповідно до підпункту С(5) то Підзвітна Фінансова Установа не зобов'язана здійснювати додаткові дії, допоки не зміняться

обставини, в результаті яких рахунок буде мати одну або кілька ознак приналежності.

44. Якщо будь-яка з ознак приналежності, наведених у підпунктах В(2)(а)-(е), виявлена під час поглибленої перевірки Рахунків з Високою Вартістю або якщо у подальшому змінилися обставини, в результаті чого було виявлено одну або кілька ознак приналежності щодо рахунку, то Підзвітна Фінансова Установа повинна розглядати цей рахунок як Підзвітний Рахунок щодо кожної Підзвітної Юрисдикції, якої стосується ознака, якщо тільки Підзвітна Фінансова Установа не приймає рішення застосувати підпункт В(6) та до цього рахунку застосовується один із винятків, вказаних у цьому підпункті. Ознака, виявлена під час процедур перевірки (пошук даних у паперовій формі або запит до менеджера по роботі з клієнтами), не може бути використана для виправлення (зміни) ознаки, виявленої в іншій процедурі перевірки, такої як пошук даних в пошукових електронних базах даних. Наприклад, поточна адреса проживання у Підзвітній Юрисдикції, отримана від менеджера по роботі з клієнтами, не може бути використана для виправлення іншої адреси проживання, що зафіксована на поточний момент у файлах Підзвітної Фінансової Установи, і була виявлена під час пошуку даних у паперовій формі.

45. Якщо під час поглибленої перевірки Рахунків з Високою Вартістю виявлено адресу для переадресації (*in-care-of address*) або інструкцію притримати/не відправляти кореспонденцію (*hold mail instruction*) і не виявлено жодної іншої адреси Власника Рахунку та жодної іншої зазначеної в підпункті В(2)(а)-(е) ознаки приналежності щодо Власника Рахунку, Підзвітна Фінансова Установа повинна отримати від Власника Рахунку документ самостійної оцінки або Документальний Доказ з метою визначення резидентства для податкових цілей такого Власника Рахунку. Якщо Підзвітна Фінансова Установа не може отримати документ самостійної оцінки чи Документальний Доказ, вона повинна звітувати про такий рахунок як про незадокументований рахунок до тих пір, поки він не перестане бути незадокументованим.

Підпункти С(6)-(9) – Додаткові процедури

46. Відповідно до підпункту С(6), якщо станом на 31 грудня [xxxx] року Існуючий Рахунок Фізичної Особи не є Рахунком з Високою Вартістю (тобто він є Рахунком з Низькою Вартістю), але стає Рахунком з Високою

Вартістю станом на останній день наступного календарного року, Підзвітна Фінансова Установа повинна завершити процедури поглибленої перевірки для Рахунків з Високою Вартістю стосовно такого рахунку протягом календарного року, наступного за роком, в якому рахунок став Рахунком з Високою Вартістю. Якщо за результатами такої перевірки такий рахунок ідентифікований як Підзвітний Рахунок, то Підзвітна Фінансова Установа повинна подати необхідну інформацію стосовно такого рахунку за рік, в якому Підзвітний Рахунок було виявлено, та у подальшому щорічно до тих пір, поки Власник Рахунку не перестане бути Підзвітною Особою.

47. Хоча вибір року, зазначеного у підпункті C(6), є рішенням юрисдикції, яка впроваджує Загальний Стандарт Звітності, очікується, що рік, обраний для цієї мети, буде таким самим, що й рік, обраний для терміну «Існуючий Рахунок».

48. Відповідно до підпункту C(7), після застосування Підзвітною Фінансовою Установою процедур поглибленої перевірки Рахунків з Високою Вартістю, Підзвітна Фінансова Установа не зобов'язана повторно застосовувати такі процедури у наступні роки до того самого Рахунку з Високою Вартістю, окрім отримання інформації від менеджера по роботі з клієнтами, за винятком рахунку, який є незадокументованим. В такому випадку Підзвітна Фінансова Установа повинна щороку повторно застосовувати процедури поглибленої перевірки щодо такого рахунку, допоки такий рахунок не перестане бути незадокументованим. Аналогічно, що стосується запитів до менеджера по роботі з клієнтами, то достатньо щорічної верифікації – без вимоги до менеджера по роботі з клієнтами підтверджувати по кожному рахунку, що він не має фактичних відомостей про те, що кожен закріплений за ним Власник Рахунку є Підзвітною Особою.

49. Відповідно до підпункту C(8), якщо змінились обставини щодо Рахунку з Високою Вартістю, в результаті чого виявлена одна або кілька наведених у підпункті B(2) ознак приналежності до рахунку, то Підзвітна Фінансова Установа повинна розглядати цей рахунок як Підзвітний Рахунок щодо кожної Підзвітної Юрисдикції, якої стосується ознака, за винятком випадків, коли Підзвітна Фінансова Установа приймає рішення застосувати підпункт B(6) та до цього рахунку діє один з винятків, вказаних у цьому підпункті. Однак Підзвітна Фінансова Установа може вирішити розглядати особу як таку, що має такий самий статус, який вона

мала до зміни обставин, протягом періоду у 90 календарних днів, що настає після дати виявлення такої ознаки внаслідок зміни обставин (див. також пункт 17 вище).

50. Підзвітна Фінансова Установа повинна мати відповідні канали зв'язку та впроваджені процедури, щоб гарантувати, що менеджер по роботі з клієнтами виявляє будь-які зміни у обставинах рахунку, як це передбачено в підпункті С(9). Наприклад, якщо менеджер по роботі з клієнтами отримає повідомлення про те, що Власник Рахунку має нову поштову адресу в Підзвітній Юрисдикції, то Підзвітна Фінансова Установа повинна розглядати таку нову адресу як зміну обставин і, якщо вона вирішить застосувати підпункт В(6), необхідно отримати відповідну документацію від Власника Рахунку.

Пункти D та E – Строк проведення перевірок та додаткові процедури

51. Пункт D містить правило, що регулює строки завершення процедур перевірки для виявлення Підзвітних Рахунків серед Існуючих Рахунків Фізичних Осіб. Таке правило вимагає, щоб перевірка була завершена до [xx.xx.xxxx]. Хоча вибір цієї дати є рішенням юрисдикції, яка впроваджує Загальний Стандарт Звітності, очікується, що дата, обрана для цієї мети, буде роком, наступним за роком, обраним для терміну «Існуючий Рахунок» щодо Рахунку з Високою Вартістю, та другим роком, наступним за роком, обраним для такого терміну щодо Рахунку з Низькою Вартістю.

52. Пункт E описує додаткову процедуру, яка застосовується до Існуючих Рахунків Фізичних Осіб: будь-який Існуючий Рахунок Фізичної Особи, який був ідентифікований як Підзвітний Рахунок відповідно до Розділу III, повинен розглядатись як Підзвітний Рахунок протягом усіх наступних років, до тих пір, поки Власник Рахунку не перестане бути Підзвітною Особою.

Коментар до Розділу IV
щодо належної комплексної перевірки
Нових Рахунків Фізичних Осіб

1. Цей Розділ включає опис процедур належної комплексної перевірки для Нових Рахунків Фізичних Осіб та передбачає збір документів самостійної оцінки (та підтвердження їх достовірності).

2. Відповідно до пункту А, під час відкриття рахунку Підзвітна Фінансова Установа повинна:

- отримати документ самостійної оцінки, який може бути частиною документації, необхідної для відкриття рахунку, який дозволяє Підзвітній Фінансовій Установі встановити резидентство (резидентства) Власника Рахунку для податкових цілей; та
- підтвердити достовірність такого документа самостійної оцінки на підставі інформації, отриманої Підзвітною Фінансовою Установою у зв'язку з відкриттям рахунку, в тому числі будь-якої документації, зібраної відповідно до Процедур AML/KYC.

3. Якщо документ самостійної оцінки встановлює, що Власник Рахунку є резидентом Підзвітної Юрисдикції для податкових цілей, то, як передбачено в пункті В, Підзвітна Фінансова Установа повинна розглядати рахунок як Підзвітний Рахунок.

4. Документ самостійної оцінки повинен давати можливість визначити резидентство (резидентства) Власника Рахунку для податкових цілей. Як правило, фізична особа матиме лише одну юрисдикцію резидентства. Однак фізична особа може бути резидентом для податкових цілей у двох або більше юрисдикціях. Національне законодавство різних юрисдикцій встановлює умови, за яких особа розглядається як податковий «резидент». Вони охоплюють різні форми приналежності до юрисдикції, які відповідно до національного податкового законодавства формують основу для комплексного оподаткування (повне податкове зобов'язання). Вони також охоплюють випадки, коли відповідно до податкового законодавства юрисдикції фізична особа вважається резидентом цієї юрисдикції (наприклад, дипломати чи інші особи, які перебувають на державній службі). Для вирішення випадків подвійного резидентства податкові конвенції містять спеціальні правила, які надають перевагу одній юрисдикції порівняно з іншою юрисдикцією для цілей цих

конвенцій. Як правило, фізична особа є резидентом для податкових цілей юрисдикції, якщо згідно із законодавством цієї юрисдикції (включаючи податкові конвенції) вона сплачує або повинна сплачувати податок у такій юрисдикції відповідно до місця свого проживання, постійного перебування або будь-якого іншого критерію подібного характеру, а не лише з джерел у цій юрисдикції. Фізичні особи, які мають подвійне резидентство, можуть покладатися на «правила розриву зв'язків» (*the tiebreaker rules*), що містяться у податкових конвенціях (якщо це застосовується), з метою вирішення випадків подвійного резидентства для визначення свого резидентства для податкових цілей (див. пункт 23 нижче).

5. Нижченаведені приклади ілюструють, як можна визначити резидентство Фізичної Особи для податкових цілей:

• Приклад 1:

Фізична Особа має постійне місце проживання в Юрисдикції А і оподатковується як резидент Юрисдикції А. Вона перебувала у Юрисдикції В протягом періоду більше шести місяців, та відповідно до законодавства останньої Юрисдикції ця особа, внаслідок тривалості перебування, оподатковується як резидент цієї Юрисдикції. Таким чином, ця особа є резидентом обох Юрисдикцій.

• Приклад 2:

Ті самі фактичні обставини, що і в Прикладі 1, за винятком того, що особа перебувала у Юрисдикції В лише вісім тижнів, і відповідно до законодавства цієї Юрисдикції вона не обкладається податком як резидент Юрисдикції В через тривалість перебування. Отже, така особа є резидентом лише Юрисдикції А.

6. Очікується, що Юрисдикції-Учасниці допомагатимуть платникам податків визначити резидентство (резидентства) для податкових цілей та надаватимуть їм інформацію щодо цього. Це може бути зроблено, наприклад, за допомогою різних каналів для надання послуг, що використовуються для надання інформації або інструкцій/рекомендацій платникам податків щодо застосування податкового законодавства (наприклад, телефоном, через офіси швидкого обслуговування, Інтернет). ОЕСР буде намагатись сприяти поширенню такої інформації.

Вимоги до дійсності документу самостійної оцінки

7. «Документ самостійної оцінки» – це свідчення самого Власника Рахунку, в якому зазначається статус Власника Рахунку та будь-яка інша інформація, що може обґрунтовано вимагатись Підзвітною Фінансовою Установою з метою виконання її зобов'язань щодо звітності та належної комплексної перевірки, наприклад, інформація про те, чи є Власник Рахунку резидентом для податкових цілей у Підзвітній Юрисдикції. Що стосується Нових Рахунків Фізичних Осіб, документ самостійної оцінки є дійсним лише в тому випадку, якщо Власник Рахунку підписав його (або іншим чином підтвердив), і він датується не пізніше дати отримання та містить такі дані про Власника Рахунку:

- a) ім'я;
- b) адресу місця проживання;
- c) юрисдикцію (юрисдикції) резидентства для податкових цілей;
- d) ІПН щодо кожної Підзвітної Юрисдикції (див. пункт 8 нижче); та
- e) дату народження (див. пункт 8 нижче).

Підзвітна Фінансова Установа може попередньо заповнити документ самостійної оцінки, щоб включити інформацію, яка вже є наявна про Власника Рахунку в її записах (за винятком юрисдикції (юрисдикцій) резидентства для податкових цілей).

8. Якщо Власник Рахунку є резидентом для податкових цілей у Підзвітній Юрисдикції, документ самостійної оцінки має включати: (i) ІПН Власника Рахунку щодо кожної Підзвітної Юрисдикції (з урахуванням пункту D Розділу I – див. пункти 29-32 Коментаря до Розділу I); та (ii) дату народження Власника Рахунку. Документ самостійної оцінки може не містити інформацію про місце народження Власника Рахунку, якщо відповідно до пункту E Розділу I місце народження не вимагається, окрім випадків, коли Підзвітна Фінансова Установа зобов'язана отримувати та повідомляти таку інформацію згідно з національним законодавством і така інформація наявна в пошуковій електронній базі даних, яку веде Підзвітна Фінансова Установа.

9. Документ самостійної оцінки може бути поданий будь-яким способом та у будь-якій формі (для прикладу, в електронній формі, у форматі портативного документа «pdf» або у формі відсканованих документів). Якщо документ самостійної оцінки надається в електронній формі, електронна система має гарантувати, що отримана інформація є саме тією,

що була надіслана, і повинна документувати всі випадки доступу користувача, результатом яких є подання, оновлення чи зміни документу самостійної оцінки. Крім того, технічні та функціональні характеристики електронної системи, включно з процедурами доступу, мають гарантувати, що особа, яка отримує доступ до системи та надає документ самостійної оцінки, є особою, зазначеною у документі самостійної оцінки, та мають забезпечувати можливість надання на запит паперових копій усіх документів самостійної оцінки, що були подані в електронній формі. Якщо інформація надається як частина документації при відкритті рахунку, то за умови, що вона є повною, не вимагається, щоб ця інформація знаходилася на якійсь конкретній сторінці документації або, щоб вона була в якійсь конкретній формі.

10. Нижченаведені приклади ілюструють способи надання документу самостійної оцінки:

- Приклад 1:

Фізична особа А заповнює онлайн-заявку на відкриття рахунку у Підзвітній Фінансовій Установі К. Усю інформацію, необхідну для документу самостійної оцінки, вводить Особа А в електронній заявці (включно з підтвердженням юрисдикції резидентства А для податкових цілей). Інформація Особи А, надана в електронному документі самостійної оцінки, підтверджується надавачем послуг К як достовірна на основі інформації, яку він зібрав відповідно до Процедур AML/KYC. Документ самостійної оцінки Особи А є дійсним.

- Приклад 2:

Фізична особа В особисто подає заяву для відкриття рахунку в Банку L. Особа В пред'являє своє посвідчення особи як документ, що посвідчує особу, та надає всю інформацію, необхідну для документу самостійної оцінки, працівникові L, який вводить інформацію в системи Банку L. Надалі заявка підписується Особою В. Документ самостійної оцінки Особи В є дійсним.

11. Документ самостійної оцінки може бути підписаний (або іншим чином підтверджений) будь-якою особою, уповноваженою підписувати документи від імені Власника Рахунку згідно з національним законодавством. Особа, уповноважена підписувати документ самостійної оцінки, як правило, включає розпорядника майна, будь-яку особу з

еквівалентним статусом та будь-яку іншу особу, якій Власник Рахунку надав письмовий дозвіл підписувати документацію від свого імені.

12. Документ самостійної оцінки залишається чинним до тих пір, поки не відбудеться зміна обставин, в результаті чого Підзвітна Фінансова Установа дізнається або матиме всі підстави вважати, що первинний документ самостійної оцінки є неточним або недостовірним (див. пункт 17 Коментаря до Розділу III та пункти 2-3 Коментаря до Розділу VII). У цьому випадку, згідно з пунктом С, Підзвітна Фінансова Установа не може покладатися на первинний документ самостійної оцінки та повинна отримати (i) дійсний документ самостійної оцінки, який встановлюватиме резидентство (резидентства) Власника Рахунку для податкових цілей, або (ii) обґрунтоване пояснення та документацію (в міру необхідності), що підтверджують дійсність первинного документу самостійної оцінки (та повинна зберегти копію або записи такого пояснення та документації). Таким чином, очікується, що Підзвітна Фінансова Установа запровадить процедури, які гарантуватимуть, що будь-яка зміна, що є зміною обставин, буде виявлена Підзвітною Фінансовою Установою. Крім того, очікується, що Підзвітна Фінансова Установа повідомлятиме будь-яку особу, яка надає документ самостійної оцінки, про її зобов'язання повідомити Підзвітну Фінансову Установу про зміну обставин.

13. Зміна обставин, що впливає на документ самостійної оцінки, наданий Підзвітній Фінансовій Установі, має наслідком припинення терміну дії документу самостійної оцінки щодо інформації, яка більше не є достовірною, допоки інформація не буде оновлена (див. пункт 17 Коментаря до Розділу III).

14. Документ самостійної оцінки стає недійсним на дату, коли Підзвітна Фінансова Установа, яка має такий документ самостійної оцінки, дізнається або має підстави вважати, що обставини, які впливають на правильність документу самостійної оцінки, змінилися. Однак Підзвітна Фінансова Установа може вирішити розглядати особу як таку, що має такий самий статус, який вона мала до зміни обставин, до більш ранньої дати з: 90 календарних днів з дати, з якої документ самостійної оцінки стає недійсним у зв'язку із зміною обставин; дати підтвердження дійсності документу самостійної оцінки; або дати отримання нового документу самостійної оцінки. Підзвітна Фінансова Установа може покладатися на документ самостійної оцінки без необхідності вивчати можливі зміни

обставин, які можуть вплинути на дійсність цього документу, якщо тільки вона не дізнається або матиме підстави вважати, що обставини змінилися.

15. Якщо Підзвітна Фінансова Установа не може отримати підтвердження дійсності первинного документу самостійної оцінки або дійсного документу самостійної оцінки протягом такого 90-денного періоду, Підзвітна Фінансова Установа повинна розглядати Власника Рахунку як резидента тієї юрисдикції, яку Власник Рахунку вказав в первинному документі самостійної оцінки, та юрисдикції, резидентом якої Власник Рахунку може стати в результаті зміни обставин.

16. Підзвітна Фінансова Установа може зберігати оригінал, завірєну копію або ксерокопію документу самостійної оцінки (включно з мікрофішою, електронним сканованим документом або подібними засобами електронного зберігання документації). Будь-яка документація, яка зберігається в електронній формі, повинна за запитом бути надана у паперовій формі.

Виправлення помилок (уточнення даних) у документі самостійної оцінки

17. Підзвітна Фінансова Установа може розглядати документ самостійної оцінки як дійсний, навіть якщо такий документ самостійної оцінки містить незначну помилку, за умови, що Підзвітна Фінансова Установа має достатню іншу документацію, яка доповнює відсутню у зв'язку з помилкою інформацію у документі самостійної оцінки. У такому випадку документація, на яку покладаються для виправлення несуттєвої помилки, повинна бути незаперечною. Наприклад, документ самостійної оцінки, в якому особа вказує юрисдикцію резидентства аббревіатурою, може розглядатись як дійсний, незважаючи на аббревіатуру, якщо Підзвітна Фінансова Установа має видане урядом посвідчення особи з юрисдикції, назва якої обґрунтовано відповідає цій аббревіатурі. З іншої сторони, аббревіатура юрисдикції резидентства, яка не відповідає юрисдикції резидентства, вказаній в паспорті особи, не є незначною помилкою. Ненадання інформації про юрисдикцію резидентства не є незначною помилкою. Крім того, інформація у документі самостійної оцінки, яка суперечить іншій інформації, що міститься у документі самостійної оцінки, або в клієнтському файлі – не є незначною помилкою.

Документи самостійної оцінки, що надаються для кожного рахунку

18. Загалом Підзвітна Фінансова Установа, у якій клієнт може відкрити рахунок, повинна отримати документ самостійної оцінки для кожного рахунку. Однак Підзвітна Фінансова Установа може покладатися на документ самостійної оцінки, наданий клієнтом для іншого рахунку, якщо обидва рахунки розглядаються як єдиний рахунок для цілей відповідності стандартам «належної обізнаності», викладеним у пункті А Розділу VII.

Документація, зібрана іншими особами

19. Як передбачено в пункті D Розділу II, Юрисдикція-Учасниця може дозволити Підзвітним Фінансовим Установам залучати постачальників послуг для виконання своїх зобов'язань щодо звітності та належної комплексної перевірки. У таких випадках Підзвітна Фінансова Установа, може використовувати документацію (в тому числі, документ самостійної оцінки), зібрану постачальниками послуг (наприклад, постачальниками даних, фінансовими радниками, страховими агентами), у порядку, передбаченому національним законодавством. Однак відповідальність за виконання зобов'язань щодо звітності та належної комплексної перевірки продовжують нести Підзвітні Фінансові Установи.

20. Підзвітна Фінансова Установа може покладатися на документацію (в тому числі, документ самостійної оцінки), зібрану агентом Підзвітної Фінансової Установи (в тому числі, радником пайових інвестиційних фондів, хеджевих фондів або групи приватних інвестиційних фондів). Агент може зберігати документацію як частину інформаційної системи, яка ведеться для однієї Підзвітної Фінансової Установи або для декількох Підзвітних Фінансових Установ, за умови, що в рамках цієї системи будь-яка Підзвітна Фінансова Установа, від імені якої агент зберігає документацію, може легко отримати доступ до даних щодо природи документації, до інформації, що міститься в документації (включаючи копію самої документації), та щодо її достовірності; і система повинна дозволяти такій Підзвітній Фінансовій Установі легко передавати дані або безпосередньо в електронну систему, або шляхом надання такої інформації агенту, стосовно будь-яких фактів, про які стало відомо і які можуть вплинути на достовірність документації. Підзвітна Фінансова Установа повинна бути спроможною встановити, наскільки це можливо, як і коли вона передала дані щодо будь-яких фактів, про які їй стало відомо, що можуть вплинути на достовірність документації, і повинна бути спроможною встановити, що будь-які дані, які вона передала, було

оброблено, а також, що було проведено відповідну належну комплексну перевірку стосовно дійсності документації. Агент повинен мати функціонуючу систему, яка гарантуватиме, що будь-яка інформація, яку він отримує щодо фактів, які впливають на достовірність документації або на присвоєний клієнтові статус, надається всім Підзвітним Фінансовим Установам, для яких агент зберігає документацію.

21. Підзвітній Фінансовій Установі, яка набуває рахунок у попередника або передавача в результаті злиття або масового придбання рахунків за вартістю, як правило, дозволяється покладатися на чинну документацію (в тому числі, чинний документ самостійної оцінки) або копії дійсної документації, зібрані попередником або передавачем. Крім того, якщо попередник або передавач виконали всі процедури належної комплексної перевірки, передбачені Розділами II-VII, для рахунків, що були передані, то Підзвітна Фінансова Установа, яка набуває у такої іншої Підзвітної Фінансової Установи рахунок в результаті злиття або масового придбання рахунків за вартістю, як правило, може покладатися на визначення попередника або передавача щодо статусу Власника Рахунку до тих пір, поки набувач не дізнається або матиме підстави вважати, що статус є невірним або що відбувалася зміна обставин (див. пункт 17 Коментаря до Розділу III).

Достовірність документу самостійної оцінки

22. Як зазначено у пункті 2 вище, під час відкриття рахунку, як тільки Підзвітна Фінансова Установа отримує документ самостійної оцінки, який дозволяє визначити резидентство (резидентства) Власника Рахунку для податкових цілей, Підзвітна Фінансова Установа повинна підтвердити достовірність такого документу самостійної оцінки на основі інформації, отриманої Підзвітною Фінансовою Установою у зв'язку з відкриттям рахунку, в тому числі будь-якої документації, зібраної відповідно до Процедур AML/KYC (тобто провести «тест на достовірність»).

23. Вважається, що Підзвітна Фінансова Установа підтвердила достовірність документу самостійної оцінки, якщо в ході процедур відкриття рахунку та перевірки інформації, отриманої при відкритті рахунку (в тому числі будь-якою документації, зібраної відповідно до Процедур AML/KYC), вона не дізнається або матиме всі підстави вважати, що документ самостійної оцінки є неточним або недостовірним (див. пункти 2-3 Коментаря до Розділу VII). Від Підзвітних Фінансових Установ не очікується проведення незалежного юридичного аналізу відповідного

податкового законодавства для того, щоб підтвердити достовірність документу самостійної оцінки.

24. Нижченаведені приклади ілюструють застосування «тесту на достовірність»

- Приклад 1:

Підзвітна Фінансова Установа отримує документ самостійної оцінки від Власника Рахунку під час відкриття рахунку. Юрисдикція резидентства, яка вказана в документі самостійної оцінки, суперечить юрисдикції, яка вказана в документації, зібраній згідно з Процедурами AML/KYC. Через суперечливу інформацію документ самостійної оцінки є неточним або недостовірним, і, як наслідок, він не проходить «тест на достовірність».

- Приклад 2:

Підзвітна Фінансова Установа отримує документ самостійної оцінки від Власника Рахунку під час відкриття рахунку. Адреса проживання, що вказана в документі самостійної оцінки, не знаходиться в юрисдикції, в якій, як Власник Рахунку заявляє, він є резидентом для податкових цілей. Через суперечливу інформацію документ самостійної оцінки не проходить «тест на достовірність».

25. Очікується, що у випадку документу самостійної оцінки, який іншим чином не пройде «тест на достовірність», в ході процедур відкриття рахунку Підзвітна Фінансова Установа має отримати: (i) дійсний документ самостійної оцінки, або (ii) обґрунтоване пояснення та документацію (в міру необхідності), що підтверджують достовірність документу самостійної оцінки (зі збереженням копії або запису щодо такого пояснення та документації). Приклади такого «обґрунтованого пояснення» включають заява особи, що вона: (1) є студентом навчального закладу відповідної юрисдикції та має відповідну візу (за наявності); (2) є викладачем, стажером або інтерном у навчальному закладі відповідної юрисдикції або учасником програми з освітніх чи культурних обмінів та має відповідну візу (за наявності); (3) є іноземною особою, призначеною на дипломатичну посаду або посаду в консульстві чи посольстві у відповідній юрисдикції; або (4) особа є прикордонником або службовцем, який працює на вантажівці чи поїзді, що здійснює поїздки між юрисдикціями. Нижченаведений приклад ілюструє застосування цього

пункту: Підзвітна Фінансова Установа отримує документ самостійної оцінки Власника Рахунку під час відкриття рахунку. Юрисдикція резидентства для податкових цілей, що вказана в документі самостійної оцінки, суперечить адресі проживання, що зазначена в документації, зібраній згідно з Процедурами AML/КҮС. Власник Рахунку пояснює, що він (вона) є дипломатом у певній юрисдикції і що, як наслідок, він (вона) проживає в такій юрисдикції; особа також представляє свій дипломатичний паспорт. Оскільки Підзвітна Фінансова Установа отримала обґрунтоване пояснення та документацію, що підтверджує достовірність документу самостійної оцінки, такий документ самостійної оцінки проходить «тест на достовірність».

Коментар до Розділу V
щодо належної комплексної перевірки
Існуючих Рахунків Організацій

1. Цей Розділ описує процедури належної комплексної перевірки Існуючих Рахунків Організацій.

Пункт А – Рахунки, які не підлягають перевірці, виявленню або звітуванню

2. Пункт А звільняє від перевірки всі Існуючі Рахунки Організації, сукупний залишок чи вартість яких не перевищує 250 000 доларів США станом на 31 грудня [xxxx] року, до тих пір, поки такий залишок чи вартість не перевищить 250 000 доларів США на останній день будь-якого наступного календарного року. Цей поріг передбачений для того, щоб зменшити для Фінансових Установ тягар, пов'язаний із дотриманням вимог, враховуючи той факт, що процедури належної комплексної перевірки щодо рахунків, які належать Організаціям, є складнішими, порівняно з процедурами щодо рахунків, які належать Фізичним Особам.

3. Однак застосування пункту А залежить від того: (i) чи дозволяє юрисдикція, яка впроваджує стандарт, застосовувати Підзвітним Фінансовим Установам виняток та (ii) від рішення Підзвітної Фінансової Установи застосовувати його або щодо всіх Існуючих Рахунків Організації, або окремо щодо будь-якої чітко визначеної групи таких рахунків. Таким чином, якщо правила впровадження стандарту в юрисдикції не передбачають такого вибору або Підзвітна Фінансова Установа не здійснює такого вибору, то усі Існуючі Рахунки Організації підлягають перевірці відповідно до процедур, визначених у пункті D.

4. Хоча вибір років, зазначених у пунктах А та В, є рішенням юрисдикції, яка впроваджує Загальний стандарт звітності, очікується, що рік, обраний для цієї мети, є тим самим, що й рік, обраний для терміну «Існуючий Рахунок».

Пункти В та С – Рахунки, що підлягають перевірці та звітуванню

5. Відповідно до пункту В, будь-який Існуючий Рахунок Організації, не описаний у пункті А (тобто сукупний залишок чи вартість якого перевищує 250 000 доларів США станом на 31 грудня будь-якого

календарного року), підлягає перевірці відповідно до процедур, визначених у пункті D. Таким чином, Існуючий Рахунок Організації підлягає перевірці, якщо:

a) станом на 31 грудня [xxxx] року його сукупний залишок чи вартість перевищує 250 000 доларів США; або

b) його сукупний залишок чи вартість станом на 31 грудня [xxxx] року не перевищує 250 000 доларів США, проте на останній день будь-якого наступного календарного року перевищує 250 000 доларів США.

6. Однак відповідно до пункту С, Існуючий Рахунок Організації, не описаний у пункті А, вважається Підзвітним Рахунком, тільки якщо він належать одній або більше Організаціям, що є:

a) Підзвітними Особами, або

b) Пасивними НФО з однією або декількома Контролюючими Особами, що є Підзвітними Особами.

7. Існуючий Рахунок Організації, який належить Пасивній НФО з однією або кількома Контролюючими Особами, що є Підзвітними Особами, не має кваліфікуватись як такий, що не є Підзвітним Рахунком, згідно з пунктом С, виключно тому, що сама Організація не є Підзвітною Особою, або будь-яка з контролюючих осіб Пасивної НФО є резидентом тієї самої юрисдикції, що і Пасивна НФО.

Пункт D – Процедури перевірки

8. Пункт D описує процедури перевірки з метою виявлення Підзвітних Рахунків серед Існуючих Рахунків Організації. Такі процедури вимагають від Підзвітних Фінансових Установ визначити:

a) чи є Існуючий Рахунок Організації таким, що належить одній чи більше Організаціям, що є Підзвітними Організаціями; та

b) чи належить Існуючий Рахунок Організації одній чи більше Організаціям, які є Пасивними НФО з однією або декількома Контролюючими Особами, що є Підзвітними Особами.

Підпункт D(1) – Процедура перевірки Власників Рахунків

9. Підпункт D(1) описує процедуру перевірки для визначення того, чи належить Існуючий Рахунок Організації одній або більше Організаціям, що є Підзвітними Організаціями. Якщо будь-яка з Організацій є Підзвітною Особою, то рахунок вважається Підзвітним Рахунком.

10. Підзвітна Фінансова Установа повинна перевірити інформацію, яку вона зберігає для регуляторних цілей або для цілей відносин з клієнтами (включаючи інформацію, зібрану відповідно до Процедур AML/КҮС), для того, щоб визначити, чи вказує ця інформація на те, що Власник Рахунку є резидентом Підзвітної Юрисдикції. Для цієї цілі інформація, яка вказує на те, що Власник Рахунку є резидентом Підзвітної Юрисдикції, включає:

- місце реєстрації або організації в Підзвітній Юрисдикції;
- адресу у Підзвітній Юрисдикції (це, наприклад, найбільш ймовірно застосовуватиметься до Організацій, які вважаються фіскально прозорими, та може відображати юридичну адресу, адресу головного офісу або місце реального ефективного управління); або
- адресу одного або більше довірчих власників трасту в Підзвітній Юрисдикції.

Разом з тим, наявність постійного представництва (в тому числі відокремлений підрозділ) у Підзвітній Юрисдикції (включаючи адресу постійного представництва) сама по собі не є ознакою резидентства для цієї цілі.

11. Якщо інформація вказує на те, що Власник Рахунку є резидентом Підзвітної Юрисдикції, то відповідно до підпункту D(1)(b) Підзвітна Фінансова Установа має розглядати рахунок як Підзвітний Рахунок, поки не отримає документ самостійної оцінки від Власника Рахунку, або обґрунтовано не визначить на основі інформації, яка є в її розпорядженні або у загальному доступі, що Власник Рахунку не є Підзвітною Особою щодо такої Підзвітної Юрисдикції.

12. «Інформація, яка є у загальному доступі» включає інформацію, опубліковану уповноваженим урядовим органом юрисдикції (наприклад, урядом або його установою, чи муніципалітетом), таку як: інформація у переліку, опублікованому податковою адміністрацією, що містить найменування та ідентифікаційні номери фінансових установ (наприклад, перелік іноземних фінансових установ Служби внутрішніх доходів США

(*IRS FFI list*); інформація у загальнодоступному реєстрі, який ведеться або авторизований уповноваженим державним органом юрисдикції; інформація, розкрита на організованому ринку цінних паперів (див. пункт 112 Коментаря до Розділу VIII); а також будь-яка загальнодоступна класифікація, що стосується Власника Рахунку, яка була визначена на основі стандартизованої галузевої системи кодування і яка була встановлена, наприклад, торговою організацією або торговою палатою, відповідно до звичайної ділової практики (див. пункт 154 Коментаря до Розділу VIII). У зв'язку з цим очікується, що Підзвітна Фінансова Установа збереже запис про тип перевіреної інформації та дату перевірки інформації.

13. Визначаючи, чи належить Існуючий Рахунок Організації одній або більше Організаціям, що є Підзвітними Особами, Підзвітна Фінансова Установа може слідувати інструкції, викладеній у підпунктах D(1)(a) та (b), у порядку, що найбільш відповідає обставинам. Це дозволить Підзвітній Фінансовій Установі, наприклад, визначити згідно з підпунктом D(1)(b), що Існуючий Рахунок Організації належить Організації, яка не є Підзвітною Особою (наприклад, публічна корпорація) і, таким чином, відповідний рахунок не є Підзвітним Рахунком.

14. Як зазначено у пункті 7 Коментаря до Розділу IV, «документ самостійної оцінки» – це свідчення самого Власника Рахунку, в якому зазначається статус Власника Рахунку та будь-яка інша інформація, що може обґрунтовано вимагатись Підзвітною Фінансовою Установою з метою виконання її зобов'язань щодо звітності та належної комплексної перевірки, наприклад, інформація про те, чи є Власник Рахунку резидентом для податкових цілей у Підзвітній Юрисдикції або чи є Власник Рахунку Пасивною НФО. Що стосується Існуючих Рахунків Організації, документ самостійної оцінки є дійсним лише в тому випадку, якщо він підписаний (або іншим чином підтверджений) особою, яка має повноваження підписувати від імені Власника Рахунку; він датується не пізніше дати отримання та містить такі дані про Власника Рахунку:

- a) найменування;
- b) адресу;
- c) юрисдикцію (юрисдикції) резидентства для податкових цілей; та
- d) ІПН щодо кожної Підзвітної Юрисдикції.

Підзвітна Фінансова Установа може попередньо заповнити документ самостійної оцінки, щоб включити інформацію, яка вже є наявна про

Власника Рахунку в її записах (реєстрах) (за винятком юрисдикції (юрисдикцій) резидентства для податкових цілей).

15. Особа, яка має повноваження підписувати документ самостійної оцінки, як правило, включає посадову особу або директора корпорації, партнера товариства, довірчого власника трасту, будь-який еквівалент зазначених посад та будь-яку іншу особу, якій Власник Рахунку надав письмовий дозвіл підписувати документацію від свого імені.

16. Документ самостійної оцінки стосовно Існуючих Рахунків Організації може також містити статус Власника Рахунку. У такому випадку статус Власника Рахунку може бути будь-яким із наведеного нижче:

a) Фінансова Установа:

- (1) Інвестиційна Компанія, описана у підпункті A(6)(b) Розділу VIII;
- (2) Фінансова Установа (інша);

b) Нефінансова Організація:

- (1) Компанія (корпорація), акції якої публічно торгуються на ринку цінних паперів, або філія такої публічної корпорації;
- (2) Урядова Установа;
- (3) Міжнародна Організація;
- (4) Активна НФО (інша, ніж у пунктах 1-3);
- (5) Пасивна НФО (не включає Інвестиційну Компанію, описану в підпункті A(6)(b) Розділу VIII).

Вимагаючи документ самостійної оцінки Підзвітні Фінансові Установи повинні надавати Власникам Рахунків інформацію, яка є важливою для визначення ними їх статусу (наприклад, визначення терміну «активна НФО», що міститься у підпункті D(9) Розділу VIII).

17. Вимоги для підтвердження дійсності документів самостійної оцінки щодо Нових Рахунків Фізичних Осіб застосовуються і для підтвердження дійсності документів самостійної оцінки щодо Існуючих Рахунків Організацій (див. пункти 7-16 Коментаря до Розділу IV). Такі ж самі процедури застосовуються щодо: виправлення помилок у документі самостійної оцінки; вимог про отримання документу самостійної оцінки

для кожного рахунку; та документації, зібраної іншими особами (див. пункти 17-21 Коментаря до Розділу IV).

Підпункт D(2) – Процедура перевірки Контролюючих Осіб

18. Підпункт D(2) містить процедуру перевірки, метою якої є визначити чи належить Існуючий Рахунок Організації одній чи кільком Організаціям, що є Пасивними НФО з однією чи кількома Контролюючими Особами, які є Підзвітними Особами. Якщо будь-яка Контролююча Особа Пасивної НФО є Підзвітною Особою, то рахунок повинен розглядатися як Підзвітний Рахунок (навіть якщо Контролююча Особа є резидентом в тій самій юрисдикції, що й Пасивна НФО).

19. Приймаючи це рішення, Підзвітна Фінансова Установа повинна слідувати інструкціям, викладеним у підпунктах D(2)(a)-(c), у порядку, що найбільш відповідає обставинам. Ці підпункти спрямовані на встановлення:

- a) чи є Власник Рахунку Пасивною НФО;
- b) Контролюючих Осіб такої Пасивної НФО; та
- c) чи є будь-яка з таких Контролюючих Осіб Підзвітною Особою.

20. З метою визначення, чи є Власник Рахунку Пасивною НФО, згідно з підпунктом D(2)(a), Підзвітна Фінансова Установа повинна отримати документ самостійної оцінки від Власника Рахунку для встановлення його статусу, якщо тільки у неї у розпорядженні чи у загальному доступі (див. пункт 12 вище) немає інформації, на основі якої можна достовірно визначити, що Власник Рахунку є Активною НФО чи Фінансовою Установою, іншою ніж «професійно керована Інвестиційна Компанія» юрисдикції, яка не є Юрисдикцією-Учасницею (наприклад, Інвестиційна Компанія, описана у підпункті A(6)(b) Розділу VIII, яка не є Фінансовою Установою Юрисдикції-Учасниці). Наприклад, Підзвітна Фінансова Установа може достовірно визначити, що Власник Рахунку є Активною НФО, і Власнику Рахунку заборонено законодавством вести діяльність або проводити операції або тримати активи для генерування пасивного доходу (див. пункт 126 Коментаря до Розділу VIII). Документ самостійної оцінки для встановлення статусу Власника Рахунку має відповідати вимогам щодо дійсності документу самостійної оцінки для Існуючих Рахунків Організації (див. пункти 13-17 вище). Підзвітна Фінансова Установа, яка не може визначити статус Власника Рахунку як Активної НФО чи Фінансової Установи, відмінної від «професійно керованої

Інвестиційної Компанії» юрисдикції, яка не є Юрисдикцією-Учасницею, повинна припустити, що це Пасивна НФО.

21. З метою визначення Контролюючих Осіб Власника Рахунку, згідно з підпунктом D(2)(b), Підзвітна Фінансова Установа може покладатися на інформацію, яка збирається та зберігається відповідно до Процедур AML/KYC.

22. З метою визначення того, чи Контролююча Особа Пасивної НФО є Підзвітною Особою, Підзвітна Фінансова Установа може також покладатися на інформацію, яка збирається та зберігається відповідно до Процедур AML/KYC. Однак, у випадку Існуючого Рахунку Організації, сукупний залишок чи вартість якого перевищує 1 000 000 доларів США, – підпункт D(2)(c)(ii) передбачає одержання документу самостійної оцінки або від Власника Рахунку, або від Контролюючої Особи, який може бути надано так само, як і документ самостійної оцінки, що надається Власником Рахунку для підтвердження свого статусу. Документ самостійної оцінки Контролюючих Осіб є дійсним лише в тому випадку, якщо Контролююча особа або особа з повноваженнями підписанта підписала його (або іншим чином підтвердила), і він датується не пізніше дати отримання та містить такі дані про кожну Контролюючу Особу:

- a) ім'я;
- b) адресу;
- c) юрисдикцію (юрисдикції) резидентства для податкових цілей;
- d) ІПН щодо кожної Підзвітної Юрисдикції (див. пункт 8 Коментаря до Розділу IV); та
- e) дату народження (див. пункт 8 Коментаря до Розділу IV).

Підзвітна Фінансова Установа може попередньо заповнити документ самостійної оцінки, щоб включити інформацію, яка вже є наявна про Контролюючу Особу в її записах (за винятком юрисдикції (юрисдикцій) резидентства для податкових цілей).

23. Вимоги для підтвердження дійсності документів самостійної оцінки щодо Нових Рахунків Фізичних Осіб застосовуються і для підтвердження дійсності документів самостійної оцінки, що визначають чи Контролююча Особа Пасивної НФО є Підзвітною Особою (див. пункти 7-16 Коментаря до Розділу IV). Такі ж самі процедури застосовуються щодо: виправлення помилок у документі самостійної оцінки; вимог про отримання документу

самостійної оцінки для кожного рахунку; документації, зібраної іншими особами (див. пункти 17-21 Коментаря до Розділу IV).

24. Якщо документ самостійної оцінки щодо Контролюючої Особи Пасивної НФО не був отриманий, попри наявність такої вимоги, Підзвітна Фінансова Установа має покладатись на ознаки приналежності, вказані в підпункті В(2) Розділу III, які вона має в своїх записах (реєстрах) стосовно такої Контролюючої Особи, для того, щоб визначити, чи є вона Підзвітною Особою. Якщо Підзвітна Фінансова Установа не виявила жодної із таких ознак у своїх записах (реєстрах), то немає необхідності в подальших діях до тих пір, поки не зміняться обставини, в результаті яких буде виявлена одна або кілька ознак приналежності Контролюючої Особи до рахунку.

Пункт Е – Строки проведення перевірки та додаткових процедур

25. Підпункти Е(1) та (2) містять правила, що регулюють строки проведення процедур перевірки для виявлення Підзвітних Рахунків серед Існуючих Рахунків Організацій. Такі правила вимагають, щоб перевірка була завершена:

a) для рахунків з сукупним залишком чи вартістю, яка перевищує 250 000 дол. США станом на 31 грудня [хxxx] року; та

b) для рахунків з сукупним залишком чи вартістю, що не перевищує 250 000 дол. США станом на 31 грудня [хxxx] року, але перевищує 250 000 дол. США станом на 31 грудня наступного року, – протягом календарного року, наступного за роком, в якому сукупний залишок чи вартість перевищила 250 000 дол. США.

26. Хоча вибір років, що зазначені у підпунктах Е(1) та (2), є рішенням юрисдикції, яка впроваджує Загальний Стандарт Звітності, очікується, що роки, обрані для цієї мети, будуть такими ж самими, що й рік, обраний для терміну «Існуючий Рахунок». Однак у випадку другого року, зазначеного в підпункті Е(1), очікується, що роком, обраним для цієї мети, буде другий (або пізніший) календарний рік, наступний за роком, що обраний для терміну «Існуючий Рахунок».

27. Підпункт Е(3) містить додаткову процедуру, яка застосовується до Існуючих Рахунків Організації: якщо відбулася зміна обставин щодо Існуючого Рахунку Організації, в результаті чого Підзвітна Фінансова

Установа дізнається або має підстави вважати, що документ самостійної оцінки чи інша документація, пов'язана з рахунком, є неточною або недостовірною, то Підзвітна Фінансова Установа повинна повторно визначити статус рахунка у відповідності з процедурами, визначеними у пункті D. Стандарти «належної обізнаності», що застосовуються до Документального Доказу, також мають застосовуватись і до документації, на яку покладається Підзвітна Фінансова Установа відповідно до процедур, викладених у пункті D (див. пункти 14 Коментаря до Розділу IV та 2-3 Коментаря до Розділу VII). У такому випадку Підзвітна Фінансова Установа до останньої з таких дат – останній день відповідного календарного року або іншого відповідного звітного періоду, або останній день періоду у 90 календарних днів з моменту повідомлення або виявлення зміни обставин, повинна застосувати такі процедури:

- щодо визначення того, чи Власник Рахунку є Підзвітною Особою – Підзвітна Фінансова Установа повинна отримати: або (i) документ самостійної оцінки; або (ii) обґрунтоване пояснення та документи (в залежності від обставин), що підтверджують обґрунтованість первинного документу самостійної оцінки або документації (зі збереженням копії або запису про таке пояснення та документацію). Якщо Підзвітна Фінансова Установа не може отримати документа самостійної оцінки або підтвердити обґрунтованість первинного документу самостійної оцінки або документації, вона повинна розглядати Власника Рахунку як Підзвітну Особу щодо обох юрисдикцій.
- щодо визначення того, чи Власник Рахунку є Фінансовою Установою, Активною НФО або Пасивною НФО – Підзвітна Фінансова Установа повинна отримати додаткову документацію або документ самостійної оцінки (в залежності від обставин), щоб встановити статус Власника Рахунку як Активної НФО або Фінансової Установи. Якщо Підзвітна Фінансова Установа не може зробити це, вона повинна розглядати Власника Рахунку як Пасивну НФО.
- щодо визначення того, чи Контролююча Особа Пасивної НФО є Підзвітною Особою – Підзвітна Фінансова Установа повинна отримати: або (i) документ самостійної оцінки; або (ii) обґрунтоване пояснення та документи (в залежності від обставин), що підтверджують обґрунтованість раніше одержаного документу самостійної оцінки або документації (зі збереженням копії або запису про таке пояснення та документацію). Якщо Підзвітна

Фінансова Установа не може отримати документ самостійної оцінки або підтвердити обґрунтованість раніше одержаного документу самостійної оцінки або документації, вона має спиратися на ознаки приналежності, описані в підпункті В(2) Розділу III, які вона має у своїх записах (реєстрах) для такої Контролюючої Особи, з метою визначення, чи є вона Підзвітною Особою.

Коментар до Розділу VI
щодо належної комплексної перевірки
Нових Рахунків Організації

1. Цей Розділ описує процедури належної комплексної перевірки для Нових Рахунків Організації. Ці процедури є в цілому такими самими, як і для Існуючих Рахунків Організації. Однак поріг у 250 000 доларів США не застосовується, оскільки для Нових Рахунків Організації простіше збирати документи самостійної оцінки.

2. Пункт А містить процедури перевірки з метою виявлення Підзвітних Рахунків серед Нових Рахунків Організації. Такі процедури вимагають від Підзвітних Фінансових Установ визначати:

a) чи належить Новий Рахунок Організації одній або більше Організаціям, що є Підзвітними Особами; та

b) чи належить Новий Рахунок Організації одній або більше Організаціям, що є Пасивними НФО з однією або кількома Контролюючими Особами, які є Підзвітними Особами.

Підпункт А(1) – Процедура перевірки для Власників Рахунків

3. Підпункт А (1) містить процедуру перевірки для визначення, чи належить Новий Рахунок Організації одній або більше Організаціям, що є Підзвітними Особами. Якщо будь-яка з Організацій є Підзвітною Особою, то рахунок повинен розглядатись як Підзвітний Рахунок.

4. Для того, щоб визначити, чи є Організація Підзвітною Особою, підпункт А(1)(а) вимагає, щоб під час відкриття рахунку Підзвітна Фінансова Установа:

- отримувала документ самостійної оцінки, який дозволяє Підзвітній Фінансовій Установі визначити резидентство (резидентства) Власника Рахунку для податкових цілей; а також
- підтверджувала достовірність такого документу самостійної оцінки на основі інформації, отриманої Підзвітною Фінансовою Установою у зв'язку з відкриттям рахунку, в тому числі будь-якої документації, зібраної відповідно до Процедур AML/KYC.

5. Якщо документ самостійної оцінки встановлює, що Власник Рахунку є резидентом Підзвітної Юрисдикції, то згідно з підпунктом А(1)(b), Підзвітна Фінансова Установа повинна розглядати рахунок як Підзвітний Рахунок, до тих пір, поки обґрунтовано не визначить на основі інформації, яка є в її розпорядженні або у загальному доступі (див. пункт 12 Коментаря до Розділу V), що Власник Рахунку не є Підзвітною Особою стосовно такої Підзвітної Юрисдикції (наприклад, це компанія, акції якої вільно торгуються на ринку цінних паперів, або Урядова Організація).

6. Визначаючи, чи належить Новий Рахунок Організації одній або більше Організаціям, що є Підзвітними Організаціями, Підзвітна Фінансова Установа може слідувати інструкціям, наведеним у підпунктах А(1)(a) та (b), у порядку, що найбільш відповідає обставинам. Це дозволить Підзвітній Фінансовій Установі, наприклад, визначити згідно з підпунктом А(1)(b), що Новий Рахунок Організації належить Організації, яка не є Підзвітною Особою (наприклад, публічна корпорація) і, таким чином, відповідний рахунок не є Підзвітним Рахунком.

7. Документ самостійної оцінки повинен дозволити визначити резидентство (резидентства) Власника Рахунку для податкових цілей. Ситуація, коли Організація підлягає оподаткуванню як резидент у більш ніж в одній юрисдикції, на практиці виникає досить рідко, але, звичайно, це можливо. Національне законодавство різних юрисдикцій встановлює умови, за яких Організація вважається «податковим резидентом». Вони охоплюють різні форми приналежності до юрисдикції, які відповідно до національного податкового законодавства формують основу для всебічного оподаткування (повного податкового зобов'язання). Для вирішення питань, пов'язаних із випадками подвійного резидентства, податкові конвенції містять спеціальні правила, які надають перевагу приналежності однієї юрисдикції над приналежністю іншої юрисдикції для цілей цих конвенцій. Як правило, Організація буде резидентом для податкових цілей юрисдикції, якщо згідно із законодавством цієї юрисдикції (включаючи податкові конвенції) вона сплачує або повинна сплачувати тут податок з огляду на її місце знаходження, резидентство, місце управління чи реєстрації, або будь-який інший критерій подібного характеру, і не лише з джерел у цій юрисдикції. Організації, які мають подвійне резидентство, можуть покладатися на «правила розриву зав'язків», що містяться у податкових конвенціях (за наявності) з метою визначення свого резидентства для податкових цілей (див. пункт 13 нижче).

8. Нижченаведені приклади ілюструють, як може бути визначено резидентство Організації для податкових цілей:

- Приклад 1:

Компанія зареєстрована в Юрисдикції А і має місце ефективного управління в Юрисдикції В. Згідно із законодавством Юрисдикції А, резидентство для податкових цілей визначається з урахуванням місця реєстрації. Те саме стосується і законодавства Юрисдикції В. Таким чином, компанія є резидентом лише Юрисдикції А.

- Приклад 2:

Ті самі фактичні обставини, що і в Прикладі 1, за винятком того, що згідно із законодавством Юрисдикції В резидентство для податкових цілей визначається з урахуванням місця ефективного управління. Таким чином, компанія є резидентом обох Юрисдикцій – як А, так і В.

- Приклад 3:

Ті самі фактичні обставини, що і в Прикладі 1, за винятком того, що згідно із законодавством Юрисдикцій А і В резидентство для податкових цілей визначається з урахуванням місця ефективного управління. Таким чином, компанія є резидентом лише Юрисдикції В.

- Приклад 4:

Ті самі фактичні обставини, що і в Прикладі 1, за винятком того, що згідно із законодавством Юрисдикції А резидентство для податкових цілей визначається з урахуванням місця ефективного управління, а відповідно до законодавства Юрисдикції В резидентство для податкових цілей визначається з урахуванням місця реєстрації. Таким чином, компанія не є резидентом ані юрисдикції А, ані В.

9. Очікується, що Юрисдикції-Учасниці допомагатимуть платникам податків визначити резидентство (резидентства) для податкових цілей та надаватимуть їм інформацію щодо цього. Це може бути зроблено, наприклад, за допомогою різних каналів для надання послуг, що використовуються для надання інформації, або інструкцій/рекомендацій платникам податків щодо застосування податкового законодавства

(наприклад, телефоном, через офіси швидкого обслуговування, Інтернет). ОЕСР буде намагатись сприяти поширенню такої інформації.

10. Із визначення терміну «Особа Підзвітної Юрисдикції» чітко зрозуміло, що Організація, така як партнерство, партнерство з обмеженою відповідальністю або подібна правова форма, яка не має резидентства для податкових цілей, розглядається як резидент юрисдикції, в якій знаходиться місце її ефективного управління (див. пункт 109 Коментаря до Розділу VIII). У такому випадку і якщо така Організація підтверджує, що не має резидентства для податкових цілей, підпункт A(1)(b) дозволяє Підзвітним Фінансовим Установам, покладатися на адресу головного офісу як на критерій для визначення його резидентства (див. пункт 153 Коментаря до Розділу VIII). Приклади Організацій, які не мають резидентства для податкових цілей, включають Організації, що вважаються «фіскально прозорими» та Організації, що описані у Прикладі 4 пункту 8 вище.

Дійсність документа самотійної оцінки

11. Як зазначено у пункті 7 Коментаря до Розділу IV, «документ самотійної оцінки» – це свідчення самого Власника Рахунку, в якому зазначається статус Власника Рахунку та будь-яка інша інформація, що може обґрунтовано вимагатись Підзвітною Фінансовою Установою з метою виконання її зобов'язань щодо звітності та належної комплексної перевірки, наприклад, інформація про те, чи є Власник Рахунку резидентом для податкових цілей у Підзвітній Юрисдикції або чи є Власник Рахунку Пасивною НФО. Що стосується Нових Рахунків Організації, документ самотійної оцінки є дійсним лише в тому випадку, якщо відповідає вимогам щодо дійсності документу самотійної оцінки для Існуючих Рахунків Організації (див. пункти 14-18 Коментаря до Розділу V). Те саме стосується також і виправлення помилок у документі самотійної оцінки, вимоги про отримання документу самотійної оцінки для кожного рахунку та документації, зібраної іншими особами.

Достовірність документу самотійної оцінки

12. Як зазначено у пункті 4 вище, під час відкриття рахунку як тільки Підзвітна Фінансова Установа отримує документ самотійної оцінки, який дозволяє їй визначити резидентство (резидентства) Власника Рахунку для податкових цілей, Підзвітна Фінансова Установа повинна підтвердити достовірність такого документу самотійної оцінки на основі інформації,

отриманої у зв'язку з відкриттям рахунку, в тому числі будь-якої документації, зібраної відповідно до Процедур AML/KYC (так званий «тест на достовірність»).

13. Вважається, що Підзвітна Фінансова Установа підтвердила «достовірність» документа самостійної оцінки, якщо в ході процедур відкриття рахунку та при перевірці інформації, отриманої у зв'язку з відкриттям рахунку (включаючи будь-яку документацію, зібрану відповідно до Процедур AML/KYC), вона не дізнається або є підстави вважати, що документ самостійної оцінки є неточним або недостовірним (див. пункти 2-3 Коментаря до Розділу VII). Підзвітні Фінансові Установи не зобов'язані здійснювати незалежний юридичний аналіз відповідного податкового законодавства для підтвердження достовірності документу самостійної оцінки.

14. Нижченаведені приклади ілюструють застосування тесту на «достовірність»:

- Приклад 1:

Підзвітна Фінансова Установа отримує документ самостійної оцінки від Власника Рахунку при відкритті рахунку. Адреса, що міститься в документі самостійної оцінки, суперечить адресі, яка міститься в документації, зібраній відповідно до Процедур AML/KYC. Через суперечливу інформацію документ самостійної оцінки є неточним або недостовірним, і, як наслідок, він не проходить тест на «достовірність».

- Приклад 2:

Підзвітна Фінансова Установа отримує документ самостійної оцінки Власника Рахунку при відкритті рахунку. Документація, зібрана відповідно до Процедур AML/KYC, містить лише місце реєстрації Власника Рахунку. У документі самостійної оцінки Власник Рахунку заявляє, що є резидентом для податкових цілей в юрисдикції, відмінній від юрисдикції реєстрації. Власник Рахунку пояснює Підзвітній Фінансовій Установі, що відповідно до податкового законодавства його резидентство для податкових цілей визначається з урахуванням місця ефективного управління, і що юрисдикція, де знаходиться місце його ефективного управління, відрізняється від юрисдикції, в якій він зареєстрований. Таким чином, оскільки існує обґрунтоване пояснення суперечливої інформації, документ самостійної оцінки

не є неточним або недостовірним і, як наслідок, проходить тест на «достовірність».

15. У разі якщо документ самостійної оцінки не проходить тест на «достовірність», то очікується, що Підзвітна Фінансова Установа отримає дійсний документ самостійної оцінки в ході процедур відкриття рахунку.

Підпункт А(2) – Процедура перевірки для Контролюючих Осіб

16. Підпункт А(2) описує процедуру перевірки, метою якої є визначення, чи належить Новий Рахунок Організації одній чи кільком Організаціям, що є Пасивними НФО з однією чи кількома Контролюючими Особами, які є Підзвітними Особами. Якщо будь-яка з Контролюючих Осіб Пасивної НФО є Підзвітною Особою, то рахунок повинен розглядатися як Підзвітний Рахунок (навіть якщо Контролююча Особа є резидентом тієї ж самої юрисдикції, що і Пасивна НФО).

17. Приймаючи це рішення, Підзвітна Фінансова Установа повинна слідувати інструкціям, викладеним у підпунктах D(2)(a)-(c), у порядку, що найбільш відповідає обставинам. Ці підпункти спрямовані на визначення:

- a) чи є Власник Рахунку Пасивною НФО;
- b) Контролюючих Осіб таких Пасивних НФО; а також
- c) чи є будь-яка з таких Контролюючих Осіб Підзвітною Особою.

18. З метою визначення, чи є Власник Рахунку Пасивною НФО, згідно з підпунктом А(2)(a), Підзвітна Фінансова Установа повинна покладатися на документ самостійної оцінки від Власника Рахунку для встановлення його статусу, якщо тільки у неї у розпорядженні чи у загальному доступі (див. пункт 12 Коментаря до Розділу V) немає інформації, на основі якої можна достовірно визначити, що Власник Рахунку є Активною НФО чи Фінансовою Установою, іншою ніж «професійно керована Інвестиційна Компанія» юрисдикції, яка не є Юрисдикцією-Учасницею (наприклад, Інвестиційна Компанія, описана у підпункті А(6)(b) Розділу VIII, яка не є Фінансовою Установою Юрисдикції-Учасниці). Такий документ самостійної оцінки має відповідати вимогам щодо дійсності документу самостійної оцінки для Існуючих Рахунків Організації (див. пункт 11 вище). Як зазначено у пункті 18 Коментаря до Розділу IV, Підзвітна Фінансова Установа може покладатися на документ самостійної оцінки, наданий клієнтом для іншого рахунку, якщо обидва рахунки розглядаються як єдиний рахунок для цілей відповідності стандартам

«належної обізнаності», викладеним у пункті А Розділу VII. Підзвітна Фінансова Установа, яка не може визначити статус Власника Рахунку як Активної НФО чи Фінансової Установи, відмінної від «професійно керованої Інвестиційної Компанії» юрисдикції, яка не є Юрисдикцією-Учасницею, повинна припустити, що це Пасивна НФО.

19. З метою встановлення Контролюючих Осіб Власника Рахунку, згідно з підпунктом А(2)(b), Підзвітна Фінансова Установа може покладатися на інформацію, яка збирається та зберігається відповідно до Процедур AML/KYC.

20. Для визначення того, чи є Контролююча Особа Пасивної НФО Підзвітною Особою, Підзвітна Фінансова Установа може покладатися лише на документ самостійної оцінки Власника Рахунку або Контролюючої Особи (див. пункти 22-23 Коментаря до Розділу V).

21. Якщо відбулася зміна обставин (див. пункт 17 Коментаря до Розділу III) щодо Нового Рахунку Організації, в результаті чого Підзвітна Фінансова Установа дізнається або має підстави вважати, що документ самостійної оцінки чи інша документація, пов'язана з рахунком, є неточною або недостовірною, то Підзвітна Фінансова Установа повинна повторно визначити статус рахунку згідно з процедурами, визначеними у пункті 27 Коментаря до Розділу V.

Коментар до Розділу VII щодо спеціальних правил належної комплексної перевірки

1. Цей розділ містить спеціальні правила належної комплексної перевірки, які Підзвітні Фінансові Установи повинні застосовувати на додаток до загальних процедур належної комплексної перевірки, викладених у Розділі II, та до будь-яких конкретних процедур належної комплексної перевірки, що застосовуються до рахунків, які вони ведуть. Такими правилами є: стандарти «належної обізнаності» (*standards of knowledge*), що застосовуються до документу самотійної оцінки та Документального Доказу; альтернативна процедура належної комплексної перевірки Договорів Страхування з Викупною Сумою або Договорів Ануїтету, що належать фізичним особам-бенефіціарам; а також правила агрегування залишків рахунків та перерахунку валют.

Пункт А – Покладання на документ самотійної оцінки та Документальні Докази

2. Пункт А містить стандарти «належної обізнаності» (*standards of knowledge*), що застосовуються до документу самотійної оцінки або Документального Доказу. Він передбачає, що Підзвітна Фінансова Установа не може покладатися на документ самотійної оцінки або Документальні Докази, якщо Підзвітна Фінансова Установа знає (тобто їй фактично відомо) або має підстави вважати, що документ самотійної оцінки чи Документальний Доказ є неточним або недостовірним.

3. Підзвітна Фінансова Установа має підстави вважати, що документ самотійної оцінки чи Документальний Доказ є неточним або недостовірним, якщо їй відомі відповідні факти або твердження, що містяться у документі самотійної оцінки або іншій документації, включаючи професійне судження відповідних менеджерів по роботі з клієнтами (за наявності таких) (див. пункти 38-42 та 50 Коментаря до Розділу III), і ці відомості є такими, що розсудлива особа, яка перебуває на відповідній посаді Підзвітної Фінансової Установи може поставити під сумнів заявлене твердження. Також Підзвітна Фінансова Установи має підстави вважати, що документ самотійної оцінки чи Документальний Доказ є неточним або недостовірним, якщо в документації або у файлах рахунків Підзвітної Установи є інформація, яка суперечить твердженню особи щодо її статусу.

Стандарти «належної обізнаності» (standards of knowledge), що застосовуються до документу самотійної оцінки

4. Підзвітна Фінансова Установа має підстави вважати, що наданий особою документ самотійної оцінки є неточним або недостовірним, якщо: документ самотійної оцінки є неповним стосовно будь-якого пункту документу самотійної оцінки, що стосується твердження особи; документ самотійної оцінки містить будь-яку інформацію, яка не відповідає твердженню особи; або Підзвітна Фінансова Установа має іншу інформацію про рахунок, яка не відповідає твердженню особи. Підзвітна Фінансова Установа, яка покладається на постачальника послуг для перевірки та ведення документу самотійної оцінки, вважається такою, що знає або має підстави знати факти в межах відомостей постачальника послуг.

Стандарти «належної обізнаності» (standards of knowledge), що застосовуються до Документального Доказу

5. Підзвітна Фінансова Установа не може покладатися на наданий особою Документальний Доказ, якщо такий Документальний Доказ не дозволяє обґрунтовано встановити власне особу, яка подає Документальний Доказ. Наприклад, Документальний Доказ не є надійним, якщо він надаються особисто особою, а фотографія чи підпис на Документальному Доказі не відповідає зовнішньому вигляду або підпису особи, яка надає документ. Підзвітна Фінансова Установа не може покладатися на Документальний Доказ, якщо: Документальний Доказ містять інформацію, що не відповідає твердженню особи щодо її статусу; Підзвітна Фінансова Установа має іншу інформацію стосовно рахунку, яка не відповідає статусу особи; або в Документальному Доказі відсутня інформація, необхідна для встановлення статусу особи.

6. Підзвітна Фінансова Установа не зобов'язана покладатися на перевірену аудитором фінансову звітність, щоб встановити, що Власник Рахунку відповідає певному порогу для активів. Однак, якщо Підзвітна Фінансова Установа вирішила це зробити, вона має підстави вважати, що заявлений статус є неточним або недостовірним, лише якщо сукупна сума активів, показаних у перевірній аудитором фінансовій звітності для Власника Рахунку, не знаходиться в допустимих межах, або примітки чи коментарі до фінансового звіту свідчать про те, що Власник Рахунку не має права на заявлений статус. Якщо Підзвітна Фінансова Установа приймає рішення

покладатися на перевірену аудитором фінансову звітність, щоб встановити, чи є Власник Рахунку Активною НФО, вона повинна перевірити: баланс та звіт про фінансові результати, щоб визначити, чи відповідає Власник Рахунку межах доходів та активів, встановленим у підпункті D(9)(a) Розділу VIII; та примітки або коментарі до фінансової звітності для визначення того, чи є Власник Рахунку Фінансовою Установою. Якщо Підзвітна Фінансова Установа приймає рішення покладатися на перевірену аудитором фінансову звітність для встановлення статусу Власника Рахунку, і при цьому не вимагається, щоб Власник Рахунку відповідав пороговим значення для активів або доходів, вона повинна перевірити лише примітки або коментарі до фінансової звітності, щоб визначити, чи фінансовий звіт підтверджує заяву про статус. Якщо Підзвітна Фінансова Установа приймає рішення не покладатися на перевірену аудитором фінансову звітність для встановлення статусу Власника Рахунку (наприклад, тому що вона має іншу документацію, що встановлює статус Власника Рахунку), така Підзвітна Фінансова Установа не зобов'язана самостійно оцінювати фінансову звітність виключно тому, що перевірена аудитором фінансова звітність була отримана нею під час відкриття рахунку або виконання інших процедур.

7. Підзвітна Фінансова Установа не зобов'язана покладатися на установчі документи, щоб встановити, що Організація має певний статус. Однак, якщо Підзвітна Фінансова Установа приймає рішення це зробити, їй необхідно перевірити документ лише в тій мірі, в якій це необхідно, щоб встановити, що вимоги, які є застосовуються для конкретного статусу, виконуються, і що документ належним чином оформлений; проте не вимагається перевіряти решту документа.

Обмеження щодо підстав для прийняття рішення

8. З метою визначення того, чи має Підзвітна Фінансова Установа, яка веде Існуючий Рахунок Організації, підстави вважати, що статус, що застосовується до Організації, є неточним або недостовірним, Підзвітна Фінансова Установа повинна перевірити лише інформацію, що суперечить заявленому статусу, якщо така інформація міститься у: поточному клієнтському файлі; останньому документі самостійної оцінки та Документальному Доказі для особи; останньому договорі про відкриття рахунку; та останній документації, отриманій Підзвітною Фінансовою Установою для цілей проведення Процедур AML/KYC або для інших регуляторних цілей.

9. Підзвітна Фінансова Установа, яка веде кілька рахунків для однієї особи, матиме підстави вважати, що статус цієї особи є неточним, на підставі інформації про рахунок щодо іншого рахунку, що належить такій особі, лише в тій мірі, в якій або потрібне агрегування рахунків згідно з правилами, викладеними в пункті С Розділу VII для агрегування рахунків, або вони іншим чином розглядаються як єдиний рахунок для цілей виконання вимог стандартів «належної обізнаності», викладених у пункті А Розділу VII.

10. Підзвітна Фінансова Установа не знає або не має підстав вважати, що документ самотійної оцінки чи Документальний Доказ є неточним або недостовірним, виключно через зміну адреси в тій самій юрисдикції, де знаходилася і попередня адреса. Крім того, Підзвітна Фінансова Установа не знає або не має підстав вважати, що документ самотійної оцінки чи Документальний Доказ є неточним або недостовірним виключно тому, що виявляє будь-які ознаки приналежності, перераховані в підпунктах В(2)(с)-(е) Розділу III, і такі ознаки суперечать документу самотійної оцінки чи Документальному Доказу. Нижченаведені приклади ілюструють застосування обмежень щодо стандартів «належної обізнаності»:

- Приклад 1:

А, банк, який є Підзвітною Фінансовою Установою, веде Депозитний Рахунок для Р – Власника Рахунку Фізичної Особи. Цей Депозитний Рахунок є Існуючим Рахунком, і А покладався на адресу в своїх записах для Р (підтверджену його паспортом та рахунком за комунальні послуги, зібраними під час відкриття рахунку), щоб визначити, що Р є резидентом для податкових цілей в юрисдикції Х (застосування тесту на резидентство за адресою проживання). П'ять років потому Р надає довіреність своїй сестрі, яка проживає в юрисдикції Y, на управління його рахунком. Той факт, що Р надав таку довіреність, не є достатнім для того, щоб дати А підстави вважати, що Документальні Докази, на які він покладався визначаючи Р як резидента юрисдикції Х, є неточними або недостовірними.

- Приклад 2:

В, страхова компанія, яка є Підзвітною Фінансовою Установою, уклала Договір Страхування з Викупною Сумою з Q. Оскільки Договір є Новим Рахунком Фізичної Особи, В отримала документ

самостійної оцінки від Q та підтвердила його достовірність на основі документації для Процедур AML/KYC, одержаної від Q. Документ самостійної оцінки підтверджує, що Q є резидентом для податкових цілей у юрисдикції V. Через два роки після того, як B уклав Договір з Q, Q надає B номер телефону в юрисдикції W. Незважаючи на те, що раніше B не мала жодного телефонного номера у своїх записах для Q, одне лише отримання телефонного номера у юрисдикції W не є підставою для того, щоб вважати, що первинний документ самостійної оцінки є неточним або недостовірним.

Пункт В – Альтернативні процедури для Договорів Страхування з Викупною Сумою або Договорів Ануїтету

11. Пункт В описує альтернативну процедуру для Договорів Страхування з Викупною Сумою або Договорів Ануїтету, що належать фізичним особам-бенефіціарам, яка спрощує процедури належної комплексної перевірки, які мали б застосовуватися. Підзвітна Фінансова Установа може вважати, що фізична особа-бенефіціар (інша, ніж власник) Договору Страхування з Викупною Сумою або Договору Ануїтету, що отримує страхову виплату у зв'язку зі смертю застрахованого, не є Підзвітною Особою, та може розглядати такий Фінансовий Рахунок як інший, ніж Підзвітний Рахунок, за винятком випадків, коли Підзвітна Фінансова Установа фактично знає або має підстави вважати, що бенефіціар є Підзвітною Особою.

12. Підзвітна Фінансова Установа має підстави вважати, що бенефіціар Договору Страхування з Викупною Сумою або Договору Ануїтету є Підзвітною Особою, якщо інформація, зібрана Підзвітною Фінансовою Установою та пов'язана з бенефіціаром, містить ознаки приналежності, описані у підпункті В Розділу III. Якщо Підзвітна Фінансова Установа знає чи має підстави вважати, що бенефіціар є Підзвітною Особою, то Підзвітна Фінансова Установа повинна дотримуватися процедур, визначених у підпункті В Розділу III.

13. Необхідність використовувати альтернативну процедуру, подібну до цієї, може виникати і для певних договорів групового страхування, що фінансуються роботодавцями, або Договорів Ануїтету. Коли договір групового страхування або договір групового ануїтету укладено з роботодавцем, а окремі працівники є застрахованими/бенефіціарами, страхова компанія не має прямих відносин із працівником/власниками

сертифікатів на момент укладення договору. Юрисдикції, які бажають застосовувати таку процедуру, можуть включати таке положення:

«Підзвітна Фінансова Установа може розглядати Фінансовий Рахунок, який є часткою учасника у груповому Договорі Страхування з Викупною Сумою або груповому Договорі Ануїтету, як фінансовий рахунок, який не є Підзвітним Рахунком, до дати, коли сума підлягатиме виплаті працівникові/власнику сертифіката або бенефіціару, якщо Фінансовий Рахунок, що є часткою учасника в груповому Договорі Страхування з Викупною Сумою або груповому Договорі Ануїтету, відповідає таким вимогам:

- a) груповий Договір Страхування з Викупною Сумою або груповий Договір Ануїтету укладається з роботодавцем і охоплює двадцять п'ять чи більше працівників/власників сертифікатів;*
- b) працівники/власники сертифікатів мають право отримати будь-яку суму за договором, пов'язану з їхніми частками, та мають право призначати бенефіціарів, на користь яких буде здійснена виплата після смерті працівника; та*
- c) сукупна сума, що підлягає виплаті будь-якому працівникові/власникові сертифіката або бенефіціару, не перевищує 1 000 000 доларів США.*

Термін «груповий Договір Страхування з Викупною Сумою» означає Договір Страхування з Викупною Сумою, який (i) охоплює фізичних осіб, які пов'язані через роботодавця, галузеву спілку, профспілку чи інше об'єднання/групу; та (ii) стягує премію за кожного члена групи (або члена класу в групі), розмір якої визначається без врахування індивідуальних особливостей здоров'я (інших ніж вік, стать та звички щодо паління члена (або класу членів) групи). Термін «груповий договір Ануїтету» означає Договір Ануїтету, за яким кредиторами є особи, пов'язані через роботодавця, галузеву спілку, профспілку чи інше об'єднання або групу.

Пункт С – Правила агрегування рахунків та перерахунку валют

Підпункти С(1)-(3) – Правила агрегування рахунків

14. Підпункти С(1)-(3) описують правила агрегування рахунків, які Підзвітні Фінансові Установи повинні дотримуватися для цілей визначення сукупного залишку чи вартості для Фінансових Рахунків.

15. Перше та друге правила агрегування рахунків ідентичні, за винятком того, що перше правило застосовується до Фінансових Рахунків, що належать Фізичній Особі, а друге правило – до тих, що належать Організації. Ці правила передбачають, що:

- Підзвітна Фінансова Установа повинна агрегувати (або враховувати) всі Фінансові Рахунки, що ведуться Підзвітною Фінансовою Установою або Пов'язаною Організацією, але лише в тій мірі, в якій комп'ютеризовані системи Підзвітної Фінансової Установи пов'язують між собою Фінансові Рахунки за посиланням на елемент бази даних, такий як номер клієнта або ПІН, та дозволяють агрегувати залишки чи вартість рахунків;
- кожному власнику спільного Фінансового Рахунку приписується весь залишок чи вартість спільного Фінансового Рахунку для цілей застосування вимог агрегування.

16. Третє правило агрегування рахунків – це спеціальне правило, яке застосовується для того, щоб визначити, чи є Фінансовий Рахунок Рахунком з Високою Вартістю. Згідно з цим правилом Підзвітна Фінансова Установа (на додаток до інших правил агрегування рахунків) зобов'язана агрегувати всі Фінансові Рахунки, про які менеджер по роботі з клієнтами знає чи має підстави вважати, що вони безпосередньо або опосередковано належать, контролюються або відкриті однією і тією ж особою (за винятком особи, яка діє як довірена особа) (див. пункти 3 вище та 38-42 Коментаря до Розділу III). Ця вимога передбачає агрегування всіх рахунків, які менеджер по роботі з клієнтами пов'язує один з одним за допомогою імені, коду зв'язку, ідентифікаційного номера клієнта, ПІН чи подібної ознаки, або які менеджер по роботі з клієнтами пов'язує один з одним згідно з процедурами Фінансової Установи (або відділу, підрозділу або структурної одиниці, з яким пов'язаний менеджер).

17. У деяких юрисдикціях національне законодавство не дозволяє застосовувати правила агрегування рахунків, що передбачені підпунктами С(1)-(3). Наприклад, комп'ютеризовані системи Підзвітної Фінансової Установи технічно можуть пов'язувати всі Фінансові Рахунки, які обслуговує Підзвітна Фінансова Установа та її Пов'язані Організації, але національне законодавство обмежує одного чи кількох таких Пов'язаних Організацій надавати персональні дані Власника Рахунку Підзвітній Фінансовій Установі. У такому випадку Підзвітна Фінансова Установа

зобов'язана застосовувати правила агрегування рахунків відповідно до підпунктів (1)-(3), але лише в межах, дозволених національним законодавством.

18. Нижченаведені приклади ілюструють застосування правил агрегування рахунків:

- Приклад 1 (Підзвітна Фінансова Установа не зобов'язана агрегувати рахунки):

Організація U, має Депозитний Рахунок в AP, комерційному банку, який є Підзвітною Фінансовою Установою. Залишок на рахунку U на кінець першого року становить 160 000 доларів США. U також має інший Депозитний Рахунок у AP, залишок якої на кінець першого року становить 165 000 доларів США. Підрозділи банку AP використовують спільні комп'ютеризовані системи управління інформацією, але рахунки U не пов'язані між собою в спільній комп'ютеризованій інформаційній системі. Оскільки рахунки не пов'язані в системі AP, AP не зобов'язаний агрегувати рахунки згідно з підпунктами C(2)-(3), і обидва рахунки мають право на застосування щодо них винятку, описаного у пункті A розділу V, оскільки жоден рахунок не перевищує поріг у 250 000 доларів США.

- Приклад 2 (Підзвітна Фінансова Установа зобов'язана агрегувати рахунки):

Ті самі фактичні обставини, що і в Прикладі 1, за винятком того, що обидва Депозитні Рахунки U пов'язані з U та між собою за посиланням на внутрішній ідентифікаційний номер у AP. Система відображає залишки на обох рахунках, і такі залишки можуть бути агреговані в електронному вигляді, хоча система не відображає їх сукупного залишку. Для того, щоб визначити, чи можна до таких рахунків застосовувати виняток, описане в пункті A розділу V для рахунків із сукупним залишком чи вартістю 250 000 доларів США або менше, AP має агрегувати залишки на всіх Депозитних Рахунках відповідно до правил агрегування рахунків. Відповідно до цих правил, U вважається таким, що володіє Депозитними Рахунками в AP із сукупним залишком 325 000 доларів США. Відповідно до цього, жоден з рахунків не підлягає виключенню, оскільки, рахунки після агрегування перевищують поріг у 250 000 доларів США.

- Приклад 3 (Правила агрегування для спільних рахунків, що ведуться Підзвітною Фінансовою Установою):

У першому році Фізична Особа U має Кастодіальний Рахунок, який є Існуючим Рахунком у Кастодіальній Установі SH, яка є Підзвітною Фінансовою Установою. Залишок на Кастодіальному Рахунку U у SH на кінець першого року становить 700 000 доларів США. Особа U також має спільний Кастодіальний Рахунок, який є Існуючим Рахунком, з її сестрою A в іншій Кастодіальній Установі – SH2. Залишок на спільному рахунку на кінець першого року також становить 700 000 доларів США. SH і SH2 є Пов'язаними Організаціями і мають спільну комп'ютеризовану систему управління інформацією. Обидва рахунки, і Кастодіальний Рахунок U у SH, і U, і Кастодіальний Рахунок A у SH2, пов'язані з U та один з одним посиленням на внутрішній ідентифікаційний номер SH, а система дозволяє агрегувати залишки. Для того, щоб визначити, чи відповідають такі рахунки визначенню «Рахунок з Високою Вартістю», SH має агрегувати відповідно до правил агрегування рахунків залишки на рахунках, що повністю або частково знаходяться у володінні одного і того самого Власника Рахунку. Відповідно до цих правил U вважається особою, що володіє Фінансовими Рахунками у SH та SH2, сукупний залишок кожного з яких складає 1 400 000 доларів США. Відповідно, обидва рахунки U є Рахунками з Високою Вартістю. Особа A вважається такою, що володіє лише Фінансовим Рахунком у SH2 із залишком у 700 000 доларів США, оскільки вона не є Власником Рахунку по відношенню до Кастодіального Рахунку U у SH. Відповідно, рахунок A – це Рахунок з Низькою Вартістю.

19. Наступні додаткові приклади ілюструють застосування спеціального правила агрегування, що пов'язані з менеджерами по роботі з клієнтами:

- Приклад 1 (рахунки, що належать Пасивній НФО та одній з її Контролюючих Осіб):

Пасивна НФО, T, має Депозитний Рахунок у A, комерційному банку, який є Підзвітною Фінансовою Установою. Одна з Контролюючих Осіб T, особа N, також має Депозитний Рахунок у банку A. Обидва рахунки пов'язані з N та між собою посиленням на внутрішній ідентифікаційний номер A. Крім того, A призначив менеджера по роботі з N. Оскільки рахунки пов'язані в системі A та через менеджера по роботі з клієнтами, A має агрегувати рахунки відповідно до підпунктів C(1)-(3).

- Приклад 2 (рахунки, що належать різним Пасивним НФО із спільною Контролюючою Особою):

Ті самі фактичні обставини, що і у Прикладі 1. Крім того, інша Пасивна НФО, I, має Депозитний Рахунок у А. N є також однією з Контролюючих Осіб I. Рахунок I не пов'язаний посиланням на внутрішній ідентифікаційний номер у А ані з N, ані з рахунками T та N. Оскільки рахунки пов'язані між собою менеджером по роботі з клієнтами, А потрібно агрегувати рахунки відповідно до підпунктів C(1)-(3).

Підпункт C(4) – Правило перерахунку валют

20. Підпункт C(4) містить правило перерахунку валют, відповідно до якого усі суми вказуються в доларах США та повинні розглядатися як такі, що включають еквівалентні суми в інших валютах, як це визначено національним законодавством. Очікується, що при імплементації Загального Стандарту Звітності юрисдикції використовуватимуть суми, що у їх валюті є еквівалентом порогових сум, що визначені у Стандарті у доларах США. Однак вони не зобов'язані використовувати точні значення сум, що є еквівалентні до порогових сум, які виражені в доларах США; приблизних значень еквівалентних сум достатньо.

21. При імплементації Загального Стандарту Звітності юрисдикції можуть дозволити Підзвітним Фінансовим Установам застосовувати порогові суми в доларах США, визначені в Стандарті, разом із еквівалентними сумами в інших валютах. Це дозволить Фінансовим Установам, які працюють у кількох юрисдикціях, застосовувати порогові суми в одній валюті в усіх юрисдикціях, у яких вони працюють.

Коментар до Розділу VIII щодо визначених термінів

1. Розділ VIII містить визначені терміни, згруповані за 5 темами:

- A) Підзвітна Фінансова Установа;
- B) Непідзвітна Фінансова Установа;
- C) Фінансовий Рахунок;
- D) Підзвітний Рахунок та
- E) Інше.

Пункт А – Підзвітна Фінансова Установа

Підпункти А(1) і (2) – Підзвітна Фінансова Установа

Підзвітна Фінансова Установа

2. Термін «Підзвітна Фінансова Установа» визначено в підпункті А(1) як будь-яку Фінансову Установу Юрисдикції-Учасниці, яка не є Непідзвітною Фінансовою Установою. Таким чином, для того, щоб Фінансова Установа була Підзвітною Фінансовою Установою, вона повинна, по-перше, бути Фінансовою Установою Юрисдикції-Учасниці і, крім того, не бути Непідзвітною Фінансовою Установою. У пункті В розкривається значення терміну «Непідзвітна Фінансова Установа» через ряд визначень.

Фінансова Установа Юрисдикції-Учасниці

3. У підпункті А(2) значення терміну «Фінансова Установа Юрисдикції-Учасниці» визначається як:

- будь-яка Фінансова Установа, яка є резидентом Юрисдикції-Учасниці, окрім будь-якого відокремленого підрозділу цієї Фінансової Установи, розташованого за межами такої Юрисдикції-Учасниці; а також
- будь-який розташований в Юрисдикції-Учасниці відокремлений підрозділ Фінансової Установи, яка сама не є резидентом такої Юрисдикції-Учасниці.

4. Для цієї цілі, Фінансова Установа є «резидентом» Юрисдикції-Учасниці, якщо вона знаходиться під юрисдикцією такої Юрисдикції-Учасниці (тобто Юрисдикція-Учасниця здатна забезпечити виконання

Фінансовою Установою вимог щодо звітування). Загалом, якщо Фінансова Установа є резидентом для податкових цілей в Юрисдикції-Учасниці, вона підпадає під юрисдикцію такої Юрисдикції-Учасниці і таким чином є Фінансовою Установою Юрисдикції-Учасниці. У випадку, коли Фінансовою Установою є траст (незалежно від того, чи є він податковим резидентом Юрисдикції-Учасниці), траст вважається таким, що підпадає під юрисдикцію Юрисдикції-Учасниці, якщо один або більше його довірчих власників є резидентами такої Юрисдикції-Учасниці, крім випадків, коли траст надає іншій Юрисдикції-Учасниці всю інформацію, яка підлягає звітуванню згідно з Загальним Стандартом Звітності, щодо Підзвітних Рахунків, що ведуться трастом, оскільки він є резидентом для податкових цілей такої іншої Юрисдикції-Учасниці. Однак, якщо Фінансова Установа (окрім трасту) не має резидентства для податкових цілей (наприклад, тому що вона вважається фіскально прозорою або розташована в юрисдикції, в якій відсутній податок на прибуток), вона вважається такою, що підпадає під юрисдикцію Юрисдикції-Учасниці, і таким чином є Фінансовою Установою Юрисдикції-Учасниці, якщо:

- a) вона заснована згідно з законодавством Юрисдикції-Учасниці;
- b) місце управління її діяльністю (в тому числі місце ефективного управління) розташоване в Юрисдикції-Учасниці; або
- c) фінансовий контроль за нею здійснюється у Юрисдикції-Учасниці.

У цьому контексті термін «Юрисдикція-Учасниця» означає юрисдикцію, яка запровадила Загальний Стандарт Звітності.

5. Якщо Фінансова Установа (окрім трасту) є резидентом двох або більше Юрисдикцій-Учасниць, така Фінансова Установа повинна буде виконувати зобов'язання щодо звітування та належної комплексної перевірки, що передбачені Юрисдикцією-Учасницею, в якій вона веде Фінансовий Рахунок (Рахунки).

6. «Відокремлений підрозділ» є підрозділом, компанією або офісом Фінансової Установи, який вважається відокремленим підрозділом згідно з системою нормативного регулювання юрисдикції, або яка регулюється іншим чином згідно з законодавством юрисдикції як одиниці, окрема від інших відділень, компаній або офісів Фінансової Установи. Відокремлений підрозділ включає підрозділ, компанію або офіс Фінансової Установи, розташований в юрисдикції, резидентом якої є Фінансова Установа, а також підрозділ, компанію або офіс Фінансової Установи, розташований в юрисдикції, в якій Фінансова Установа була створена чи організована. Усі підрозділи, компанії або офіси Підзвітної

Фінансової Установи, розташовані в одній юрисдикції, вважаються одним відокремленим підрозділом.

Підпункти А(3)-(8) – Фінансова Установа

7. Термін «Фінансова Установа» означає Кастодіальну Установу, Депозитарну Установу, Інвестиційну Компанію або Визначену Страхову Компанію, згідно з визначенням, наведеним у підпункті А(3).

8. Той факт, що Організація підпадає під дію законодавчих і нормативних актів Юрисдикції-Учасниці або що над її діяльністю здійснюється контроль і перевірка з боку відомств, які здійснюють регуляторний нагляд за фінансовими установами, має значення для того, щоб цю Організацію можна було віднести до Фінансових Установ згідно з підпунктом А(3), але при цьому цей факт не є визначальним.

Кастодіальна Установа

9. Термін «Кастодіальна Установа» визначений у підпункті А(4) як будь-яку Організацію, яка, здійснює зберігання (утримання) Фінансових Активів на користь інших в якості суттєвої частки своєї господарської діяльності.

10. Також у підпункті викладені критерії поняття «суттєвої частки». Організація здійснює зберігання (утримання) Фінансових Активів на користь інших в якості суттєвої частки своєї господарської діяльності, якщо валовий дохід Організації, що відноситься до зберігання (утримання) Фінансових Активів та пов'язаних з цим фінансових послуг, дорівнює або перевищує 20% валового доходу Організації протягом коротшого з таких періодів:

- періоду у три роки, що завершується 31 грудня (або в останній день звітного періоду, якщо він відмінний від календарного року), що передує року, в якому здійснюється визначення; або
- періоду, протягом якого така Організація існує.

«Дохід, що відноситься до зберігання Фінансових Активів та пов'язаних з цим фінансових послуг» означає плату за зберігання, ведення рахунку, а також транзакційні збори; комісії та збори, отримані за виконання та оцінювання транзакцій з цінними паперами щодо Фінансових Активів, що зберігаються; дохід, отриманий від надання кредиту клієнтам щодо Фінансових Активів, що зберігаються (або придбані завдяки такому наданню кредиту); дохід, отриманий на різниці між ціною попиту (бід) та пропозиції (аск) щодо Фінансових Активів, що зберігаються; а також плата за надання фінансових консультативних послуг щодо Фінансових Активів, що зберігаються (або можуть потенційно зберігатись)

Організацією; та плата за депозитарно-розрахункове обслуговування.

11. Організації, які зберігають Фінансові Активи для інших, такі як банки-кастодіани, брокери та центральні депозитарії цінних паперів, зазвичай вважаються Кастодіальними Установами. Організації, які не тримають Фінансових Активів для інших, такі як страхові брокери, не вважаються Кастодіальними Установами.

Депозитарна Установа

12. Термін «Депозитарна Установа» визначається підпунктом А(5) як будь-яка Організація, яка приймає депозити в ході звичайної банківської або подібної діяльності.

13. Організація вважається такою, що здійснює «банківську або подібну діяльність», якщо в ході свої звичайної діяльності з клієнтами вона приймає депозити або інші подібні розміщення коштів і регулярно виконує один або декілька з наведених нижче видів діяльності:

- a)* надає споживчі, іпотечні, промислові або інші позики або надає інші пролонгації кредиту;
- b)* купує, продає, дисконтує (надає знижки) або узгоджує рахунки дебіторів, зобов'язання щодо виплати в розстрочку, кредитні білети, перевідні векселі, чеки, тратти, акцепти та інші боргові свідоцтва;
- c)* видає акредитиви й узгоджує перевідні векселі, укладені за ними;
- d)* надає трастові або фідучіарні послуги;
- e)* фінансує операції з іноземною валютою; або
- f)* вступає до фінансової оренди або орендованих активів, купує або продає їх.

Організація не вважається такою, що здійснює банківську або подібну діяльність, якщо Організація виключно приймає депозити від осіб як заставне забезпечення або борговий інструмент на підставі продажу або оренди майна або на підставі подібної фінансової угоди між такою Організацією та особою, яка має депозит у цій Організації.

14. Ощадні банки, комерційні банки, позико-ощадні асоціації та кредитні спілки зазвичай, як правило, вважаються Депозитарними Установами. Однак те, чи здійснює Організація банківську або подібну діяльність, визначається з урахуванням характеру фактичної діяльності, що здійснюється такою Організацією.

Інвестиційна Компанія

15. Термін «Інвестиційна Компанія» охоплює два типи Організацій: Організації, які в якості суттєвої частки своєї господарської діяльності здійснюють інвестиційну діяльність або операції від імені інших осіб, а також Організації, якими управляють вищезазначені Організації або інші Фінансові Установи.

16. Підпункт А(6)(а) визначає перший тип Інвестиційної Компанії як будь-яку Організацію, в ході власної господарської діяльності переважно здійснює один або декілька із зазначених нижче видів діяльності або операцій на користь чи від імені замовника:

a) торгівля інструментами грошового ринку (чеками, векселями, депозитними сертифікатами, деривативами тощо); обмін іноземної валюти; інструменти базовим показником яких є курс обміну, відсоткова ставка та індекси, процентної ставки та індексні інструменти; обігові цінні папери; або торгівля товарними ф'ючерсами;

b) управління індивідуальним та колективним портфелем цінних паперів; або

c) інвестування, адміністрування чи управління іншим чином Фінансовими Активами або грошовими коштами від імені інших осіб.

Така діяльність або операції не охоплюють надання клієнтам консультацій з питань інвестування, які не мають обов'язкової сили.

17. Підпункт А(6)(b) визначає другий тип Інвестиційної Компанії як Організацію, валовий дохід якої переважно відноситься до інвестування, реінвестування у Фінансові Активи або торгівлі Фінансовими Активами, якщо Організація перебуває під управлінням іншої Організації, яка є Депозитарною Установою, Кастодіальною Установою, Визначеною Страховою Компанією або Інвестиційною Компанією, описаною у підпункті А(6)(а). Організація вважається такою, що перебуває «під управлінням» іншої Організації, якщо керуюча Організація прямо або опосередковано через іншого постачальника послуг здійснює управління будь-яким видом діяльності, що описані в підпункті А(6)(а), від імені Організації, якою управляють. Однак, Організація не управляє іншою Організацією, якщо вона не має дискреційних повноважень у прийнятті рішень щодо управління активами Організації (повністю або частково). Якщо Організація перебуває під управлінням сукупності Фінансових Установ, НФО або Фізичних Осіб, Організація вважається такою, що перебуває під управлінням Організації, що є Депозитарною Установою,

Кастодіальною Установою, Визначеною Страховою Компанією або Інвестиційною Компанією, описаною у підпункті А(6)(а), якщо будь-яка з Організацій, що управляє нею, є такою іншою Організацією.

18. Організація вважається такою, що здійснює один або більше видів діяльності, описаних у підпункті А(6)(а), в якості суттєвої частки своєї господарської діяльності, або валовий дохід Організації вважається таким, що відноситься переважно до інвестування, реінвестування або торгівлі Фінансовими Активами для цілей підпункту А(6)(b), якщо валовий дохід Організації, що відноситься до відповідної діяльності, дорівнює або перевищує 50% валового доходу Організації протягом коротшого з таких періодів:

- трирічного періоду, що завершується 31 грудня, що передує року, в якому проводиться визначення; або
- періоду, протягом якого така Організація існує .

19. Термін «Інвестиційна Компанія», у визначенні підпункту А(6), не включає Організацію, яка є Активною НФО, тому що відповідає будь-якому з критеріїв у підпунктах D(9)(d)-(g) (тобто холдингові НФО та центри фінансового менеджменту, що є членами нефінансової групи; НФО-стартапи; а також НФО, які знаходяться на стадії ліквідації або банкрутства).

20. Зазвичай, Організація вважається Інвестиційною Компанією, якщо вона функціонує або позиціонує себе як Інструмент Спільного Інвестування, фонд взаємних інвестицій (*mutual fund*), біржовий інвестиційний фонд (*exchange traded funds*), приватний інвестиційний фонд (*private equity fund*), фонд хеджування (*hedge fund*), інвестиційний венчурний фонд (*venture capital fund*), фонд для викупу за рахунок запозичень (*leveraged buy-out fund*), або будь-який подібний інструмент інвестування, інвестиційна стратегія якого полягає в інвестуванні, реінвестуванні або торгівлі Фінансовими Активами. Організація, яка в якості суттєвої частки своєї господарської діяльності здійснює інвестування, адміністрування або управління прямої участі в нерухомому майні, не пов'язаної з утворенням боргу (*non-debt direct interest in real property*), від імені інших осіб (наприклад, траст, що спеціалізується на інвестиціях у нерухомість) не буде вважатися Інвестиційною Компанією.

21. Підпункт А(6) також зазначає, що визначення терміну «Інвестиційна Компанія» необхідно тлумачити у спосіб, що відповідає аналогічним положенням, викладеним у визначенні терміну «Фінансова Установа» у Рекомендаціях Групи з розробки фінансових заходів боротьби з відмиванням грошей.

22. Застосування підпункту А(6) ілюструють такі приклади:

• *Приклад 1 (Консультант з інвестицій):*

Керівник фонду є Інвестиційною Компанією в розумінні визначення підпункту А(6)(а). Серед інших виконуваних ним видів господарських операцій, Керівник фонду організує та керує рядом фондів, у тому числі фондом А, який передусім здійснює інвестиції в акції (*equities*). Керівник Фонду наймає Консультанта з інвестицій – Організацію, для надання консультаційної підтримки та довірчого управління частиною Фінансових Активів, що належать фонду А. Консультант з інвестицій заробив понад 50 % свого валового доходу за останні три роки в ході надання подібних послуг. Оскільки Консультант з інвестицій в якості суттєвої частки своєї діяльності здійснює управління Фінансовими Активами від імені клієнтів, Консультант з інвестицій є Інвестиційною Компанією в розумінні визначення підпункту А(6)(а). Однак визнається, що тільки та Інвестиційна Компанія, яка має Фінансові Рахунки, буде відповідальною за виконання зобов'язань щодо звітування та належної комплексної перевірки щодо таких Фінансових Рахунків (див. пункти 57-65 Коментаря до Розділу VIII).

• *Приклад 2 (Організація, яка перебуває під управлінням Фінансової Установи):*

Фактичні обставини такі ж, як і у Прикладі 1. Крім того, за кожний рік з моменту своєї організації фонд А заробляв понад 50 % свого валового прибутку від інвестування у Фінансові Активи. Відповідно, фонд А є Інвестиційною Компанією згідно з підпунктом А(6)(b), оскільки ним керує Керівник Фонду та Консультант з Інвестицій, а його валовий дохід відноситься переважно до інвестування, реінвестування або торгівлі Фінансовими Активами.

• *Приклад 3 (Керівна інвестиційна компанія (Investment manager)):*

Керівна інвестиційна компанія, яка є Організацією юрисдикції В, є Інвестиційною Компанією в розумінні визначення підпункту А(6)(а). Керівна інвестиційна компанія організує і реєструє фонд А в юрисдикції А. Керівна інвестиційна компанія уповноважена сприяти покупкам і продажам Фінансових Активів, що належать

фонду А, відповідно до інвестиційної стратегії фонду А. За кожний рік з моменту своєї організації фонд А заробляв понад 50 % свого валового прибутку від інвестування, реінвестування або торгівлі Фінансовими Активами. Відповідно, фонд А є Інвестиційною Компанією згідно з підпунктом А(6)(b).

- *Приклад 4 (Фонд інвестування у нерухомість, який перебуває під управлінням Фінансової Установи):*

Фактичні обставини такі ж, як і в Прикладі 3, за винятком того, що активи фонду А складаються виключно з прямої, не пов'язаної з утворенням боргу, участі в нерухомому майні, розташованому на території юрисдикції В та за її межами. Фонд А не є Інвестиційною Компанією у розумінні визначення підпункту А(6)(b), навіть незважаючи на те, що ним управляє Керівна інвестиційна компанія (*Investment manager*), оскільки менше 50 % його валового доходу зумовлено інвестуванням, реінвестуванням або торгівлею Фінансовими Активами.

- *Приклад 5 (Траст, що перебуває під управлінням фізичної особи):*

Х, фізична особа, засновує траст А, безвідкличний траст на користь Y та Z, дітей Х. Х призначає довірчого власника А, фізичну особу, яка має виступати в ролі довірчого власника трасту А. Активи трасту А складаються виключно з Фінансових Активів, а його дохід складається виключно з доходу від цих Фінансових Активів. Згідно з умовами установчого документу трасту, довірчий власник трасту А здійснює керування та адміністрування активами трасту. Довірчий власник трасту А не наймає жодну Організацію як надавача послуг для здійснення будь-якої діяльності, описаної в підпункті А(6)(a). Траст А не є Інвестиційною Компанією згідно з підпунктом А(6)(b), оскільки ним керує тільки довірчий власник трасту А – фізична особа.

- *Приклад 6 (Брокер-фізична особа):*

Суттєвою часткою комерційної діяльності В, брокера-фізичної особи, є надання консультаційних послуг клієнтам; він має свободу в прийнятті рішень (дискреційні повноваження) щодо управління активами клієнтів та користується послугами організації для проведення і виконання торгів від імені клієнтів. В надає послуги як консультант з інвестицій та керівник корпорації Е. Е заробила 50 % або більше свого валового доходу за останні три роки від інвестування, реінвестування або торгівлі Фінансовими Активами. Оскільки В є фізичною особою, незважаючи на те, що В в якості

суттєвої частки своєї діяльності здійснює певну діяльність, пов'язану з інвестуванням, В не є Інвестиційною Компанією в розумінні визначення підпункту А(6)(а). Крім того, Е не є Інвестиційною Компанією в розумінні визначення підпункту А(6)(а), оскільки Е перебуває під управлінням В – фізичної особи.

Фінансовий актив

23. Термін «Фінансовий Актив» використовується у визначенні термінів «Кастодіальна Установа, «Інвестиційна Компанія», «Кастодіальний Рахунок» та «Виключені Рахунки». Хоча він не стосується усіх типів активів, він прагне охопити будь-які активи, які можуть зберігатися на рахунку, який ведеться Фінансовою Установою, за винятком неборгової прямої частки у нерухомому майні.

24. У цьому контексті, підпункт А(7) передбачає, що термін «фінансовий актив» охоплює цінний папір (наприклад, частку акцій корпорації; партнерство або частку бенефіціарного власника у партнерстві чи трасті з широкою участю або публічному партнерстві чи трасті; боргові розписки, облігації, боргові зобов'язання або інший документ, що засвідчують боргове зобов'язання), частку у партнерстві, продукції, своп (свопи, базовим активом (показником) яких є процентні ставки, валюта, різниця процентних ставок, максимальні процентні ставки, мінімальні процентні ставки, продукція, свопи на акції, індекс акцій та подібні угоди), Договір Страхування або Договір Ануїтету, або будь-яку частку (включаючи ф'ючерсний або форвардний контракт чи опціон) у цінному папері, участі у партнерстві, продукції, свопі, Договорі Страхування або Договорі Ануїтету. Однак, термін «Фінансовий Актив» не включає неборгову пряму частку у нерухомому майні, або продукцію, що є фізичним товаром, таким як пшениця.

25. Оборотні боргові інструменти, якими торгують на регульованому або позабіржовому ринку, і розповсюдження та володіння якими здійснюється через Фінансові Установи, а також частки або паї в трастах, що спеціалізуються на інвестиціях у нерухомість, зазвичай вважатимуться Фінансовими Активами.

Визначена Страхова Компанія

26. Згідно з підпунктом А(8) термін «Визначена Страхова Компанія» означає будь-яку Організацію, яка є страховою компанією (або холдинговою компанією страхової компанії), яка укладає або зобов'язана здійснювати платежі відповідно до Договору Страхування з Викупною Сумою або Договору Ануїтету.

27. «Страхова компанія» є Організацією (i), яка регулюється як страховий бізнес відповідно до законів, нормативно-правових актів або практики будь-якої юрисдикції, в якій ця Організація здійснює свою комерційну діяльність; (ii) валовий дохід якої (наприклад, валова сума страхових премій і валовий дохід від інвестицій), одержаний від страхування, перестрахування та Договорів Ануїтету за попередній календарний рік перевищує 50 % від загального валового доходу за такий рік; або (iii) сукупна вартість активів якої, пов'язаних зі страхуванням, перестрахуванням та Договорами Ануїтету, на будь-який момент попереднього календарного року перевищує 50 % від загальної суми активів на будь-який момент впродовж такого року.

28. Більшість компаній зі страхування життя зазвичай вважатимуться Визначеними Страховими Компаніями. Організації, які не оформлюють Договори Страхування з Викупною Сумою або Договори Ануїтету, і не зобов'язані здійснювати платежі відповідно до умов таких договорів, так само як більшість компаній, що не займаються страхуванням життя, більшість холдингових компаній страхових компаній, і страхові брокери не будуть Визначеними Страховими Компаніями.

29. Діяльність страхової компанії зі зберігання коштів не перетворює її на Кастодіальну Установу, Депозитарну Установу або Інвестиційну Компанію.

Пункт В – Непідзвітна Фінансова Установа

Підпункт В(1) – Загальні положення

30. У підпункті В(1) описані різні категорії Непідзвітних Фінансових Установ (тобто Фінансових Установ, звільнених від подання звітності). Термін «Непідзвітна Фінансова Установа» означає будь-яку Фінансову Установу, яка є:

- a) Урядовою Організацією, Міжнародною Організацією або Центральним Банком, за винятком здійснення ними виплати, що виникла із зобов'язання у зв'язку з комерційною фінансовою діяльністю одного з видів, що здійснюються Визначеною Страховою Компанією, Кастодіальною Установою або Депозитарною Установою;
- b) Пенсійним Фондом з Широкою Учасстю; Пенсійним Фондом з Обмеженою Учасстю; Пенсійним Фондом Урядової Організації, Міжнародної Організації або Центрального Банку; або Кваліфікованим Емітентом Кредитних Карток;

- c) будь-якою іншою Організацією, яка становить низький ризик бути використаною для ухилення від сплати податків, має суттєво подібні характеристики до будь-якої Організації, описаної у підпунктах В(1)(а) та (b), і визначена національним законодавством як Непідзвітна Фінансова Установа, за умови, що статус такої Організації як Непідзвітної Фінансової Установи не порушує цілей застосування Загального Стандарту Звітності;
- d) Звільненим Інструментом Спільного Інвестування; або
- e) Трастом, за умови, що довірчий власник трасту є Підзвітною Фінансовою Установою, та подає звітність щодо всієї інформації, яка підлягає звітуванню відповідно до Розділу I, стосовно всіх Підзвітних Рахунків трасту.

Підпункти В(2)-(4) – Урядова Організація, Міжнародна Організація або Центральний Банк

31. Фінансова Установа, яка є Урядовою Організацією, Міжнародною Організацією або Центральним Банком, є Непідзвітною Фінансовою Установою, згідно з підпунктом В(1)(а), за винятком здійснення ними виплати, що виникла з зобов'язання у зв'язку з комерційною фінансовою діяльністю одного з видів, що здійснюються Визначеною Страховою Компанією, Кастодіальною Установою або Депозитарною Установою. Таким чином, наприклад, Центральний Банк, який здійснює комерційну фінансову діяльність, таку як виконання функцій посередника від імені осіб, не виступаючи при цьому в ролі Центрального Банку, не є Непідзвітною Фінансовою Установою, згідно з підпунктом В(1)(а) щодо платежів, одержаних у зв'язку з рахунком, який відкритий для такої діяльності.

Урядова Організація

32. Підпункт В(2) визначає термін «Урядова Організація» як уряд юрисдикції, будь-який політичний підрозділ юрисдикції (який, для уникнення сумнівів, включає штат, провінцію, округ або муніципалітет), або будь-яке агентство чи структуру, що повністю належить юрисдикції, або будь-кому (одному чи більше) з перерахованих. Це визначення включає невід'ємні частини, контрольовані організації та політичні підрозділи юрисдикції. Терміни «невід'ємна частина» та «контрольована організація» визначені у підпунктах В(2)(а) і (b), які вимагають, щоб жодна частина їх доходу не спрямовувалась на користь приватних осіб. У підпункті В(2)(с) роз'яснюється, що в такому випадку дохід також може вважатись таким, що спрямовується на користь приватних осіб, якщо такий дохід спрямовується на користь приватних осіб через використання

Урядової Організації як каналу особистих інвестицій, або приватних осіб, які перешкоджають цільовому використанню такого доходу, чинячи вплив або здійснюючи контроль засобами, прямо або опосередковано погодженими даною юрисдикцією.

33. З метою сприяння міжнародній торгівлі та розвитку, багато юрисдикцій впровадили програми фінансування експорту або розвитку або заснували агентства, які можуть надавати позики безпосередньо або страхувати чи гарантувати позики, надані комерційними кредиторами. Такі агентства зазвичай вважатимуться Урядовими Організаціями, і, таким чином, Непідзвітними Фінансовими Установами (див. пункт 31 вище).

Міжнародна організація

34. Термін «Міжнародна Організація», згідно з визначенням, наведеним в підпункті В(3), означає будь-яку міжнародну організацію, або повністю контрольоване нею агентство, або її структуру. Це визначення включає будь-яку міжурядову організацію (включаючи наднаціональну організацію) (1), яка складається в основному з урядів; (2) яка фактично має штаб-квартиру в юрисдикції, або має істотно подібну угоду з юрисдикцією; та (3) дохід якої не спрямовується на користь приватних осіб (згідно з принципами підпункту В(2)(с)). Домовленості, які за своєю суттю подібні до домовленостей штаб-квартир, включають, наприклад, домовленості, які надають відділенням або керівним органам в даній юрисдикції (наприклад, структурному підрозділу або місцевому чи регіональному офісу) привілеї та імунітети.

Центральний Банк

35. Згідно з підпунктом В(4), термін «Центральний Банк» означає установу, яка згідно із законом або санкцією уряду є головним органом влади, відмінним від уряду юрисдикції, що здійснює емісію інструментів, призначених для обігу як валюта. Така установа, як правило, є зберігачем банківських резервів юрисдикції, відповідно до законодавства якої вона організована. Така установа може включати структуру, яка є відокремленою від уряду юрисдикції, незалежно від того, чи належить вона цій юрисдикції повністю або частково.

Підпункти В(5)-(7) – Фонди

Пенсійний Фонд з Широкою Участю

36. Пункт В(5) надає визначення терміну «Пенсійний Фонд з Широкою Участю» як фонду, створеного для цілей надання компенсацій у разі виходу на пенсію, втрати працездатності чи смерті, або будь-якої

комбінації цих цілей, вигодонабувачам, які є теперішніми або колишніми працівниками (або особами, призначеними такими працівниками) одного або більше роботодавців як винагорода за надані працівниками послуги, за умови, що такий фонд:

- a) не має єдиного вигодонабувача, який має право на понад п'ять відсотків активів фонду;
- b) підлягає регулюванню та надає звітну інформацію податковим органам; та
- c) відповідає щонайменше одній з чотирьох вимог, перерахованих у підпункті В(5)(с) (тобто фонд користується податковими пільгами; більшість внесків надходить від роботодавців-спонсорів; розподіл або вилучення дозволяються тільки після настання визначених подій; а розмір внеску, який можуть зробити співробітники, обмежений).

37. Звітна інформація, подання якої вимагається пунктом В(5)(b), може відрізнитися залежно від юрисдикції. У той час як одна юрисдикція може вимагати, щоб фонд щорічно надавав інформацію про своїх вигодонабувачів, інша юрисдикція може вимагати, щоб фонд щомісячно надавав інформацію про внески та пов'язані з ними податкові пільги, та щорічно надавав інформацію про своїх вигодонабувачів та загальну суму внесків від роботодавців-спонсорів. Однак те, чи фонд надає звітну інформацію до відповідних податкових органів у тій юрисдикції, в якій цей фонд заснований, або у тій, де він функціонує, визначає те, чи фонд відповідає вимогам, описаним у цьому підпункті.

Пенсійний Фонд з Обмеженою Учасцю

38. Термін «Пенсійний Фонд з Обмеженою Учасцю», згідно з визначенням, наведеним у підпункті В(6), означає фонд, створений для надання допомоги у разі виходу на пенсію, втрати працездатності або смерті вигодонабувачам, які є теперішніми або колишніми працівниками (або особами, призначеними такими працівниками) одного або кількох роботодавців, як винагорода за надані працівниками послуги, за умови виконання всіх вимог, наведених у цьому підпункті.

39. Підпункт В(6)(с) вимагає, щоб внески працівника та роботодавця до фонду обмежені з урахуванням заробленого доходу та компенсації працівника, відповідно. Цей підпункт виключає певні переведення активів з порогового значення (тобто переведення з пенсійних рахунків, описаних у підпункті С(17)(а)), при цьому інші переведення активів також можуть бути виключені, такі як переведення з інших планів, описаних у підпунктах В(5)-(7).

40. Звітна інформація, подання якої вимагається підпунктом В(6)(е), може відрізнятись залежно від юрисдикції. Як зазначено у пункті 37 вище, те, чи фонд надає звітну інформацію до відповідних податкових органів у тій юрисдикції, в якій цей фонд заснований, або у тій, де він функціонує, визначає те, чи фонд відповідає вимогам, описаним у цьому підпункті.

Пенсійний Фонд Урядової Організації, Міжнародної Організації або Центрального Банку

41. Згідно з підпунктом В(7), термін «Пенсійний Фонд Урядової Організації, Міжнародної Організації або Центрального Банку» означає фонд, створений Урядовою Організацією, Міжнародною Організацією або Центральним Банком, для надання компенсації у разі виходу на пенсію, втрати працездатності або смерті вигодонабувачам або учасникам, які є теперішніми або колишніми працівниками (або особами, призначеними такими працівниками), або які не є теперішніми або колишніми працівниками, якщо виплати, що надаються таким вигодонабувачам або учасникам, здійснюються як винагорода за особисті послуги, що надаються Урядовій Організації, Міжнародній Організації або Центральному Банку.

Підпункт В(8) – Кваліфікований Емітент Кредитної Картки

42. Підпункт В(8) визначає термін «Кваліфікований Емітент Кредитної Картки» як Фінансову Установу, що відповідає таким вимогам:

- a) Фінансова Установа є Фінансовою Установою виключно тому, що вона є емітентом кредитних карток, яка приймає депозити лише, якщо клієнт здійснює платіж, що перевищує суму заборгованості за картою, а переплата невідкладно не повертається клієнту; та
- b) починаючи з або до [xx.xx.xxxx], Фінансова Установа впроваджує політику та процедури, які перешкоджають клієнту робити переплати у сумі понад 50 000 доларів США, або які забезпечують, щоб переплата будь-яким клієнтом у сумі понад 50 000 доларів США поверталась клієнтові протягом 60 днів, у кожному випадку з застосуванням правил агрегування рахунків та перерахунку валют, викладених у пункті С розділу VII. Для вказаних цілей сума переплати клієнта не враховує суму кредитних залишків у частині платежів, які оспоруються, але враховується суму кредитних залишків, що виникають внаслідок повернення товарів.

43. Хоча рішення щодо обрання дати, про яку йдеться в підпункті В(8)(b), приймається юрисдикцією, яка впроваджує Загальний

Стандарт Звітності, очікується, що дата, обрана для цієї цілі, буде такою ж, що і дата, обрана для терміну «Новий Рахунок». У цьому випадку Фінансова Установа, сформована або організована після обраної дати, повинна відповідати вимогам, описаним у підпункті В(8)(b), упродовж шести місяців після дати, на яку така Фінансова Установа була сформована або організована.

44. Підзвітна Фінансова Установа, яка не відповідає вимогам для Кваліфікованого Емітента Кредитної Картки, але приймає депозити, коли клієнт здійснює платіж, який перевищує суму заборгованості за кредитною картою або іншою поновлюваною кредитною лінією, може все ж не звітувати про Депозитний Рахунок, якщо він вважається Виключеним Рахунком згідно з підпунктом С(17)(f).

Підпункт В(1)(c) – Непідзвітні Фінансові Установи з низьким рівнем ризику

45. Фінансова Установа також може бути Непідзвітною Фінансовою Установою згідно з підпунктом В(1)(c) за таких умов:

- a) ризик використання Фінансової Установи для ухилення від сплати податків є низьким;
- b) Фінансова Установа в цілому має характеристики, подібні до тих, які мають будь-які з Фінансових Установ, що описані у підпунктах В(1)(a) і (b);
- c) Фінансова Установа є Непідзвітною Фінансовою Установою згідно з визначенням у національному законодавстві; а також
- d) статус Фінансової Установи як Непідзвітної Фінансової Установи не перешкоджає досягненню цілей Загального Стандарту Звітності.

46. Передбачається, що ця «відкрита» категорія Непідзвітної Фінансової Установи охоплюватиме види фінансових установ, що притаманні певним юрисдикціям та відповідають вимогам, наведеним у підпункті В(1)(c), і усуває необхідність узгоджувати класи Непідзвітних Фінансових Установ під час укладання угоди щодо автоматичного обміну інформацією про фінансові рахунки.

47. Першою вимогою, описаною в підпункті В(1)(c), є вимога щодо того, щоб ризик використання Фінансової Установи для ухилення від сплати податків був низьким. Фактори, які можуть враховуватися для визначення такого ризику, включають:

- a) фактори низького ризику:

-
- (1) Фінансова Установа підпадає під регулювання;
 - (2) обов'язкове подання Фінансовою Установою звітності до податкових органів;
- b) фактори високого ризику:
- (1) на такий вид Фінансової Установи не поширюється дія Процедур AML/KYC;
 - (2) такому виду Фінансових Установ дозволено випускати акції на пред'явника і на нього не поширюється дія ефективних заходів з впровадження рекомендацій Групи з розробки фінансових заходів боротьби з відмиванням грошей щодо прозорості та бенефіціарного володіння юридичних осіб;
 - (3) такий вид Фінансової Установи просувається як засіб податкової оптимізації.

48. Другою вимогою, описаною в підпункті В(1)(с), є те, що Фінансова Установа повинна в цілому мати характеристики, подібні до тих, які мають будь-які з Фінансових Установ, описані у підпунктах В(1)(а) і (б). Цю вимогу не можна використовувати виключно для усунення конкретного елемента опису. Кожна юрисдикція може здійснити оцінку застосування цієї вимоги до типу Фінансової Установи, яка не відповідає усім вимогам конкретного опису, наведеного у підпунктах В(1)(а) або (б). У рамках такої оцінки юрисдикція повинна визначити, які вимоги виконуються, а які – не виконуються, і по відношенню до вимог, що не виконуються, повинна визначити існування подібної вимоги, яка забезпечує еквівалентні гарантії того, що відповідна Фінансова Установа становить низький ризик ухилення від сплати податків.

49. Третьою вимогою, описаною в підпункті В(1)(с), є те, що Фінансова Установа повинна бути визначена в національному законодавстві як Непідзвітна Фінансова Установа. Ця вимога є виконаною, якщо юрисдикція визначає конкретний вид Фінансової Установи як Непідзвітну Фінансову Установу, і це визначення міститься в національному законодавстві. З цією метою юрисдикція зазвичай розглядатиметься як відповідна в контексті Фінансових Установ, які вважаються «звільненими бенефіціарними власниками» або «Фінансовими Установами, які вважаються такими, що відповідають вимогам» в міжурядовій угоді, укладеній між такою юрисдикцією та Сполученими Штатами Америки для поліпшення дотримання вимог міжнародного податкового законодавства, у тому числі стосовно Закону про податкові вимоги до іноземних рахунків (FATCA), за умови, що такі види Фінансових Установ відповідають усім вимогам, зазначеним у підпункті В(1)(с). Очікується,

що кожна юрисдикція матиме тільки один єдиний перелік Непідзвітних Фінансових Установ, визначений згідно з національним законодавством (на відміну від різних переліків для різних Юрисдикцій-Учасниць), і що доступ до такого переліку буде відкритий широкому загалу.

50. Четвертою вимогою, описаною в підпункті В(1)(с), є те, що статус Фінансової Установи як Непідзвітної Фінансової Установи не перешкоджає досягненню цілей Загального Стандарту Звітності. Очікується, що виконання цієї вимоги буде контролюватись, зокрема, за допомогою:

- a)* адміністративних процедур, які повинні бути передбачені юрисдикцією для забезпечення гарантії того, що ризик використання Фінансових Установ, визначених національним законодавством як Непідзвітні Фінансові Установи, для ухилення від сплати податків залишався низьким (див. підпункт А(4) Розділу IX);
- b)* можливого призупинення дії Багатосторонньої угоди компетентних органів про автоматичний обмін інформацією про фінансові рахунки, в якій інший Компетентний Орган визначив статус Фінансових Установ як Непідзвітних Фінансових Установ, у спосіб, який суперечить цілям Загального Стандарту Звітності (див. пункт 2 Розділу 7 Модельної угоди); а також
- c)* механізму перевірки впровадження Загального Стандарту Звітності, повноваження на яку має Глобальний форум з прозорості та обміну інформацією для податкових цілей країн «Великої двадцятки» (див. пункт 51 Декларації лідерів країн «Великої двадцятки», прийнятої на саміті в Санкт-Петербурзі, 5-6 вересня 2013 р.).⁴

51. Наведені нижче приклади ілюструють застосування підпункту В(1)(с):

- Приклад 1 (Неприбуткова організація):

Вид неприбуткової організації, яка є Фінансовою Установою, не відповідає усім вимогам будь-якого з описів, наведених у підпунктах В(1)(а) або (b). Цей вид Непідзвітної Фінансової Установи не може бути визначений в національному законодавстві як Непідзвітна Фінансова Установа лише тому, що така установа є неприбутковою організацією.

- Приклад 2 (Пенсійний фонд також для самозайнятих осіб):

⁴ Документ доступний за адресою <https://www.g20.org/>.

Вид пенсійного фонду, який є Фінансовою Установою, відповідає всім вимогам, наведеним у підпункті В(5). Однак згідно з законодавством юрисдикції, в якій цей фонд заснований або працює, він також зобов'язаний надавати перевагу вигодонабувачам, що є самозайнятими особами. Оскільки існує загальна подібна вимога, яка забезпечує еквівалентні гарантії того, що фонд має низький ризик ухилення від сплати податків, цей вид Фінансової Установи можна визначити у національному законодавстві як Непідзвітну Фінансову Установу.

- Приклад 3 (Пенсійний фонд з необмеженими внесками (Unlimited retirement fund)):

Вид пенсійного фонду, який є Фінансовою Установою, що відповідає усім вимогам, зазначеним у підпункті В(6), окрім однієї вимоги, що зазначена у підпункті В(6)(с) (щодо того, що внески співробітників та роботодавця не є обмеженими). Однак податкова пільга, пов'язана з внесками співробітників та роботодавця, обмежена з урахуванням заробленого доходу і винагороди співробітника відповідно. Оскільки існує подібна вимога, яка забезпечує еквівалентні гарантії того, що фонд має низький ризик ухилення від сплати податків, цей вид Фінансової Установи можна визначити у національному законодавстві як Непідзвітну Фінансову Установу.

- Приклад 4 (Інструмент інвестування, який використовується виключно для пенсійних фондів):

Вид інструменту інвестування, який є Фінансовою Установою, що заснований виключно для одержання доходу на користь одного або декількох пенсійних фондів, описаних у підпунктах В(5)-(7), або пенсійних рахунків, описаних у підпунктах С(17)(а). Оскільки весь дохід від цього інструменту зараховується на користь Непідзвітних Фінансових Установ або на Виключені Рахунки, а також існує загальна подібна вимога, яка забезпечує еквівалентні гарантії того, що цей інструмент має низький ризик ухилення від сплати податків, цей вид Фінансової Установи можна визначити у національному законодавстві як Непідзвітну Фінансову Установу.

Підпункт В(9) – Звільнений Інструмент Спільного Інвестування

52. Термін «Звільнений Інструмент Спільного Інвестування», згідно з визначенням, зазначеним у підпункті В(9), означає Інвестиційну Компанію, яка підлягає регулюванню як інструмент спільного інвестування за умови, що всі частки в інструменті спільного інвестування перебувають у власності, або володіння здійснюється через фізичних осіб або Організації, які не є Підзвітними Особами (наприклад, тому що вони є Фінансовими Установами), за винятком Пасивної НФО з Контролюючими Особами, які є Підзвітними Особами.

53. На практиці, Інвестиційна Компанія, участь у якій належить Непідзвітним Особам (або володіння здійснюється через них), зазвичай не матиме жодних зобов'язань зі звітування, незалежно від того, чи вважатиметься вона Звільненим Інструментом Спільного Інвестування згідно з підпунктом В(9). Однак така характеристика може стосуватись інших зобов'язань, покладених на Інвестиційну Компанію, таких як зобов'язання щодо подання нульового звіту за відсутності Підзвітних Рахунків (якщо це передбачено національним законодавством).

54. Правило, яким необхідно користуватись, якщо юрисдикція раніше дозволяла фондам колективного інвестування випускати акції на пред'явника, зазначено у підпункті В(9). Інвестиційній Компанії, яка підлягає регулюванню як інструмент спільного інвестування, не може бути відмовлено у кваліфікації відповідно до підпункту В(9) як Звільненого Інструменту Спільного Інвестування виключно тому, що такий інструмент спільного інвестування здійснив емісію акцій на пред'явника у документарній формі, за умови, що:

- a)* інструмент спільного інвестування не здійснював та не здійснює жодних акцій на пред'явника у документарній формі після [xx.xx.xxxx];
- b)* інструмент спільного інвестування вилучає всі такі акції з обігу після їх повернення;
- c)* інструмент спільного інвестування виконує процедури належної комплексної перевірки, викладені в Розділах II-VII, і повідомляє будь-яку інформацію, яка має бути повідомлена щодо таких акцій, коли такі акції пред'являються до викупу або іншого платежу; а також
- d)* інструмент спільного інвестування має політику та впроваджені процедури, що забезпечують викуп або виведення з обігу таких акцій у найкоротші строки, і в будь-якому разі до [xx.xx.xxxx].

Підпункт В(1)(е) – Трастовий фонд, задокументований довірчим власником

55. Траст, який є Фінансовою Установою (наприклад, тому що він є Інвестиційною Компанією), згідно з підпунктом В(1)(е), є Непідзвітною Фінансовою Установою, за умови, що управитель (довірчий власник) трасту є Підзвітною Фінансовою Установою і надає усю інформацію, яка підлягає звітуванню відповідно до Розділу I, стосовно всіх Підзвітних Рахунків трасту.

56. Ця категорія Непідзвітних Фінансових Установ досягає результату, подібного до того, що описаний у пункті D Розділу II, згідно з яким Підзвітним Фінансовим Установам може дозволятися покладатися на постачальників послуг для виконання покладених на них зобов'язань щодо звітності та належної комплексної перевірки. Єдиною різницею між пунктом D Розділу II і цією категорією є те, що відповідальність за виконання зобов'язань щодо звітування та належної комплексної перевірки, які виконуються надавачами послуг, продовжує нести Підзвітна Фінансова Установа, у той час як відповідальність за виконання зобов'язань, що виконуються довірчим власником Трастового фонду, задокументованого довірчим власником, передається фондом своєму довірчому власнику. Однак ця категорія не змінює строків та способу виконання зобов'язань щодо звітування та належної комплексної перевірки, які залишаються такими ж, якими вони були б у траста. Наприклад, довірчий власник не повинен надавати інформацію про Підзвітний Рахунок Трастового фонду, задокументованого довірчим власником, так, ніби це Підзвітний Рахунок цього довірчого власника. Довірчий власник повинен подавати цю інформацію так, як її подавав би Трастовий фонд, задокументований довірчим власником (наприклад, до тієї самої юрисдикції), та ідентифікувати Трастовий фонд, задокументований довірчим власником, стосовно якого він виконує зобов'язання щодо звітування та належної комплексної перевірки. Ця категорія Непідзвітних Фінансових Установ може також охоплювати правовідносини, подібні до трасту або еквівалентні йому, такі як *поручительства (fideicomiso)*.

Пункт С – Фінансовий Рахунок**Підпункт С(1) – Загальні положення**

57. Підпункт С(1) визначає термін «Фінансовий Рахунок» як рахунок, який ведеться Фінансовою Установою, і уточнює, що цей термін охоплює:

- Депозитні Рахунки;
- Кастодіальні Рахунки;
- частки в капіталі та у боргових зобов'язаннях в певних Інвестиційних Компаніях;
- Страхові Договори з Викупною Сумою; а також
- Договори Ануїтету.

58. Однак термін «Фінансовий Рахунок» не охоплює жодного рахунку, що є Виключеним Рахунком, і таким чином, не підлягає процедурам належної комплексної перевірки, які застосовуються для цілей визначення Підзвітних Рахунків серед Фінансових Рахунків (наприклад, процедури отримання документів самостійної оцінки). До того ж, термін «Фінансовий Рахунок» не охоплює певні Договори Ануїтету, описані в підпункті С(1)(с): терміновий довічний ануїтет без права передачі, що пов'язаний з неінвестиційною діяльністю, який видається фізичній особі та замінює грошовою компенсацією пенсію або допомогу з непрацездатності, надану через рахунок, який є Виключеним Рахунком. Пенсійне забезпечення або допомога з інвалідності включають відповідно допомогу, пов'язану зі звільненням та допомогу у зв'язку зі смертю.

59. «Терміновий довічний ануїтет без права передачі, що пов'язаний з неінвестиційною діяльністю» є Договором Ануїтету без права передачі, який (i) не є Договором Ануїтету, пов'язаним з інвестиційною діяльністю; (ii) є терміновим ануїтетом; та (iii) є договором про довічний ануїтет. Термін «Договір Ануїтету, пов'язаний з інвестиційною діяльністю» означає Договір Ануїтету, згідно з яким здійснюється коригування доходів або премій для відображення інвестиційного доходу або ринкової вартості активів, пов'язаних з цим договором. Термін «терміновий ануїтет» означає Договір Ануїтету, який (i) придбаний виключно з метою одержання премії або ануїтету; а також (ii) не пізніше ніж через один рік після дати придбання договору передбачає початок щорічної або більш частішої виплати приблизно рівних за обсягом періодичних сум. Термін «довічний Договір Ануїтету» означає Договір Ануїтету, який передбачає виплати, що здійснюються упродовж періоду життя однієї або життів декількох фізичних осіб.

60. Згідно з підпунктом С(1)(а), будь-яка частка в капіталі або у боргових

зобов'язаннях в Інвестиційній Компанії вважається Фінансовим Рахунком. Однак частка в капіталі або у боргових зобов'язаннях в Організації, яка є Інвестиційною Компанією виключно тому, що вона є консультантом з інвестицій або керівною Інвестиційною Компанією, не є Фінансовими Рахунками. Таким чином, частка в капіталі або у боргових зобов'язаннях, яка зазвичай вважається Фінансовими Рахунками, включає частку в капіталі або у боргових зобов'язаннях Інвестиційної Компанії, (i) яка є професійно керованою Інвестиційною Компанією, або (ii) яка діє або позиціонує себе як фонд колективного інвестування, фонд взаємних інвестицій, біржовий інвестиційний фонд, приватний інвестиційний фонд, фонд хеджування, інвестиційний венчурний фонд, фонд, призначений для викупу за рахунок кредиту, або будь-який подібний інструмент інвестування, інвестиційна стратегія якого полягає в інвестуванні, реінвестуванні або торгівлі Фінансовими Активами.

61. Згідно з підпунктом С(1)(b), частка в капіталі або у боргових зобов'язаннях у Фінансовій Установі, окрім описаної у підпункті С(1)(a), вважається Фінансовим Рахунком, тільки якщо клас часток був встановлений з метою уникнення звітування згідно з Розділом I. Таким чином, частка в капіталі або у боргових зобов'язаннях у Кастодіальній Установі, Депозитарній Установі, Інвестиційній Компанії, крім консультанта з інвестицій або керівної інвестиційної компанії, описаної у підпункті С(1)(a), або Визначеній Страховій Компанії, які були засновані з метою уникнення звітування, будуть Фінансовими Рахунками.

62. Загалом, вважається, що рахунок ведеться Фінансовою Установою:

- у випадку Кастодіального Рахунку – Фінансовою Установою, що здійснює зберігання активів на рахунку (у тому числі Фінансовою Установою, яка зберігає активи зареєстрованими на ім'я довіреної особи Власника Рахунку у такій установі);
- у випадку Депозитного Рахунку – Фінансовою Установою, яка зобов'язана здійснювати виплати щодо рахунку (окрім агента Фінансової Установи, незалежно від того, чи такий агент є Фінансовою Установою);
- у випадку будь-якої частки в капіталі або у боргових зобов'язаннях у Фінансовій Установі, яка становить Фінансовий Рахунок – такою Фінансовою Установою;
- у випадку Договору Страхування з Викупною Сумою або Договору Ануїтету – Фінансовою Установою, зобов'язаною здійснювати платежі за цим договором.

63. Однак юрисдикції мають різні юридичні, адміністративні та організаційні структури та різні фінансові системи, і значення виразу «ведення рахунку» може бути різним у різних юрисдикціях у залежності від структури конкретного сектору фінансових послуг. У деяких випадках Підзвітна Фінансова Установа може не володіти усією інформацією щодо рахунку, яка підлягає звітуванню, і в такому разі можливо виникне потреба орієнтуватись на положення національного законодавства. Керуючись такими положеннями, необхідно зосередитись на усуненні будь-яких невідповідностей, які можуть виникнути в контексті міжнародних випадків, зокрема, по відношенню до юрисдикцій, які не є Юрисдикціями-Учасницями, або до Фінансових Установ, які не є Фінансовими Установами Юрисдикції-Учасниці, так щоб така орієнтація на національне законодавство не перешкоджала досягненню цілей Загального Стандарту Звітності (див. пункт 5 Коментаря до Розділу IX).

64. Наприклад, у деяких Юрисдикціях-Учасницях цінні папери можуть зберігатись на рахунках, зареєстрованих на власника, які ведуться центральним депозитарієм цінних паперів, і розпорядниками яких є інші Фінансові Установи. У принципі, центральний депозитарій цінних паперів вважатиметься Підзвітною Фінансовою Установою по відношенню до рахунків і, таким чином, нестиме відповідальність за виконання усіх зобов'язань щодо звітування і належної комплексної перевірки. Однак, оскільки інші Фінансові Установи, виступаючи як особи, що ведуть рахунки, управляють відносинами з клієнтом і застосовують процедури належної комплексної перевірки, центральний депозитарій цінних паперів може бути нездатним виконувати такі зобов'язання. Юрисдикції-Учасниці можуть у таких випадках, наприклад, вважати, що відповідними Кастодіальними рахунками володіють такі інші Фінансові Установи, і вважати такі інші Фінансові Установи відповідальними за будь-яке звітування, необхідне по відношенню до таких Кастодіальних Рахунків. Однак якщо вважається, що відповідними Кастодіальними Рахунками володіють інші Фінансові Установи, згідно з пунктом D Розділу II, звітування від імені таких інших Фінансових Установ може здійснюватися центральним депозитарієм цінних паперів.

65. Подібна ситуація може виникнути в Юрисдикціях-Учасницях, у яких проводяться торги частками в капіталі на біржовому інвестиційному фонді, і процедури належної комплексної перевірки виконуються брокерами, але кінцеві інвестори безпосередньо зареєстровані в реєстрі часток в капіталі, який ведеться фондом. У принципі, по відношенню до частки в капіталі цей фонд вважатиметься Підзвітною Фінансовою Установою; однак він не матиме інформації, необхідної для виконання зобов'язань щодо звітування. Юрисдикції-Учасниці можуть у таких

випадках, наприклад, вимагати від брокерів подавати усю необхідну інформацію фонду, щоб фонд міг виконувати свої зобов'язання щодо звітування.

Підпункт С(2) – Депозитний Рахунок

66. Термін «Депозитний Рахунок», згідно з визначенням, наведеним у підпункті С(2), включає будь-який комерційний, поточний, ощадний, строковий чи терміновий рахунок або рахунок, який засвідчено депозитним сертифікатом, ощадним сертифікатом, інвестиційним сертифікатом, борговим сертифікатом або іншим подібним документом, який ведеться Фінансовою Установою в ході звичайної банківської або подібної діяльності. Депозитний Рахунок також включає рахунок, що ведеться страховою компанією відповідно до договору про гарантоване інвестування або подібного договору для виплати чи зарахування відсотків на таку суму.

67. Рахунок, підтверджений ощадною книжкою, зазвичай вважається Депозитним Рахунком. Як зазначено в пункті 25 вище, оборотні боргові інструменти, якими торгують на регульованому або позабіржовому ринку, і розповсюдження та володіння якими здійснюється через Фінансові Установи, а також частки або паї в установах, що спеціалізуються на інвестиціях у нерухомість, зазвичай вважатимуться Фінансовими Активами, а не Депозитними Рахунками.

Підпункт С(3) – Кастодіальний Рахунок

68. Підпункт С(3) визначає термін «Кастодіальний Рахунок» як рахунок (відмінний від Договору Страхування або Договору Ануїтету), на якому зберігається (утримується) один або кілька Фінансових Активів на користь іншої особи.

Підпункт С(4) – Частка у Капіталі

69. Визначення терміну «Частка у Капіталі» стосується власне часток у капіталі в партнерствах і трастах. У випадку партнерства, що є Фінансовою Установою, термін «Частка у Капіталі» означає право на частку капіталу, або прибутку в партнерстві. У випадку трасту, що є Фінансовою Установою, вважається, що Частка в Капіталі належить будь-якій особі, яка розглядається як засновник трасту чи бенефіціар всього чи частини трасту, або будь-якій іншій фізичній особі, яка здійснює фактичний ефективний контроль над трастом. Ті самі положення, що застосовуються до трасту, який є Фінансовою Установою, застосовуються до правових форм, еквівалентних або подібних до трасту, або до фундації (foundation), який є Фінансовою Установою.

70. Згідно з пунктом С(4), Підзвітна Особа вважається такою, що є бенефіціаром трасту, якщо така Підзвітна Особа має право отримувати безпосередньо чи опосередковано (наприклад, через номінального утримувача) прибуток (активи) трасту, що розподіляється на користь особи в обов'язковому порядку, або що може розподілятися на її користь в довільному порядку (discretionary distribution). Для цих цілей бенефіціар, який має право на отримання довільно розподіленого прибутку (активів) трасту, буде вважатись бенефіціаром трасту, виключно якщо така особа одержує розподілений капітал трасту упродовж календарного року або іншого відповідного звітного періоду (тобто розподілений прибуток (активи) трасту виплачено або затверджено для виплати). Аналогічні правила застосовуються під час визначення Підзвітної Особи як бенефіціара правових форм, еквівалентних або подібних до трасту, або фундації (foundation).

71. Якщо Частка у Капіталі утримується через Кастодіальну Установу, відповідальність за звітування несе не Інвестиційна Компанія, а Кастодіальна Установа. Наведений нижче приклад ілюструє, як таке звітування повинне здійснюватися: Підзвітна Особа А володіє акціями в інвестиційному фонді L. А тримає акції на зберіганні у кастодіана Y. Інвестиційний фонд L є Інвестиційною Компанією, і з цієї точки зору її акції є Фінансовими Рахунками (тобто Частка у Капіталі Інвестиційної Компанії). L повинен вважати кастодіана Y Власником свого Рахунку. Оскільки Y є Фінансовою Установою (тобто Кастодіальною Установою), і Фінансові Установи не є Підзвітними Особами, такі акції не є предметом звітування інвестиційного фонду L. Для кастодіана Y акції, які він зберігає для А, є Фінансовими Активами, що зберігаються на Кастодіальному Рахунку. Як Кастодіальна установа, Y несе відповідальність за звітування про акції, якими вона володіє від імені А.

Підпункти С(5)-(8) – Договори Страхування та Ануїтету

72. Підпункти С(5)-(8) містять різні визначення, пов'язані зі страховими продуктами: «Договір Страхування», «Договір Ануїтету», «Договір Страхування з Викупною Сумою» та «Викупна Сума». Хоча для визначення терміну «Договір Страхування з Викупною Сумою» необхідне визначення термінів «Договір Страхування» та «Викупна Сума», тільки договір, який є Договором Страхування з Викупною Сумою або Договором Ануїтету, може бути Фінансовим Рахунком.

73. Термін «Договір Ануїтету», визначення якого наведено у підпункті С(6), означає договір, згідно з умовами якого емітент зобов'язується здійснювати виплати протягом періоду часу, визначеного частково або в цілому, з врахуванням очікуваної тривалості життя однієї

або декількох фізичних осіб. Термін також включає договір, який вважається Договором Ануїтету згідно з законодавством, нормативною базою або практикою юрисдикції, у якій його було укладено, та згідно з яким емітент зобов'язується здійснювати виплати протягом визначеної кількості років.

74. Згідно з підпунктом С(5), термін «Договір Страхування» означає контракт (відмінний від Договору Ануїтету), за яким емітент зобов'язується виплатити суму у разі настання обставин, пов'язаних із ризиками смерті, хвороби та непрацездатності, нещасного випадку, відповідальності перед третіми особами або майновими ризиками. Термін «Договір Страхування з Викупною Сумою», згідно з визначенням, наведеним нижче у підпункті С(7), означає договір страхування (відмінний від договору перестраховування збитків між двома страховими компаніями), що має Викупну Суму.

75. Підпункт С(8) визначає термін «Викупна Сума» як більше з такого: (i) сума, яку власник полісу має право отримати у разі відмови або розірвання договору (визначену до вирахування штрафу за дострокове припинення договору страхування або заборгованості за кредитом), та (ii) сума, у межах якої власник полісу може отримати кредит від страховика відповідно до або на підставі договору (наприклад, надавши як заставу). Однак, термін «Викупна Сума» не включає суму, що підлягає сплаті за Договором Страхування:

a) виключно у разі смерті особи, застрахованої за договором страхування життя;

b) як відшкодування у разі тілесних ушкоджень або хвороби або інше відшкодування, що забезпечує компенсацію економічної шкоди, понесеної внаслідок настання страхової події;

c) як відшкодування раніше сплаченої премії (за вирахуванням вартості страхових платежів, незалежно від того, чи вони реально призначені, чи ні) за Договором Страхування (іншого, ніж інвестиційного страхування життя або договору ануїтету) через анулювання або розірвання договору, зменшення суми зобов'язань протягом строку дії договору або у зв'язку з перерахунком суми премії через технічні помилки тощо;

d) як дивіденди власнику полісу (крім дивідендів у разі припинення) за умови, що такі дивіденди відносяться до Договору Страхування, згідно з яким здійснюються виключно виплати, описані у підпункті С(8)(b); або

e) як повернення авансової премії або депозиту премій за Договором

Страхування, за яким премія сплачується щонайменше щороку, якщо сума авансової премії або депозиту премій не перевищує розмір наступної річної премії, яка повинна бути сплачена за договором.

76. Підпункт C(8)(b) виключає з терміну «Викупна Сума» суму, яка виплачується за Договором Страхування як допомога у зв'язку з нанесенням шкоди здоров'ю або у зв'язку із хворобою або інша допомога, яка забезпечує компенсацію економічної шкоди, понесеної внаслідок настання страхової події. Така «інша допомога» не включає будь-який дохід, який виплачується згідно з договором страхування життя, пов'язаним з інвестиційною діяльністю. Термін «договір страхування, пов'язаний з інвестиційною діяльністю» означає договір страхування, згідно з яким здійснюється коригування доходів або премій, або періоду покриття для відображення інвестиційного доходу або ринкової вартості активів, пов'язаних з цим договором.

77. Винятки, описані у підпунктах C(8)(a) та (c), є сумами, які виплачуються у зв'язку з Договором Страхування життя, пов'язаним з інвестиційною діяльністю, а в підпункті C(8)(c) – також із довічним Договором Ануїтету, пов'язаним з інвестиційною діяльністю. Договір страхування життя, пов'язаний з інвестиційною діяльністю, є Договором Страхування, який (i) є Договором Страхування, пов'язаним з інвестиційною діяльністю (див. пункт 76 вище), а також (ii) є договором страхування життя (див. пункт 78 нижче). «Договір Страхування життя, пов'язаний з інвестиційною діяльністю» є Договором Ануїтету, який (i) є Договором Ануїтету, пов'язаним з інвестиційною діяльністю, а також (ii) є довічним Договором Ануїтету (див. пункт 59 вище).

78. «Договір страхування життя» є Договором Страхування, згідно з яким особа, що уклала цей договір, в обмін на винагороду погоджується виплатити певну суму після смерті однієї або більше фізичних осіб. Той факт, що договір передбачає одну або декілька виплат (наприклад, накопичувальну (endowment) допомогу або допомогу з інвалідності) на додаток до допомоги у зв'язку зі смертю, не є причиною того, щоби він вважався іншим, ніж договір страхування життя.

79. Дивіденди власнику полісу, які відповідають усім вимогам, описаним у підпункті C(8)(d), виключаються зі значення терміну «Викупна Сума». Дивідендами власника полісу є будь-які дивіденди або подібна виплата власникам полісів як таких, у тому числі:

a) сума, виплачена або зарахована (у тому числі збільшення суми допомоги), якщо сума не зафіксована в договорі, а залежить від досвіду страхової компанії або визначається керівництвом;

b) сума зменшення премії, яка, якби не було зменшення, підлягала б виплаті; а також

c) повернення, здійснене на основі досвіду страхової компанії, або кредит, який видається виключно на практиці виплати страхових компенсацій щодо залученого договору або групи.

Сума дивідендів власника полісу не може перевищувати суму премій, виплачених раніше за договір, за вирахуванням суми вартості страховки та зміни витрат (незалежно від того, були вони впроваджені чи ні) упродовж терміну дії договору, і сукупну суму будь-яких дивідендів, виплачених раніше або зарахованих по відношенню до договору.

Дивіденд власника полісу не включає будь-яку суму, що прирівнюється до відсотків, виплачуваних або зарахованих власнику договору в тих випадках, коли така сума перевищує мінімальну відсоткову ставку, необхідну для зарахування по відношенню до сум договорів, передбачених національним законодавством.

80. Договори мікрострахування, які не мають Викупної Суми (у тому числі такі, в яких Викупна Сума дорівнює нулю), не вважатимуться Договорами Страхування з Викупною Сумою. Продукти, які забезпечують страхове покриття, такі як договори страхування життя у формі закритого розміщення коштів, зазвичай вважатимуться Договорами Страхування з Викупною Сумою. «Продукт, який забезпечує страхове покриття», включає Договір Страхування, активи якого (i) зберігаються на рахунку, який веде фінансова установа, і (ii) управління яким здійснюється відповідно до індивідуальної інвестиційної стратегії або під контролем або впливом власника полісу, власника або вигодонабувача договору.

Підпункти С(9)-(16) – Існуючі та Нові Рахунки, Рахунки Фізичних Осіб та Організацій

81. Підпункти С(9)-(16) містять різні категорії Фінансових Рахунків, класифікованих за датою відкриття, Власником Рахунку та залишком чи вартістю: «Існуючий Рахунок», «Новий Рахунок», «Існуючий Рахунок Фізичної Особи», «Новий Рахунок Фізичної Особи», «Існуючий Рахунок Організації», «Рахунок з Низькою Вартістю», «Рахунок з Високою Вартістю», а також «Новий Рахунок Організації».

82. По-перше, Фінансові Рахунки класифікують у залежності від дати їх відкриття. Таким чином, Фінансовий Рахунок може бути «Існуючим Рахунком», або «Новим Рахунком». Підпункти С(9) і (10) визначають ці

терміни як Фінансовий Рахунок, що ведеться Підзвітною Фінансовою Установою станом на [хх.хх.хххх], і який відкрито станом на дату [хх.хх.хххх] або пізніше цієї дати відповідно. Однак, впроваджуючи Загальний Стандарт Звітності, юрисдикції мають право змінювати підпункт С(9) з метою включення певних нових рахунків існуючих клієнтів. У такому випадку підпункт С(9) повинен бути замінений таким підпунктом:

9. Термін «Існуючий Рахунок» означає:

a) Фінансовий Рахунок, який ведеться Підзвітною Фінансовою Установою станом на [хх/хх/хххх].

b) будь-який Фінансовий Рахунок Власника Рахунку, незалежно від дати відкриття такого Фінансового Рахунку, якщо:

i) Власник Рахунку також тримає у Підзвітній Фінансовій Установі (або у Пов'язаній Організації в тій самій юрисдикції, що і Підзвітна Фінансова Установа) Фінансовий Рахунок, який є Існуючим Рахунком згідно з підпунктом С(9)(a);

ii) Підзвітна Фінансова Установа (і, в залежності від обставин, Пов'язана Організація в тій самій юрисдикції, що і Підзвітна Фінансова Установа) вважає обидва вищезазвані Фінансові Рахунки, і будь-які інші Фінансові Рахунки Власника Рахунку, які, згідно з підпунктом С(9)(b) вважаються Існуючими Рахунками, єдиним Фінансовим Рахунком з метою дотримання стандартів «належної обізнаності», викладених у пункті А Розділу VII, і з метою визначення залишку чи вартості будь-якого з Фінансових Рахунків під час застосування будь-яких з порогових значень рахунку;

iii) по відношенню до Фінансового Рахунку, щодо якого застосовуються Процедури АМЛ/КУС, Підзвітній Фінансовій Установі дозволяється вважати, що такі Процедури АМЛ/КУС виконано, якщо вона покладатиметься на Процедури АМЛ/КУС, проведені для Існуючого Рахунку, про який йдеться у підпункті С(9)(a); та

iv) відкриття Фінансового Рахунку не вимагає надання Власником Рахунку нової, додаткової або зміненої інформації про клієнта для інших цілей, ніж дотримання Загального стандарту звітності.

Прикладами ситуацій, в яких може вимагатись надання нової, додаткової або зміненої інформації про клієнта, будуть ситуації, в яких Власник Рахунку, який наразі володіє тільки Депозитним Рахунком, відкриває

Кастодіальний Рахунок (оскільки Власнику Рахунку часто необхідно буде надавати інформацію щодо своїх характеристик ризику), або Власник Рахунку укладає новий Договір Страхування. Саме по собі прийняття умов або підтвердження рейтингу кредитоспроможності по відношенню до Фінансового Рахунку не є інформацією про клієнта.

Беручи до уваги підпункт С(9)(b)(ii), наприклад, якщо Підзвітна Фінансова Установа має підстави вважати, що статус, присвоєний Власнику одного з Фінансових Рахунків, не є точним, тоді вона має підстави вважати, що статус, присвоєний усім іншим Фінансовим Рахункам цього Власника, є неточним. Схожим чином, у випадку, якщо залишок чи вартість рахунку мають значення для застосування будь-якого порогу рахунку до одного або декількох Фінансових Рахунків, Підзвітна Фінансова Установа повинна агрегувати сукупний залишок чи вартість усіх таких Фінансових Рахунків.

Вірогідно, що фонд не вважатиметься Пов'язаною Організацією іншого фонду згідно з підпунктом Е(4) і, внаслідок цього, альтернативне визначення терміну «Існуючий Рахунок» не буде застосовуватись до нової частки в капіталі або боргових зобов'язаннях, якими володіють кінцеві інвестори, безпосередньо зареєстровані в реєстрі часток в капіталі, який ведеться фондом. Юрисдикції, які бажають вирішити таку ситуацію, повинні також замінити підпункт Е(4) таким підпунктом:

4. Організація є Пов'язаною Організацією іншої Організації, якщо (а) будь-яка з Організацій контролює іншу Організацію; (б) ці дві Організації знаходяться під контролем іншої; або (с) дві Організації є Інвестиційними Компаніями, описаними у підпункті А(б)(b), мають спільне керівництво, і це керівництво виконує зобов'язання таких Інвестиційних Компаній щодо належної комплексної перевірки. У такому випадку термін «контроль» охоплює пряме і опосередковане володіння більш ніж 50 % голосів і вартості Організації.

83. Існуючий Рахунок і Новий Рахунок класифікують з урахуванням виду Власника Рахунку. Так, Існуючий Рахунок може бути «Існуючим Рахунком Фізичної Особи» або «Існуючим Рахунком Організації», а Новий Рахунок може бути «Новим Рахунком Фізичної Особи» або «Новим Рахунком Організації». Підпункти С(11)-(13) та (16) відповідним чином визначають ці терміни.

84. Насамкінець, класифікація Існуючого Рахунку Фізичної Особи здійснюється на підставі того, чи перевищує його залишок чи вартість 1 000 000 доларів США. Таким чином, Існуючий Рахунок Фізичної Особи

може бути або «Рахунком з Низькою Вартістю», або «Рахунком з Високою Вартістю». Підпункти С(14) і (15) визначають ці терміни таким чином:

- термін «Рахунок з Низькою Вартістю» означає Існуючий Рахунок Фізичної Особи із сукупним залишком або вартістю на 31 грудня [хххх] року, що не перевищує 1 000 000 доларів США;
- термін «Рахунок з Високою Вартістю» означає Існуючий Рахунок Фізичної Особи із сукупним залишком або вартістю, що перевищує 1 000 000 доларів США станом на 31 грудня [хххх] року або 31 грудня будь-якого наступного року.

Як тільки рахунок стає Рахунком з Високою Вартістю, він зберігає такий статус до дати закриття, і тому не може більше вважатись Рахунком з Низькою Вартістю.

85. Хоча рішення щодо обрання дат для віднесення Фінансового Рахунку до категорії «Існуючого Рахунку», або «Нового Рахунку» приймається юрисдикцією, що впроваджує Загальний Стандарт Звітності, очікується, що датою для терміну «Новий Рахунок» буде день, наступний за датою, обраною для терміну «Існуючий Рахунок» (див. Додаток 5 – Широкий підхід до Загального Стандарту Звітності). Що стосується обрання року для віднесення Фінансового Рахунку до категорії «Рахунку з Низькою Вартістю» або «Рахунку з Високою Вартістю», очікується, що для обох термінів буде обрано один і той самий рік.

Підпункт С(17) – Виключений Рахунок

86. Підпункт С(17) містить різні категорії Виключених Рахунків (тобто рахунків, які не є Фінансовими Рахунками і тому виключені зі звітування), які є:

- a) Накопичувальними та пенсійними рахунками;
- b) рахунками, що не є пенсійними, але до яких застосовуються пільгові умови оподаткування;
- c) строковими договорами страхування життя;
- d) рахунками щодо управління спадковим майном;
- e) рахунками умовного зберігання;
- f) Депозитні Рахунки, що виникають у зв'язку з поверненням клієнтом коштів понад суму заборгованості; а також
- g) виключеними рахунками, що становлять низький ризик їх використання для ухилення від сплати податків.

Ці категорії зазвичай відповідатимуть видам рахунків, виключених із визначення терміну «Фінансові Рахунки» в міжурядовій угоді, укладеній між такою юрисдикцією та Сполученими Штатами Америки для поліпшення виконання вимог міжнародного податкового законодавства, у тому числі по відношенню до Закону про податкові вимоги до іноземних рахунків (FATCA), за умови, що такі види рахунків відповідають усім відповідним вимогам, викладеним у підпункті С(17).

87. З метою визначення того, чи відповідає рахунок усім вимогам конкретної категорії Виключеного Рахунку, Підзвітна Фінансова Установа може покладатись на інформацію, якою вона володіє (у тому числі інформацію, зібрану згідно з Процедурами AML/KYC), або інформацію, що є у загальному доступі, на основі якої можна обґрунтовано визначити, що рахунок є Виключеним Рахунком (див. пункт 12 Коментаря до Розділу V). На практиці, Підзвітна Фінансова Установа, яка веде тільки рахунки, що є Виключеними Рахунками, не має жодних зобов'язань щодо звітування. Однак, на Підзвітну Фінансову Установу можуть бути покладені інші зобов'язання, такі як зобов'язання щодо подання нульового звіту за відсутності Підзвітних Рахунків (якщо це передбачено національним законодавством).

Накопичувальний або пенсійний рахунок

88. Накопичувальний або пенсійний рахунок може бути Виключеним Рахунком, за умови, що він відповідає усім вимогам, наведеним у підпункті С(17)(а). Ці вимоги повинні бути виконані згідно з законодавством юрисдикції, в якій такий рахунок ведеться. Таким чином, вимагається, щоб:

- a)* рахунок підлягав регулюванню;
- b)* до рахунку застосовувалися пільгові умови оподаткування;
- c)* інформація, що підлягає включенню у звітність щодо цього рахунку, надавалась до податкових органів;
- d)* зняття коштів здійснювалося тільки по досягненню визначеного віку виходу на пенсію, у зв'язку з непрацездатністю або смертю; або застосовувалися штрафні санкції у разі зняття коштів до настання таких визначених подій; та
- e)* *(i)* щорічні внески обмежувалися сумою 50 000 доларів США або меншою, або *(ii)* максимальний ліміт позитивних внесків на рахунок становив 1 000 000 доларів США або менший, не враховуючи пролонгації кредитів.

89. Інформація, що підлягає звітуванню, подання якої вимагається

пунктом С(17)(b), може бути різною в різних юрисдикціях. У той час як одна юрисдикція може вимагати, щорічного надання інформації про рахунок, інша юрисдикція може вимагати щомісячного надання інформації про внески на рахунок та пов'язані з ними податкові пільги, та щорічного надання інформації про Власників Рахунку та загальні внески на рахунок. Таким чином, за умови, що існує вимога щодо подання звітної інформації до відповідних податкових органів у юрисдикції, в якій цей рахунок ведеться, строк і спосіб такого звітування не визначає чи відповідає рахунок вимогам, викладеним у підпункті С(17)(a)(iii).

Непенсійні рахунки, до яких застосовуються пільгові умови оподаткування

90. Рахунок, що не є пенсійним, може бути Виключеним Рахунком, за умови, що він відповідає вимогам, наведеним у підпункті С(17)(b). Ці вимоги повинні бути виконані згідно з законодавством юрисдикції, в якій цей рахунок ведеться. Таким чином, вимагається, щоб:

- a)* рахунок підлягав регулюванню, а якщо йдеться про інструмент інвестування – його акції регулярно торгувалися на організованому ринку цінних паперів (див. пункт 112 нижче);
- b)* до рахунку застосовувалися пільгові умови оподаткування;
- c)* зняття коштів було обумовлене дотриманням конкретних критеріїв або при знятті коштів, здійсненому до виконання таких критеріїв, застосовувалися штрафні санкції; та
- d)* щорічні внески були обмежені сумою 50 000 доларів США або меншою, не враховуючи пролонгації кредитів.

Строкові договори страхування життя

91. Договір страхування життя з періодом покриття, який закінчується до досягнення застрахованою особою віку 90 років, може бути Виключеним Рахунком, за умови, що цей договір відповідає всім вимогам, наведеним у підпункті С(17)(c). Як зазначено в пункті 77 вище, «договір страхування життя» є Договором Страхування, згідно з яким особа, що уклала цей договір (страховик), в обмін на винагороду погоджується виплатити певну суму після смерті однієї або декількох фізичних осіб.

Рахунки щодо управління спадковим майном

92. Згідно з підпунктом С(17)(d) рахунок, який ведеться виключно з метою управління спадковим майном, може бути Виключеним Рахунком, якщо документація на такий рахунок включає копію заповіту покійного або свідоцтва про смерть. Для цього Підзвітна Фінансова Установа до дати одержання такої копії повинна вважати, що цей рахунок має такий

самий статус, який він мав до смерті Власника Рахунку. При визначенні значення терміну «спадок» необхідно робити посилання на конкретні правила кожної юрисдикції щодо передачі або успадкування прав і зобов'язань у випадку смерті (наприклад, правила універсального успадкування).

Рахунки умовного зберігання

93. Підпункт С(17)(е) зазвичай стосується рахунків, на яких кошти зберігаються третьою стороною від імені сторін транзакції (тобто рахунків умовного депонування). Ці рахунки можуть бути Виключеними Рахунками, якщо вони створені у зв'язку з будь-чим із наведеного нижче:

- a)* судовий наказ або рішення;
- b)* продаж, обмін або оренда нерухомого або рухомого майна за умови, що рахунок відповідає вимогам, наведеним у підпункті С(17)(е)(іі);
- c)* зобов'язанням Фінансової Установи, що обслуговує позику, забезпечену заставою нерухомого майна, відкласти частину платежу виключно для полегшення у майбутньому сплати податків або оплати страхування, що пов'язане з нерухомим майном;
- d)* зобов'язанням Фінансової Установи виключно сприяти сплаті податків у майбутньому.

94. Виключений Рахунок, описаний у підпункті С(17)(е)(іі), повинен бути створений у зв'язку з продажем, обміном або орендою нерухомого або рухомого майна. Для уникнення складнощів з інтерпретацією того, чи актив або право вважаються нерухомим майном (тобто нерухомістю) чи рухомим майном (або ані тим, ані іншим), слід визначати концепцію нерухомого або рухомого майна шляхом посилання на законодавство юрисдикції, в якій ведеться рахунок.

Депозитні Рахунки, що виникають у зв'язку з поверненням клієнтом коштів понад суму заборгованості

95. Як зазначено у пункті 44 вище, Підзвітна Фінансова Установа, яка не відповідає вимогам для Кваліфікованого Емітента Кредитної Картки, але приймає депозити, коли клієнт здійснює платіж, який перевищує суму заборгованості за кредитною картою або іншою поновлюваним кредитним засобом, може все ж не звітувати про Депозитний Рахунок, якщо він вважається Виключеним Рахунком згідно з підпунктом С(17)(f). Цей підпункт вимагає, щоб:

- a)* рахунок існував виключно тому, що клієнт здійснює платіж, який перевищує суму заборгованості за кредитною картою або іншим відновлюваним кредитним засобом, а переплата не відразу

повертається клієнту; та

b) починаючи з [xx/xx/xxxx] або раніше, Фінансова Установа впровадила політику та процедури, які перешкоджають клієнту здійснювати переоплати у сумі понад 50 000 доларів США, або які забезпечують, щоб переоплата будь-яким клієнтом у сумі понад 50000 доларів США (а також переоплати, що перевищує суму заборгованості на кредитній карті чи іншому кредитному засобі) поверталась клієнтові протягом 60 днів, із застосуванням у кожному випадку правил агрегування рахунків та перерахунку валют, викладених у пункті С розділу VII. Для вказаних цілей сума переоплати клієнта не враховується під час розрахунку кредитного балансу у частині платежів, які є спірними, але враховується у сумі кредитних залишків, що виникають внаслідок повернення товарів.

96. Хоча рішення щодо обрання дати, про яку йдеться у підпункті С(17)(f)(ii), приймається юрисдикцією, яка впроваджує Загальний Стандарт Звітності, очікується, що дата, обрана для цієї цілі, збігається з датою, обраною для терміну «Новий Рахунок». Для цієї цілі Фінансова Установа, заснована або організована після обраної дати, повинна виконувати умову, описану в підпункті С(17)(f)(ii), впродовж шести місяців після дати заснування або організації такої Фінансової Установи.

Виключені Рахунки, що становлять низький ризик використання з метою ухилення від сплати податків

97. Рахунок також може бути Виключеним Рахунком відповідно до підпункту С(17)(g), за умови, що:

a) ризик використання рахунку для ухилення від сплати податків є низьким;

b) рахунок в цілому має суттєво подібні характеристики до будь-якого з рахунків, описаних у підпунктах С(17)(a)-(f);

c) рахунок, визначений у національному законодавстві як Виключений Рахунок; а також

d) статус такого рахунку як Виключеного Рахунку не суперечить цілям Загального Стандарту Звітності.

98. Ця «відкрита» категорія Виключених Рахунків призначена для того, щоб охоплювати види рахунків, що існують у конкретних юрисдикціях, які задовольняють вимоги, наведені в підпункті С(17)(g), і усуває необхідність визначення класів Виключених Рахунків при укладанні угоди про автоматичний обмін інформацією про фінансові рахунки.

99. Першою вимогою, описаною в підпункті C(17)(g), є вимога щодо того, щоб ризик використання рахунку для ухилення від сплати податків був низьким. Фактори, які можуть розглядатися для визначення такого ризику, включають:

a) фактори низького ризику:

- (1) рахунок підпадає під регулювання;
- (2) до рахунку застосовуються пільгові умови оподаткування;
- (3) вимагається надання інформації, що підлягає звітуванню, щодо цього рахунку до податкових органів;
- (4) внески або пов'язані з ними податкові пільги обмежені;
- (5) цей вид рахунку надає належним чином визначені та обмежені послуги певним категоріям клієнтів для цілей розширення доступу до фінансових послуг;

b) фактори високого ризику:

- (1) на такий вид рахунку не поширюється дія Процедур AML/КУС;
- (2) такий вид рахунку просувається як засіб податкової оптимізації.

100. Другою вимогою, зазначеною в підпункті C(17)(g), є те, що рахунок повинен в цілому мати суттєво подібні характеристики до будь-якого з рахунків, описаних у підпунктах C(17)(a)-(f). Цю вимогу не можна використовувати виключно для усунення конкретного елемента опису. Кожна юрисдикція може здійснити оцінку застосування цієї вимоги до типу рахунку, який не відповідає усім вимогам конкретного опису, наведеного у підпунктах C(17)(a)-(f). У рамках такої оцінки юрисдикція повинна визначити, які вимоги виконуються, а які – не виконуються, і стосовно вимог, що не виконуються, повинна визначити існування подібної вимоги, яка забезпечує еквівалентні гарантії того, що відповідний вид рахунку становить низький ризик використання для ухилення від сплати податків.

101. Третьою вимогою, описаною в підпункті C(17)(g), є те, що рахунок повинен бути визначений у національному законодавстві як Виключений Рахунок. Ця вимога є виконаною, якщо юрисдикція визначає конкретний вид рахунку як Виключений Рахунок і це визначення міститься в національному законодавстві. З цією метою юрисдикція зазвичай розглядатиме види рахунків, виключених із визначення терміну «Фінансові Рахунки» в міжурядовій угоді, укладеній між такою

юрисдикцією та Сполученими Штатами Америки для поліпшення виконання вимог міжнародного податкового законодавства, у тому числі щодо Закону про податкові вимоги до іноземних рахунків (ФАТСА) (наприклад, ощадних рахунків, які ще не є Виключеними Рахунками), за умови, що такі види рахунків відповідають усім вимогам, зазначеним у підпункті С(17)(g). Очікується, що кожна юрисдикція матиме тільки один єдиний визначений національним законодавством перелік Виключених Рахунків (на відміну від різних переліків для різних Юрисдикцій-Учасниць) і що доступ до такого переліку буде публічним.

102. Четвертою вимогою, описаною в підпункті С(17)(g), є те, що статус рахунку як Виключеного Рахунку не суперечить цілям Загального Стандарту Звітності. Очікується, що виконання цієї вимоги буде контролюватись, зокрема, за допомогою:

- a) адміністративних процедур, які юрисдикція повинна запровадити для забезпечення низького ризику використання рахунків, що визначені національним законодавством як Виключені Рахунки, з метою ухилення від сплати податків (див. підпункт А(4) Розділу IX);
- b) можливого призупинення дії Багатосторонньої угоди про автоматичний обмін інформацією про фінансові рахунки, якщо інший Компетентний Орган визначив статус рахунків як Виключених Рахунків, у спосіб, що перешкоджає досягненню цілей Загального Стандарту Звітності (див. пункт 2 Розділу 7 Модельної угоди); а також
- c) механізму перевірки впровадження Загального Стандарту Звітності, повноваження здійснення якої має Глобальний форум з прозорості та обміну інформацією для податкових цілей країн «Великої двадцятки» (див. пункт 51 Декларації лідерів країн «Великої двадцятки», прийнятої на саміті в Санкт-Петербурзі, 5-6 вересня 2013 р.).⁵

103. Застосування пункту С(17)(g) демонструють такі приклади:

- Приклад 1 (Необмежений Договір Ануїтету):

Вид Договору Ануїтету відповідає усім вимогам, наведеним у підпункті С(17)(a), окрім однієї, що зазначена у підпункті С(17)(a)(v) – тобто внески не обмежені. Однак штрафні санкції застосовуються при кожному знятті коштів, здійсненому до досягнення конкретного віку виходу на пенсію, та включають оподаткування внесків, які

⁵ Документ доступний за адресою <https://www.g20.org/>.

раніше користувались податковими пільгами, за високою фіксованою ставкою податку (наприклад, 60 %). Оскільки існує подібна вимога, яка забезпечує еквівалентні гарантії того, що рахунок становить низький ризик його використання з метою ухилення від сплати податків, цей вид рахунку можна визначити у національному законодавстві як Виключений Рахунок.

• Приклад 2 (Необмежений ощадний рахунок):

Вид ощадного рахунку відповідає усім вимогам, наведеним у підпункті C(17)(b), окрім однієї, що зазначена у підпункті C(17)(a)(iv) – тобто внески не обмежені. Однак податкові пільги, пов'язані з внесками, обмежуються з урахуванням індексованої суми. Оскільки існує подібна вимога, яка забезпечує еквівалентні гарантії того, що рахунок становить низький ризик його використання з метою ухилення від сплати податків, цей вид рахунку можна визначити у національному законодавстві як Виключений Рахунок.

• Приклад 3 (Договір Мікрострахування з Викупною Сумою):

Вид Договору Страхування з Викупною Сумою, який виконує тільки одну вимогу, зазначену в підпункті C(17)(b)(i) – тобто підлягає регулюванню як механізм здійснення заощаджень для інших цілей, відмінних від пенсійного накопичення. Однак, згідно з нормативними актами Юрисдикції-Учасниці, що регулюють мікрострахування, (i) він розрахований на фізичних осіб (або групи фізичних осіб), які знаходяться за межею бідності (тобто живуть менше ніж на 1,25 доларів США станом на 2005 рік на одну особу на день); та (ii) загальна валова сума, що підлягає виплаті за договором, не може перевищувати 7 000 доларів США. Оскільки існує загальна подібна вимога, яка забезпечує еквівалентні гарантії того, що рахунок становить низький ризик використання з метою ухилення від сплати податків, цей вид рахунку можна визначити у національному законодавстві як Виключений Рахунок.

• Приклад 4 (Рахунок соціального забезпечення):

Вид ощадного рахунку, який виконує тільки одну вимогу, зазначену у підпункті C(17)(b)(i) – тобто підлягає регулюванню як механізм здійснення заощаджень для інших цілей, відмінних від пенсійного накопичення. Однак згідно з нормативними актами Юрисдикції-Учасниці, що регулюють соціальне забезпечення, він може належати лише фізичній особі, яка: (i) знаходиться за межею бідності (тобто живе менше ніж на 1,25 доларів США станом на 2005 рік на одну

особу на день) або є малозабезпеченою згідно з іншими критеріями, та (ii) бере участь у програмі соціального забезпечення. Оскільки існує загальна подібна вимога, яка забезпечує еквівалентні гарантії того, що рахунок становить низький ризик використання з метою ухилення від сплати податків, цей вид рахунку можна визначити у національному законодавстві як Виключений Рахунок.

• Приклад 5 (Рахунок, призначений для розширення доступу до фінансових послуг):

Вид Депозитного Рахунку, що виконує вимоги, зазначені у підпунктах C(17)(b)(i) та C(17)(b)(iv) – тобто підлягає регулюванню як механізм здійснення заощаджень для інших цілей, відмінних від пенсійного накопичення, а річні внески є обмеженими. Однак, згідно з нормативними актами Юрисдикції-Учасниці, що регулюють фінансову сферу, (i) він надає визначені і обмежені послуги фізичним особам для розширення доступу до фінансових послуг; (ii) щомісячні депозити не можуть перевищувати 1 250 доларів США (окрім депозитів уповноважених державних органів у рамках програми соціального забезпечення); а також (iii) фінансовим установам було дозволено застосовувати спрощені Процедури AML/ KYC, оскільки згідно з Рекомендаціями Групи з розробки фінансових заходів боротьби з відмиванням грошей, він вважається таким, що має низький рівень ризику використання з метою легалізації грошей, одержаних злочинним шляхом, та фінансування тероризму. Оскільки існують загальні подібні вимоги, які забезпечують еквівалентні гарантії того, що рахунок становить низький ризик використання з метою ухилення від сплати податків, цей вид рахунку можна визначити у національному законодавстві як Виключений Рахунок.

• Приклад 6 (Неактивний рахунок):

Вид Депозитного Рахунку (i) з річним балансом, що не перевищує 1000 доларів США, (ii) який є неактивним рахунком (див. пункт 9 Коментаря до Розділу III). Оскільки існують загальні подібні вимоги, які забезпечують еквівалентні гарантії того, що рахунок становить низький ризик використання з метою ухилення від сплати податків, цей вид рахунку можна визначити у національному законодавстві як Виключений Рахунок упродовж «неактивного» періоду.

Пункт D – Підзвітний Рахунок

104. Пункт D містить визначення терміну «Підзвітний Рахунок» та всі інші визначені терміни, які використовуються для визначення того, чи є рахунок Підзвітним Рахунком.

Підпункт D(1) – Підзвітний Рахунок

105. Як визначено в підпункті D(1), термін «Підзвітний Рахунок» означає рахунок, який належить одній чи більшій кількості Підзвітних Осіб, або Пасивній НФО з однією чи кількома Контролюючими Особами, які є Підзвітними Особами, за умови, що він ідентифікований як такий відповідно до процедур належної комплексної перевірки, описаних у Розділах II-VII.

Підпункти D(2) і (3) – Підзвітна Особа і Особа Підзвітної Юрисдикції Особа Підзвітної Юрисдикції

106. Зазвичай, Фізична Особа або Організація є Особою Підзвітної Юрисдикції, якщо вона є резидентом Підзвітної Юрисдикції згідно з податковим законодавством такої юрисдикції. Як виняток з цього правила, Організація, яка не має резидентства для податкових цілей (наприклад, у зв'язку з тим, що вона вважається фіскально прозорою), вважається резидентом юрисдикції, у якій розташоване місце її ефективного управління.

107. Національне законодавство різних юрисдикцій по-різному розглядає партнерства (у тому числі партнерства з обмеженою відповідальністю). Деякі юрисдикції розглядають партнерства як одиниці, що підлягають оподаткуванню (іноді навіть як компанії), у той час як інші юрисдикції застосовують підхід «фіскальної прозорості», згідно з яким партнерство не підлягає оподаткуванню. Якщо партнерство розглядається як компанія або оподатковується у такий же спосіб, його зазвичай вважатимуть резидентом тієї Підзвітної Юрисдикції, яка оподатковує це партнерство. Однак якщо партнерство розглядається у Підзвітній Юрисдикції як фіскально прозоре для податкових цілей, воно не «підлягає оподаткуванню» в цій юрисдикції, а тому не може бути її резидентом.

108. Організація, така як партнерство, партнерство з обмеженою відповідальністю або подібна правова форма, яка не має резидентства для податкових цілей, згідно з підпунктом D(3), розглядається як резидент юрисдикції, в якій знаходиться місце її ефективного управління. Для таких цілей юридична особа або правова форма вважаються «подібними»

до партнерства і партнерства з обмеженою відповідальністю, якщо вони не вважаються одиницею, що підлягає оподаткуванню в Підзвітній Юрисдикції, згідно з податковим законодавством такої юрисдикції. Однак для уникнення подвійного звітування (з урахуванням широкого діапазону значень терміну «Контролюючі Особи» у випадку трастів), траст, який є пасивною НФО, не може вважатись подібною правовою формою.

109. «Місцем ефективного управління» є місце прийняття ключових управлінських та комерційних рішень, необхідних для здійснення діяльності Організації в цілому. Для визначення місця ефективного управління необхідно вивчити усі відповідні факти та обставини. Організація може мати більше одного місця управління, але вона може мати лише одне місце ефективного управління в певний момент часу.

110. Термін «Особа Підзвітної Юрисдикції» також включає правонаступника померлої особи, яка була резидентом Підзвітної Юрисдикції. Як зазначається в пункті 92 вище, при визначенні терміну «спадок» необхідно робити посилання на конкретні правила кожної юрисдикції щодо передачі або успадкування прав і зобов'язань у випадку смерті (наприклад, правила універсального успадкування).

Підзвітна Особа

111. Підпункт D(2) визначає термін «Підзвітна Особа» як Особу Підзвітної Юрисдикції, відмінну від:

- a) корпорації, акції якої регулярно торгуються на одному або декількох організованих ринках цінних паперів;
- b) будь-якої корпорації, яка є Пов'язаною Організацією корпорації, описаної вище;
- c) Урядової Організації;
- d) Міжнародної Організації;
- e) Центрального Банку; або
- f) Фінансової Установи.

112. Те, чи є корпорація, яка є Особою Підзвітної Юрисдикції, Підзвітною Особою, як описано в підпункті D(2)(i), може залежати від того, чи її акції регулярно торгуються на одному або декількох організованих ринках цінних паперів. Вважається, що «акції регулярно торгуються», якщо існує постійний значимий обсяг торгів цими акціями, а термін «організований ринок цінних паперів» означає офіційно визнану біржу, контроль за якою здійснюється урядовим органом, в якому знаходиться цей ринок, та має

значимий річний дохід від акцій, якими торгують на ній.

113. По відношенню до кожного класу акцій корпорації існує «значимий постійний обсяг торгів», якщо: (i) торги в кожному такому класі здійснюються, за винятком мінімальних кількостей, на одному або декількох організованих ринках цінних паперів щонайменше 60 робочих днів упродовж попереднього календарного року; і (ii) сукупна кількість акцій у кожному класі, якими торгували на такому ринку або ринках упродовж попереднього року становить щонайменше 10% від середньої кількості акцій, що знаходились в обігу в цьому класі упродовж попереднього календарного року.

114. Зазвичай вважатиметься, що категорія акцій відповідає вимозі щодо «регулярних торгів» для календарного року, якщо акціями торгували упродовж такого року на організованому ринку цінних паперів і якщо вони регулярно котируються дилерами, які створюють ринок для цих цінних паперів. Дилер створює ринок для цінних паперів, тільки якщо він регулярно і активно пропонує купити, і дійсно купує акції у клієнтів, а також продає акції клієнтам, які не є особами, пов'язаними з дилером, у ході звичайної комерційної діяльності.

115. Біржа має «значиму річну вартість акцій, що торгуються на біржі», якщо вона має річну вартість акцій, що торгуються на біржі (або на біржі-попередниці), яка перевищує 1 000 000 000 доларів США упродовж кожного з трьох календарних років, які безпосередньо передували календарному року, в який визначається ця вартість. Якщо біржа має більше однієї категорії рівня ринку, на яких можна окремо допускати акції до торгів або торгувати ними, кожна категорія повинна розглядатись як окрема біржа.

116. Згідно з підпунктом D(2)(vi) термін «Підзвітна Особа» не охоплює Фінансові Установи, оскільки вони здійснюють звітування самостійно або з інших причин вважаються такими, ризик використання яких з метою ухилення від сплати податків є низьким. Таким чином вони виключені зі звітування, за винятком Інвестиційних Компаній, описаних у підпункті A(6)(b), які не є Фінансовими Установами Юрисдикції-Учасниці, що вважаються Пасивними НФО, і тому щодо них здійснюється звітування.

Підпункти D(4) і (5) – Підзвітні Юрисдикції та Юрисдикції-Учасниці

117. Підпункти D(4) і (5) визначають терміни «Підзвітна Юрисдикція» та «Юрисдикція-Учасниця» таким чином:

- термін «Підзвітна Юрисдикція» означає юрисдикцію (i), з якою укладено угоду, відповідно до якої існує зобов'язання надавати

інформацію, визначену в Розділі I, та (ii) яка визначена в опублікованому списку;

- термін «Юрисдикція-Учасниця» означає юрисдикцію (i), з якою укладено угоду, відповідно до якої вона буде надавати інформацію, визначену в Розділі I, та (ii) яка визначена в опублікованому списку.

118. Ці терміни застосовуються до всіх типів Фінансових Установ, від яких вимагається подання звітної інформації, та Власників Рахунків, зобов'язаних звітувати, а також до професійно керованої Інвестиційної Компанії юрисдикції, яка не є Юрисдикцією-Учасницею. Хоча обидва терміни здаються схожими, між ними існує суттєва різниця: термін «Юрисдикція-Учасниця» описує юрисдикцію, з якою діє угода про автоматичний обмін інформацією про фінансові рахунки (тобто інформацією, зазначеною в Розділі I), у той час як термін «Підзвітна Юрисдикція» описує Юрисдикцію-Учасницю щодо якої існує зобов'язання надавати інформацію про фінансові рахунки.

119. Підпункти D(4) і (5) вимагають, щоб юрисдикція була визначена в опублікованому списку як Підзвітна Юрисдикція і Юрисдикція-Учасниця відповідно. Кожна юрисдикція повинна оприлюднити такий список і за потреби оновлювати його (наприклад, щоразу коли юрисдикція підписує угоду про автоматичний обмін інформацією про фінансові рахунки або коли така угода набуває чинності).

120. Наведені нижче приклади ілюструють застосування підпунктів D(4) і (5):

- Приклад 1 (Взаємний обмін):

Між Юрисдикцією А і Юрисдикцією В діє угода щодо автоматичного взаємного обміну інформацією про фінансові рахунки. Згідно з цією угодою обидві Юрисдикції зобов'язані здійснювати обмін інформацією, зазначеною в Розділі I. Оскільки Юрисдикція А має угоду з Юрисдикцією В, яка зобов'язує надавати інформацію, зазначену в Розділі I, з точки зору Юрисдикції А Юрисдикція В є як Юрисдикцією-Учасницею, так і Підзвітною Юрисдикцією. Такою ж є і роль Юрисдикції А з точки зору Юрисдикції В.

- Приклад 2 (Невзаємний обмін):

Між Юрисдикцією Х, у якій немає податку на доходи, і Юрисдикцією Y діє угода щодо невзаємного автоматичного обміну інформацією про фінансові рахунки. Згідно з цією угодою тільки Юрисдикція Х зобов'язана обмінюватись інформацією, зазначеною

в Розділі I. Оскільки Юрисдикція X уклала з Юрисдикцією Y угоду, згідно з якою існує зобов'язання надавати інформацію, зазначену в Розділі I, з точки зору Юрисдикції X Юрисдикція Y є як Юрисдикцією-Учасницею, так і Підзвітною Юрисдикцією. Однак, оскільки Юрисдикція Y має угоду з Юрисдикцією X, але згідно з цією угодою не зобов'язана надавати інформацію, вказану в Розділі I, з точки зору Юрисдикції Y Юрисдикція X є Юрисдикцією-Учасницею, але не є Підзвітною Юрисдикцією.

Підпункти D(6)-(9) – НФО і Контролюючі Особи

НФО, Пасивна НФО та Активна НФО

121. У підпунктах D(6)-(9) надається визначення термінів «НФО», «Пасивна НФО», «Активна НФО» та «Контролюючі Особи», які використовуються для визначення того, чи є Організація Пасивною НФО з однією або декількома Контролюючими Особами, які є Підзвітними Особами. Якщо це так, як описано у підпунктах D(2) Розділу V і A(2) Розділу VI, то рахунок необхідно розглядати як Підзвітний Рахунок.

122. Термін НФО є скороченням від виразу «Нефінансова Організація» і означає, згідно з підпунктом D(7), будь-яку Організацію, яка не є Фінансовою Установою. НФО може бути Пасивною НФО або Активною НФО. У підпунктах D(8) і (9) викладено значення термінів «Пасивна НФО» та «Активна НФО» відповідно.

123. В принципі, «Пасивна НФО» – це НФО, що не є Активною НФО. Однак підпункт D(8) також включає Інвестиційну Компанію, описану у підпункті A(6)(b), яка не є Фінансовою Установою Юрисдикції-Учасниці. Унаслідок цього Підзвітні Фінансові Установи зобов'язані перевіряти цей вид Інвестиційних Компаній, наприклад у такий спосіб: між Юрисдикцією A і Юрисдикцією B діє угода щодо взаємного автоматичного обміну інформацією про фінансові рахунки, але між Юрисдикцією A і Юрисдикцією C такої угоди не укладено. W, Підзвітна Фінансова Установа Юрисдикції A, веде Фінансові Рахунки для Організацій X та Y, обидві з яких є Інвестиційними Компаніями, описаними в підпункті A(6)(b). Організація X є резидентом Юрисдикції B, а Організація Y є резидентом Юрисдикції C. З точки зору W Організація X є Фінансовою Установою Юрисдикції-Учасниці, а Організація Y не є Фінансовою Установою Юрисдикції-Учасниці. У результаті W повинна розглядати Організацію Y як Пасивну НФО згідно підпунктом D(8).

124. Будь-яка НФО може бути Активною НФО, за умови, що вона відповідає будь-якому критерію, зазначеному у підпункті D(9). В цілому,

ці критерії стосуються:

- a)* активних НФО з огляду на дохід та активи;
- b)* НФО, акції яких регулярно торгуються на ринках цінних паперів;
- c)* Урядових Організацій, Міжнародних Організацій, Центральних Банків та Організацій, які знаходяться в їх 100% власності;
- d)* холдингових НФО, які є членами нефінансової групи;
- e)* НФО-стартапів;
- f)* НФО, які знаходяться на стадії ліквідації або виходять з банкрутства;
- g)* центрів фінансового менеджменту, що є членами нефінансової групи; або
- h)* неприбуткових НФО.

125. Підпункт D(9)(a) описує критерій, за яким визначається статус Активних НФО як «активних НФО з огляду на дохід та активи» таким чином: менше 50% валового доходу такої НФО за попередній календарний рік або за інший відповідний звітний період є пасивним доходом, та менше 50% активів, якими володіла така НФО протягом попереднього календарного року або іншого відповідного звітного періоду, є активами, які приносять або утримуються для отримання пасивного доходу.

126. При визначенні значення терміну «пасивний дохід» необхідно брати до уваги конкретні правила кожної юрисдикції. Зазвичай вважається, що пасивний дохід включає частину валового доходу, який складається з:

- a)* дивідендів;
- b)* процентів;
- c)* доходу, еквівалентного процентам;
- d)* доходу з нерухомості та роялті, окрім доходу з нерухомості та роялті, що одержані у ході активного ведення комерційної діяльності, яку ведуть, принаймні частково, співробітники НФО;
- e)* ануїтетів;
- f)* перевищення прибутку над збитками, яке виникло в результаті продажу або обміну Фінансових Активів, що призводить до утворення пасивного доходу, описаного вище;
- g)* перевищення прибутку над збитками, яке виникло в результаті транзакцій (у тому числі ф'ючерсів, форвардів, опціонів або

подібних транзакцій) з будь-якими Фінансовими Активами;

h) перевищення прибутку над збитками, яке виникло в результаті операцій з іноземною валютою;

i) чистого доходу від свопів, або

j) сум, одержаних за Договорами Страхування з Викупною Сумою.

Незважаючи на сказане вище, якщо йдеться про НФО, яка регулярно виступає дилером Фінансових Активів, пасивних дохід не включатиме будь-який дохід від транзакції, в яку НФО вступило в порядку звичайної діяльності такого дилера, здійснюваної в ролі такого дилера.

127. Вартість активів НФО визначається на основі справедливої ринкової вартості або балансової вартості активів, яка відображається в балансі НФО.

128. Підпункт D(9)(b) описує критерій, за яким статус Активної НФО присвоюється «НФО, акції якої котируються на ринку цінних паперів», таким чином: акції такої НФО перебувають у регулярному обігу на організованому ринку цінних паперів, або така НФО є Пов'язаною Організацією Організації, акції якої перебувають у регулярному обігу на організованому ринку цінних паперів. Як було зазначено в пункті 112 вище, акції «регулярно торгуються», якщо існує постійний значимий обсяг торгів цими акціями, а термін «організований ринок цінних паперів» означає офіційно визнану біржу, контроль за якою здійснюється урядовим органом, в якому знаходиться цей ринок, та має значимий річний дохід від акцій, якими торгують на ній.

129. Підпункт D(9)(d) описує критерій, за яким визначається статус Активної НФО для «холдингових НФО, які є членами нефінансової групи», таким чином: переважно вся діяльність такої НФО складається з утримання (повністю або частково) акцій, що знаходяться в обігу, або надання фінансування та послуг одній або декільком дочірнім компаніям, які здійснюють господарську діяльність, відмінну від діяльності Фінансової Установи, за винятком того, що Організація не вважається такою, якщо вона функціонує (або позиціонується) як інвестиційний фонд, такий як фонд з приватним капіталом, венчурний фонд, фонд з викупом у кредит чи будь-який інвестиційний механізм, метою якого є придбання чи фінансування компаній, та потім отримання частки участі у таких компаніях в якості капітальних активів для інвестиційних цілей.

130. Щодо діяльності, про яку йдеться у підпункті D(9)(d), вираз «переважно вся діяльність» означає 80 % або більше. Однак, якщо фінансова діяльність НФО як холдингу або групи становить менше 80 %

її загального обсягу діяльності, але НФО одержує також активний дохід (тобто дохід, який не є пасивним доходом) в інший спосіб, вона одержує право на статус Активної НФО за умови, що уся її діяльність в сукупності відповідає характеристикам «переважно всієї діяльності». Для визначення того, чи діяльність, інша, ніж фінансова діяльність НФО як холдингу або групи, дозволяє віднести її до категорії Активних НФО, можна перевірити відповідність таких інших видів діяльності ознакам, описаним у підпункті D(9)(a). Наприклад, якщо 60 % діяльності холдингової компанії полягає в її діяльності як холдингу або у здійсненні фінансової діяльності і наданні послуг одній або декільком дочірнім компаніям, а 40 % полягає у виконанні функцій центру дистрибуції товарів, виготовлених групою, до якої вона належить, і дохід від її діяльності як центру дистрибуції вважається активним відповідно до положень підпункту D(9)(a), вона є Активною НФО, незалежно від того факту, що менше ніж 80 % її діяльності складається з володіння випущених в обіг акцій однієї або декількох дочірніх компаній або надання їм фінансування і послуг. Термін «переважно вся діяльність» також охоплює поєднання володіння акціями однієї або декількох дочірніх компаній і надання їм фінансування та послуг. Термін «дочірня компанія» означає будь-яку компанію, випущеними в обіг акціями якої прямо або опосередковано володіє (повністю або частково) НФО.

131. Однією з вимог, наведених у підпункті D(9)(h), виконання якої дозволяє «неприбутковій НФО» мати статус Активної НФО, є те, що законодавство юрисдикції, резидентом якої є ця НФО, або установчі документи цієї НФО не дозволяють, щоб будь-який дохід або активи НФО розподілялись або оформлювались на користь фізичної особи або Організації, що не є благодійною організацією, для іншої мети, ніж здійснення благодійної діяльності НФО, або в якості виплати обґрунтованої компенсації за надані послуги, або виплати, що представляє справедливу ринкову вартість майна, придбаного НФО. Крім того, дохід або активи НФО могли б бути розподілені або оформлені на користь фізичної особи або Організації, що не є благодійною організацією, в якості виплати обґрунтованої компенсації за користування майном.

Контролюючі Особи

132. У підпункті D(6) викладено визначення терміну «Контролюючі Особи». Цей термін відповідає терміну «бенефіціарний власник», описаному в Рекомендації 10 і Пояснювальній Записці до Рекомендації 10 Групи з розробки фінансових заходів боротьби з відмиванням грошей

(схвалені у лютому 2012 р.)⁶, і повинен тлумачитись згідно з цими Рекомендаціями з метою захисту міжнародної фінансової системи від зловживань, у тому числі, що стосуються податкових злочинів.

133. Для Організації, яка є юридичною особою, термін «Контролюючі Особи» означає фізичну особу (осіб), яка здійснює контроль над цією Організацією. «Контроль» над Організацією зазвичай здійснюється фізичною особою (особами), яка має контрольну частку участі в цій Організації. «Контрольна частка участі» залежить від структури власності юридичної особи і зазвичай визначається виходячи з порогового значення із застосуванням підходу, заснованого на оцінці ризику (наприклад, будь-яка особа (особи), що володіє більш ніж певним відсотком юридичної особи – наприклад, 25%). Якщо жодна фізична особа (особи) не здійснює контроль через частку участі в Організації, Контролюючою Особою (Особами) Організації буде фізична особа (особи), яка здійснює контроль над цією Організацією в інший спосіб. Якщо жодну фізичну особу (осіб) не можна визначити як таку, що здійснює контроль над Організацією, Контролюючою Особою (Особами) Організації буде фізична особа (особи), яка займає найвищу керівну посаду.

134. У випадку трасту термін «Контролюючі Особи» означає засновника(-ів), управителя (довірчого власника)(-ів), захисника(-ів) (якщо такий є), вигодоодержувача(-ів) або клас (класи) вигодоодержувачів та будь-яку іншу фізичну особу (осіб), які здійснюють вирішальний вплив на траст. Засновник (-и), управитель(-і) (довірчий власник(-и)), захисник(-и) (якщо такий є), вигодоодержувач(-і) або клас (класи) вигодоодержувачів завжди повинні вважатись Контролюючими Особами трасту, незалежно від того, здійснюють вони контроль над трастом чи ні. З цієї причини друге речення підпункту D(6) доповнює перше речення цього підпункту. До того ж, будь-яка фізична особа (особи), що здійснює остаточний фактичний контроль над трастом (у тому числі через ланцюг контролю або власності) повинна також вважатись Контролюючою Особою трасту. З метою визначення джерела коштів, що знаходяться на рахунку (рахунках), яким володіє траст, якщо засновником(-ами) трасту є Організація, Підзвітні Фінансові Установи повинні також визначити Контролюючу Особу (Осіб) засновника та звітувати про неї як про Контролюючу Особу (Осіб) цього трасту. Підзвітна Фінансова Установа повинна одержати достатню інформацію

⁶ FATF/OECD (2013), *Міжнародні стандарти боротьби з відмиванням грошей, фінансуванням тероризму та розповсюдженням зброї масового знищення*, Рекомендації FATF, лютий 2012 року, FATF/OECD, Париж, - *International Standards on Combating Money Laundering and the Financing of Terrorism and Proliferation*, The FATF Recommendations February 2012, FATF/OECD, Paris, www.fatf-gafi.org/media/fatf/documents/recommendations/pdfs/FATF_Recommendations.pdf.

стосовно бенефіціара (бенефіціарів) трасту, зазначеного за характеристиками або за класом, якої буде достатньо для того, щоб Підзвітна Фінансова Установа могла встановити особу бенефіціара (бенефіціарів) на момент виплати або тоді, коли бенефіціар (бенефіціари) має намір скористатися правами, які йому належать. Таким чином, цей випадок становитиме зміну обставин і вимагатиме виконання відповідних процедур. Під час впровадження Загального Стандарту Звітності юрисдикція може дозволити Підзвітній Фінансовій Установі прирівняти бенефіціара(-ів) трасту, який вважається Контролюючою Особою (Особами) трасту, до бенефіціара(-ів) трасту, який вважаються Підзвітною Особою трасту, яка є Фінансовою Установою (див. пункти 69-70 вище).

135. У випадку, коли йдеться про інші правові форми, інші ніж траст, термін «Контролюючі Особи» означає осіб, які мають статус, еквівалентний або аналогічний до Контролюючих Осіб трасту. Таким чином, ураховуючи різні форми і структури правовідносин, Підзвітні Фінансові Установи повинні ідентифікувати і звітувати про осіб, що мають статус, еквівалентний або аналогічний до осіб, щодо яких існують такі ж вимоги для трастів.

136. Щодо юридичних осіб, які з функціональної точки зору схожі на трасти (наприклад, фундації (foundations)), Підзвітні Фінансові Установи повинні визначати Контролюючих Осіб через застосування процедур належної комплексної оцінки клієнтів, подібних до тих, що застосовуються до трастів, з метою досягнення належного рівня звітування.

137. Якщо з метою визначення Контролюючих Осіб Власника Нового Рахунку Організації (див. підпункт A(2)(b) Розділу VI) Підзвітна Фінансова Установа покладається на інформацію, яка була зібрана і зберігається згідно з Процедурами AML/КҮС, то такі Процедури AML/КҮС повинні відповідати Рекомендаціям 10 і 25 Рекомендацій Групи з розробки фінансових заходів боротьби з відмиванням грошей (схвалених у лютому 2012 р.), у тому числі стосовно необхідності повсякчас вважати засновника(-ів) трасту Контролюючою Особою трасту, а засновника(-ів) фундації – Контролюючою Особою фундації. Для визначення Контролюючих Осіб Власника Існуючого Рахунку Організації (див. підпункт D(2)(b) Розділу V), Підзвітна Фінансова Установа може покладатись на інформацію, яка була зібрана і зберігається згідно з Процедурами AML/КҮС, запровадженими в цій Підзвітній Фінансовій Установі.

Пункт E - Інше**Підпункт E(1) – Власник Рахунку**

138. Підпункт E(1) визначає термін «Власник Рахунку» як особу, зазначену чи визначену як власник Фінансового Рахунку Фінансовою Установою, що веде такий рахунок. Немає значення, чи є така особа транзитною Організацією (*flow-through Entity*). Таким чином, наприклад, якщо траст або спадкоємець (estate) вказаний як власник або особа, що тримає Фінансовий Рахунок, Власником Рахунку є цей траст або спадкоємець (estate), а не його власники чи бенефіціари. Схожим чином, якщо партнерство вказане як власник або особа, що тримає Фінансовий Рахунок, Власником Рахунку є партнерство, а не партнери партнерства.

139. Особа, інша ніж Фінансова Установа, що володіє Фінансовим Рахунком в інтересах чи на користь іншої особи в якості агента, кастодіана, довіреної особи, особи з правом підпису, інвестиційного радника, законного представника чи посередника, не вважається такою, що володіє таким рахунком відповідно до підпункту E(1). Натомість, така інша особа вважається особою, що володіє таким рахунком. Для цих цілей Підзвітна Фінансова Установа може покладатись на інформацію, якою вона володіє (у тому числі інформацію, зібрану відповідно до Процедур AML/KYC), на основі якої вона може обґрунтовано визначити, чи особа діє на користь або від імені іншої особи.

140. Щодо рахунку, який знаходиться в спільному володінні, кожен зі співвласників вважається Власником Рахунку для визначення того, чи є цей рахунок Підзвітним Рахунком. Таким чином, рахунок є Підзвітним Рахунком, якщо будь-який з Власників Рахунку є Підзвітною Особою або Пасивною НФО з однією чи декількома Контролюючими Особами, що є Підзвітними Особами. Якщо декілька Підзвітних Осіб є співвласниками, кожна Підзвітна Особа розглядається як Власник Рахунку, і вважається, що їй належить весь залишок рахунку, що знаходиться у спільному володінні, у тому числі для цілей застосування правил агрегування, викладених у підпунктах C(1)-(3) Розділу VII.

141. У випадку Договору Страхування з Викупною Сумою або Договору Ануїтету Власник Рахунку – це будь-яка особа, яка має право доступу до Викупної Суми чи право змінювати бенефіціара за договором. Якщо жодна особа не може мати право доступу до Викупної Суми чи право змінювати бенефіціара, то Власником Рахунку є будь-яка особа, що названа власником у договорі, а також будь-яка особа з правом на отримання виплати згідно з умовами такого договору. Після закінчення

терміну дії Договору Страхування з Викупною Сумою або Договору Ануїтету (тобто коли зобов'язання щодо виплати суми, передбаченої договором, стає фіксованим), кожна особа, яка має право на отримання виплати за договором, вважається Власником Рахунку.

142. Наведені нижче приклади ілюструють застосування підпункту E(1):

• *Приклад 1 (Рахунок належить агенту):*

F має довіреність, видану U, Підзвітною Особою, яка уповноважує F відкривати Депозитний Рахунок, володіти ним та робити внески на нього або здійснювати зняття коштів від імені U. Залишок рахунку на поточний календарний рік становить 100 000 доларів США. У Підзвітній Фінансовій Установі F вказаний як власник Депозитного Рахунку, але оскільки F володіє рахунком як агент на користь U, F не має остаточних прав на кошти, що зберігаються на рахунку. Оскільки вважається, що Депозитний Рахунок тримає U, який є Підзвітною Особою, цей рахунок є Підзвітним Рахунком.

• *Приклад 2 (Рахунки, що знаходяться в спільному володінні):*

U, Підзвітна Особа, тримає Депозитний Рахунок у Підзвітній Фінансовій Установі. Залишок рахунку на поточний календарний рік становить 100 000 доларів США. Співвласником рахунку є A, фізична особа, що не є Підзвітною Особою. Оскільки один із співвласників є Підзвітною Особою, цей рахунок є Підзвітним Рахунком.

• *Приклад 3 (Рахунки, що знаходяться в спільному володінні):*

U і Q, які є Підзвітними Особами, тримають Депозитний Рахунок у Підзвітній Фінансовій Установі. Залишок рахунку на поточний календарний рік становить 100 000 доларів США. Рахунок є Підзвітним Рахунком – U та Q вважаються Власниками Рахунку.

Підпункт E(2) – Процедури AML/КУС

143. Термін «Процедури AML/КУС», визначений у підпункті E(2), означає процедури належної комплексної перевірки клієнтів Підзвітної Фінансової Установи, відповідно до вимог законодавства у сфері запобігання та протидії легалізації (відмиванню) доходів, одержаних злочинним шляхом, або подібних вимог, які застосовуються до Підзвітної Фінансової Установи (наприклад, вимоги щодо перевірки клієнта на благонадійність (КУС – *know your customer*)). Ці процедури включають ідентифікацію і підтвердження особи клієнта (у тому числі бенефіціарних власників клієнта), розуміння природи і цілі рахунку та здійснення поточного контролю.

Підпункти E(3) і (4) – Організація та Пов'язана Організація

144. Підпункт E(3) визначає термін «Організація» як юридичну особу або правове утворення. Цей термін охоплює будь-яку особу, крім Фізичної Особи, а також будь-яку правову форму. Таким чином, наприклад, корпорація, партнерство, траст, *поручительство (fideicomiso)*, фонд (*fondation, Stiftung*), компанія, кооператив, асоціація або суспільне підприємство (*asociación en participación*) – підпадають під визначення терміну «Організація».

145. Організація є «Пов'язаною Організацією» іншої Організації, відповідно до визначення у підпункті E(4), якщо одна з Організацій контролює іншу Організацію або обидві Організації знаходяться під спільним контролем. З цією метою контроль включає пряме або опосередковане володіння понад 50% голосів та вартості Організації. Те, чи є Організація Пов'язаною Організацією для іншої Організації, має значення для: правил агрегування залишку рахунка (пункт C Розділу VII); визначення терміну «Підзвітна Особа» (підпункт D(2)(ii)); та критерію, описаного в підпункті D(9)(b), якому НФО може відповідати, щоб стати Активною НФО.

Підпункт E(5) – ПН

146. Згідно з підпунктом E(5), термін «ПН» означає ідентифікаційний номер платника податків (або функціональний еквівалент за відсутності ідентифікаційного номера платника податків). Ідентифікаційний Номер Платника Податку є унікальною комбінацією літер або цифр (як би вона не називалася), яку юрисдикція присвоїла Фізичній Особі або Організації та яка використовується для ідентифікації цієї Фізичної Особи або Організації для цілей виконання податкового законодавства такої юрисдикції.

147. ПН також використовуються для ідентифікації платників податків, які здійснюють інвестування в інших юрисдикціях. Характеристики ПН (тобто структура, синтаксис тощо) визначаються податковою адміністрацією кожної окремої юрисдикції. Деякі юрисдикції навіть мають різні структури ПН для різних податків або різних категорій платників податків (наприклад, резидентів і нерезидентів).

148. У той час як багато юрисдикцій використовують ПН для податкових цілей доходів фізичних осіб або корпоративного оподаткування, деякі юрисдикції не видають ПН. Однак, ці юрисдикції часто використовують певний інший номер з високим ступенем захищеності, який має еквівалентний рівень ідентифікації («функціональний еквівалент»).

Прикладами такого номеру можуть бути: для Фізичних Осіб – номер соціального забезпечення/страхування, персональний ідентифікаційний номер громадянина, службовий код/номер, а також реєстраційний номер резидента; а для Організацій – реєстраційний код/номер комерційного підприємства/компанії.

149. Очікується, що Юрисдикції-Учасниці надаватимуть Підзвітним Фінансовим Установам інформацію щодо видачі, збору і, наскільки це буде можливо, інформацію щодо структури та інших характеристик ідентифікаційних номерів платників податків. ОЕСР докладатиме зусиль для сприяння поширенню такої інформації. Така інформація полегшуватиме збір точних ПІН Підзвітними Фінансовими Установами.

Підпункт Е(6) - Документальні Докази

150. Підпункт Е(6) описує, що саме вважається «Документальними Доказами» для процедур належної комплексної перевірки, які описані у Розділах II-VII. Вони охоплюють будь-що з такого:

- a)* сертифікат (довідка) резидентства, виданий уповноваженим державним органом (наприклад, урядом, його агентством чи муніципалітетом) у тій юрисдикції, резидентом якої є особа (отримувач платежу) згідно з її заявою;
- b)* стосовно Фізичної Особи – будь-яке чинне посвідчення особи, видане уповноваженим державним органом (наприклад, урядом, його агентством чи муніципалітетом), в якому вказано повне ім'я особи та яке зазвичай використовується з метою ідентифікації особи;
- c)* стосовно Організації – будь-який офіційний документ, виданий уповноваженим державним органом (наприклад, урядом, його агентством чи муніципалітетом), в якому вказано найменування Організації та адресу її головного офісу в юрисдикції, резидентом якої є Організація за її заявою, або в якій вона зареєстрована чи створена;
- d)* будь-який перевірений аудитором фінансовий звіт, кредитний звіт третьої особи, підтвердження реєстрації банкрутства або звіт регулятора ринку цінних паперів.

151. Підзвітна Фінансова Установа може покладатись на Документальні Докази, окрім випадків, коли їй стає відомо чи вона має підстави вважати, що такі Документальні Докази є недостовірними чи неточними (див. пункти 2-3 Коментаря до Розділу VII); в такому випадку очікується, що вона надасть перевагу тим Документальним Доказам, які є найновішими

чи більш точними, ніж інші Документальні Докази.

152. У підпункті E(6)(a) йдеться про сертифікат (довідку) резидентства, виданий уповноваженим державним органом у тій юрисдикції, резидентом якої є особа (отримувач платежу) згідно з її заявою. Прикладами такого сертифіката є сертифікат резидентства для податкових цілей (в якому зазначено, наприклад, що Власник Рахунку подав свою останню податкову декларацію як резидент цієї юрисдикції); інформація про резидентство, опублікована уповноваженим урядовим органом юрисдикції у вигляді переліку, який містить найменування/імена та резидентство платників податків; а також інформація про резидентство, розміщена в загальнодоступному реєстрі, який ведеться або затверджений уповноваженим органом юрисдикції, в такому як відкритий реєстр податкової адміністрації.

153. Однією з вимог, описаних у підпункті E(6)(c), є вимога щодо того, щоб офіційна документація містила адресу головного офісу Організації в юрисдикції, резидентом якої, за заявою Організації, вона є, або юрисдикції, в якій ця Організація була зареєстрована чи створена. Адресою головного офісу Організації зазвичай є місце ефективного управління (див. пункт 109 вище). Адреса Фінансової Установи, в якій Організація тримає рахунок, поштова скринька або адреса, яка використовується виключно для поштових цілей, – не є адресою головного офісу Організації, крім випадків, коли така адреса є єдиною адресою, яка використовується Організацією і зазначена як юридична адреса Організації в її статутних документах. Крім того, адреса, надана на виконання вказівки притримати/не відправляти кореспонденцію на цю адресу, не є адресою головного офісу Організації.

154. З метою врахування усталеної практики, яка стосується Існуючого Рахунку Організації, кожна юрисдикція може дозволити Підзвітним Фінансовим Установам використовувати в якості Документальних Доказів будь-яку класифікацію, наявну в базах даних/записах (реєстрах) Підзвітної Фінансової Установи, яка стосується Власника Рахунку, визначену на основі стандартизованої галузевої системи кодування, що застосовується Підзвітною Фінансовою Установою під час звичайної ділової практики для виконання вимог Процедур AML/KYC або цілей інших, ніж оподаткування, та яка була впроваджена Підзвітною Фінансовою Установою раніше дати, використаної для класифікації Фінансового Рахунку як Існуючого Рахунку, – за умови, що Підзвітна Фінансова Установа не знає або не має підстав вважати, що така класифікація є неточною або недостовірною. Термін «стандартизована галузева система кодування» означає систему кодування, яка

використовується для класифікації установ за типом діяльності для цілей, відмінних від оподаткування. Приклади стандартизованої галузевої системи кодування включають Міжнародну стандартну галузеву класифікацію (ISIC), що використовується Організацією Об'єднаних Націй, Класифікацію видів економічної діяльності Європейського Співтовариства (NACE), а також Північноамериканську систему класифікації галузей економіки (NAICS).

Вимоги до дійсності Документальних Доказів

155. Документальні Докази, у яких вказана дата завершення терміну дії, можуть вважатися дійсними на пізнішу з таких дат: дату завершення терміну дії, або на останній день п'ятого календарного року, наступного за роком, коли ці Документальні Докази були надані Підзвітній Фінансовій Установі. Однак вважається, що нижчезазначені Документальні Докази залишаються чинними упродовж необмеженого терміну:

- Документальні Докази, видані уповноваженим урядовим органом (такі як паспорт);
- Документальні Докази, які зазвичай не підлягають перегляду або оновленню (такі як свідоцтво про реєстрацію компанії); або
- Документальні Докази, надані Непідзвітною Фінансовою Установою або Особою Підзвітної Юрисдикції, яка не є Підзвітною Особою.

Решта Документальних Доказів залишаються чинними до останнього дня п'ятого календарного року, наступного за роком, коли ці Документальні Докази були надані Підзвітній Фінансовій Установі.

156. Незалежно від строків дійсності Документальних Доказів, згідно з пунктом А Розділу VII Підзвітна Фінансова Установа не може покладатись на ці Документальні Докази, якщо вона знає або має підстави вважати, що Документальні Докази є неточними чи недостовірними (наприклад, через зміну обставин, через яку інформація, зазначена в документі, стає неточною). Тому очікується, що Підзвітна Фінансова Установа запровадить процедури, відповідно до яких будь-які зміни, внесені до клієнтських файлів, які є змінами обставин, будуть ідентифіковані Підзвітною Фінансовою Установою (див. пункти 26 Коментаря до Розділу I і 17 Коментаря до Розділу III). Крім того, очікується, що Підзвітна Фінансова Установа поінформує будь-яку особу, яка надає документацію, про те, що ця особа зобов'язана сповістити Підзвітну Фінансову Установу про зміну обставин.

157. Підзвітна Фінансова Установа може зберігати оригінал, завірену копію або ксерокопію Документальних Доказів (у тому числі мікрофіші, електронний сканований документ або подібні засоби електронного зберігання документації), або принаймні зазначення виду перевіреного документа, дати перевірки документа, а також ідентифікаційний номер документа (за наявності) (наприклад, номер паспорта). Будь-яка документація, що зберігається в електронній формі, повинна надаватись у вигляді твердої копії за запитом.

158. Підзвітна Фінансова Установа може приймати копію Документальних Доказів електронним шляхом, якщо електронна система забезпечує, що одержана інформація є ідентичною надісланій інформації, і записує всі випадки надання доступу користувачам, в результаті яких було здійснено подання або оновлення Документальних Доказів або внесення змін до них. Крім того, технічні та операційні характеристики електронної системи (у тому числі процедури надання доступу) повинні забезпечувати, щоб особа, якій надається доступ до системи і яка подає Документальні Докази, була особою, зазначеною в таких Документальних Доказах.

159. В цілому, Підзвітна Фінансова Установа, у якій клієнт може відкрити рахунок, повинна одержувати Документальні Докази для кожного рахунку. Однак Підзвітна Фінансова Установа може покладатись на Документальні Докази, подані клієнтом для іншого рахунку, якщо обидва рахунки вважаються єдиним рахунком для цілей виконання стандартів «належної обізнаності», описаних у пункті А Розділу VII.

Документація, зібрана іншими особами

160. Як передбачено пунктом D Розділу II, Юрисдикція-Учасниця може дозволити Підзвітним Фінансовим Установам залучати надавачів послуг для виконання покладених на такі Підзвітні Фінансові Установи зобов'язань щодо звітності та належної комплексної перевірки. У такому разі Підзвітна Фінансова Установа може використовувати документацію, зібрану надавачами послуг (наприклад, провайдерами даних, фінансовими консультантами, страховими агентами) у порядку, передбаченому національним законодавством. При цьому відповідальність за виконання зобов'язань щодо звітності та належної комплексної перевірки залишається за Підзвітними Фінансовими Установами.

161. Підзвітна Фінансова Установа може покладатись на документацію, зібрану агентом цієї Підзвітної Фінансової Установи (у тому числі консультантом з питань роботи з фондами щодо фондів взаємних

інвестицій, фондів хеджування або приватної інвестиційної групи). Агент може зберігати таку документацію в інформаційній системі, яка ведеться для однієї або декількох Підзвітних Фінансових Установ, за умови, що цією системою передбачена безперешкодна можливість доступу будь-якою Підзвітною Фінансовою Установою, від імені якої агент зберігає документацію, до даних, які стосуються типу цієї документації, інформації, що міститься у документації (у тому числі до копій цієї документації), та її дійсність; та за умови, що такій Підзвітній Фінансовій Установі надається дозвіл на передачу даних стосовно будь-яких фактів, про які їй стало відомо, що можуть вплинути на достовірність цієї документації (або безпосередньо до електронної системи, або шляхом надання такої інформації агенту). Підзвітна Фінансова Установа повинна мати змогу встановити, наскільки це можливо, як і коли вона передала дані, що стосуються будь-яких фактів, про які їй стало відомо, які можуть вплинути на достовірність цієї документації, і повинна мати змогу підтвердити, що будь-які передані нею дані були оброблені, а для підтвердження достовірності цієї документації було проведено належну комплексну перевірку. Агент повинен мати діючу систему для забезпечення того, щоб будь-яка інформація, одержана ним стосовно фактів, які впливають на достовірність документації або статусу, присвоєного клієнту, надавалась усім Підзвітним Фінансовим Установам, для яких цей агент зберігає таку документацію.

162. Як правило, Підзвітній Фінансовій Установі, яка набуває рахунок від попередника або правопередавача в результаті злиття або масового придбання рахунків за вартістю, дозволятиметься покладатись на чинну документацію (або копії чинної документації), зібрану попередником або правопередавачем. Крім того, якщо попередник або правопередавач виконали всі передбачені Розділами II-VII процедури належної комплексної перевірки для рахунків, що були передані, то Підзвітна Фінансова Установа, яка набуває у такої іншої Підзвітної Фінансової Установи рахунок в результаті злиття або масового придбання рахунків за вартістю, як правило, може покладатися на визначення попередника або передавача щодо статусу Власника Рахунку до тих пір, поки набувач не дізнається або матиме підстави вважати, що статус є невірним або що відбулася зміна обставин (див. пункт 17 Коментаря до Розділу III).

Коментар до Розділу IX стосовно ефективного впровадження Загального Стандарту Звітності

1. Метою цього Розділу є забезпечення ефективного впровадження Загального Стандарту Звітності Юрисдикціями-Учасницями, його дотримання і запобігання ухиленню від його виконання. Це досягається шляхом висування вимоги до юрисдикцій щодо запровадження певних правил та адміністративних процедур. Ці правила можуть набувати форми основного законодавства або підзаконних актів (наприклад, регламенти/постанови/накази) і часто доповнюються роз'ясненнями. Адміністративні процедури можуть бути викладені в інструкціях або інших формах повідомлень, наданих аудиторам або іншим відповідним органам.

2. Згідно з Розділом IX в юрисдикції повинні існувати чинні правила та адміністративні процедури для забезпечення ефективного впровадження та виконання процедур звітності та належної комплексної перевірки, викладених у Загальному Стандарті Звітності. Стандарт не вважатиметься ефективно впровадженим, якщо він не буде прийнятий на добросовісній основі з урахуванням цього Коментаря, мета якого сприяти узгодженому застосуванню цього Стандарту в різних юрисдикціях. Оскільки застосування Загального Стандарту Звітності вимагає, щоб він був імplementований у положення національного законодавства, його впровадження на національному рівні може здійснюватися по різному в різних країнах. Тому в міждержавному контексті необхідно брати до уваги законодавство юрисдикції, що впроваджує стандарт. Наприклад, може виникнути питання, чи підпадає певна Організація, яка є резидентом Юрисдикції-Учасниці і має Фінансовий Рахунок в іншій Юрисдикції-Учасниці, під визначення терміну «Фінансова Установа». Організація може відповідати критеріям тесту «суттєвої частки», щоб бути Кастодіальною Установою в одній Юрисдикції-Учасниці, але різні методики вимірювання валового доходу можуть призвести до того, що Організація не відповідатиме цим критеріям в іншій Юрисдикції-Учасниці. У такому випадку питання класифікації цієї Організації необхідно вирішувати згідно з законодавством Юрисдикції-Учасниці, резидентом якої є ця Організація.

3. Підпункти А(1) і (2) передбачають, що юрисдикція повинна мати правила, які:

- запобігають застосуванню будь-якими Фінансовими Установами,

особами або посередниками практики, спрямованої на ухилення від виконання Загального Стандарту Звітності;

- вимагають від Підзвітних Фінансових Установ зберігати записи щодо вижитих заходів та будь-яких доказів, на які вони спирались, для виконання процедур належної комплексної перевірки, викладених в Загальному Стандарті Звітності; а також
- які вимагають вжиття належних (достатніх) заходів для одержання документації, про яку йдеться вище.

4. Перше правило, описане у підпункті А(1), зазвичай називається правилом, спрямованим на протидію ухиленню від виконання зобов'язань (*anti-avoidance rule*). Правило, спрямоване на протидію ухиленню від виконання зобов'язань, може приймати різні форми. Багато юрисдикцій включили до свого податкового законодавства загальне правило, спрямоване на протидію ухиленню від виконання зобов'язань, яке також може бути доповнене відповідними конкретними правилами. В інших юрисдикціях законодавство може включати тільки конкретні правила, спрямовані на протидію ухиленню від виконання зобов'язань. Те, як впроваджуватиметься правило, спрямоване на протидію ухиленню від виконання зобов'язань Загального Стандарту Звітності, залежатиме від загального підходу до протидії ухиленню від виконання зобов'язань, прийнятого юрисдикціями, та від підходу до впровадження Загального Стандарту Звітності. Наприклад, загальне правило, спрямоване на протидію ухиленню від виконання зобов'язань, може охоплювати зобов'язання щодо звітування та належної комплексної перевірки. Сама по собі форма правила не є важливою, поки вона є ефективною для запобігання ухиленню від виконання зобов'язань щодо звітування та процедур належної комплексної перевірки.

5. Нижче наведено приклади ситуацій, щодо яких очікується застосування правила, спрямованого на протидію ухиленню від виконання зобов'язань:

- Приклад 1 (Передача Ведення Рахунку):

Підзвітна Фінансова Установа радить клієнту вести рахунок у Пов'язаній Організації в юрисдикції, що не є Юрисдикцією-Учасницею, що дозволяє Підзвітній Фінансовій Установі ухилятися від звітування, при цьому пропонуючи свої послуги і зберігаючи відносини з клієнтом таким чином, ніби цей рахунок ведеться самою Підзвітною Фінансовою Установою. У такому випадку Підзвітна Фінансова Установа вважається такою, що веде рахунок і має зобов'язання щодо звітування і належної комплексної перевірки.

- Приклад 2 (Суми на кінець року):

Фінансові Установи, Фізичні Особи, Організації або посередники маніпулюють сумами на кінець року, такими як залишки рахунків, з метою уникнення зобов'язань щодо звітування.

- Приклад 3 (Розміщення коштів у Кваліфікованих Емітентів Кредитних Карт):

Фізичні Особи або Організації розміщують кошти з інших Підзвітних Рахунків у Кваліфікованих Емітентів Кредитних Карт на короткий період у кінці року для уникнення зобов'язань щодо звітування.

- Приклад 4 (Електронні документи і комп'ютеризовані системи):

Підзвітна Фінансова Установа навмисне не створює електронних документів (таким чином, пошук електронних документів не дає жодних результатів) або веде штучно розділені комп'ютеризовані системи (для ухилення від правил агрегування рахунків).

6. Очікується, що для підвищення надійності документу самостійної оцінки, юрисдикції включатимуть до свого національного законодавства конкретне положення, яке передбачатиме введення санкцій за підписання (або інше затвердження) неправдивих документів самостійної оцінки.

7. Підпункт А(2) вимагає, щоб в юрисдикції діяли правила, які вимагають від Фінансових Установ зберігати записи щодо вижитих заходів та будь-яких доказів, на які вони спирались, для виконання процедур належної комплексної перевірки, викладених в Загальному Стандарті Звітності. Такі записи повинні залишатись доступними упродовж достатньо довгого періоду часу, і в будь-якому разі упродовж не менше ніж 5 років після завершення періоду, упродовж якого Підзвітна Фінансова Установа повинна надавати інформацію, що підлягає звітуванню згідно зі Загальним Стандартом Звітності.

8. Визначення терміну «Документальний Доказ» надається у підпункті Е(6) Розділу VIII і є релевантним для застосування, наприклад, положень щодо адреси проживання, передбачених у підпункті В(1) Розділу III, а також процедур, визначених підпунктом В(6) Розділу III. Як зазначено в пункті 157 Коментаря до Розділу VIII, Документальні Докази, які зберігає Підзвітна Фінансова Установа, не обов'язково повинні бути оригіналами і можуть бути завіреними копіями, ксерокопіями або принаймні зазначенням виду перевіреного документа, дати перевірки документа, а також ідентифікаційного номеру документа (за наявності).

9. В окремих випадках, як, наприклад, у випадку, описаному в пункті 13 Коментаря до Розділу I стосовно одержання ППН щодо Існуючих Рахунків, настановами про порядок дій, які описують відповідні «обґрунтовані дії» можуть бути документи, які описують здійснені заходи, за умови, що також існує підтвердження того, як виконуються ці політики та процедури. Наприклад, якщо йдеться про розсилання стандартних листів, ці настанови не вимагатимуть від Підзвітної Фінансової Установи зберігання копії надісланих листів, але вимагатимуть надання на вимогу документа, який містить інформацію, що є однаковою для кожної версії, а також файлу даних, у якому зберігається унікальна інформація.

10. Підпункт А(2) також вимагає, щоби юрисдикція передбачала вжиття належних (достатніх) заходів для одержання документації від Підзвітних Фінансових Установ. У більшості юрисдикцій діють правила, які зобов'язують платника податків або третю особу надавати документи, необхідні для застосування їх національного податкового законодавства. Ці правила зазвичай також застосовуються для отримання інформації, необхідної для надання відповіді на запит партнера з обміну відповідно до правового інструменту, що містить положення про обмін інформацією. У деяких юрисдикціях, особливо тих, у яких не існує податку на прибуток, можуть діяти правила, які стосуються конкретно процедур одержання інформації відповідно до правового інструменту, що містить положення про обмін інформацією.

11. Підпункти А(3) і (4) вимагають, щоб юрисдикції впровадили адміністративні процедури для:

- підтвердження дотримання Підзвітними Фінансовими Установами процедур подання звітності та належної комплексної перевірки, викладених у Загальному Стандарті Звітності;
- здійснення контролю за Підзвітною Фінансовою Установою у випадку звітування про незадокументовані рахунки, та
- забезпечення того, щоб Організації та рахунки, які відповідно до національного законодавства визначаються як Непідзвітні Фінансові Установи та Виключені Рахунки, продовжували становити низький ризик їх використання з метою ухилення від сплати податків.

12. Юрисдикціям слід впровадити процедури для періодичної перевірки виконання цих вимог Підзвітними Фінансовими Установами. Така перевірка може здійснюватися у рамках регулярної податкової перевірки або окремої перевірки чи контрольних заходів.

13. Юрисдикції також повинні впровадити процедури для здійснення контролю за Підзвітною Фінансовою Установою у випадку звітування про незадокументовані рахунки. Незадокументований рахунок зазвичай з'являється тоді, коли Підзвітна Фінансова Установа не може одержати інформацію щодо Існуючого Рахунку від Власника Рахунку (див. пункти 28-29, 45 і 48 Коментаря до Розділу III). Це може бути результатом запровадження Підзвітною Фінансовою Установою неправильних процедур для одержання необхідної інформації, або невиконання вимог Власником Рахунку. Кожен випадок є підставою для занепокоєння.

14. Очікується, що юрисдикція здійснюватиме контроль за будь-якою Підзвітною Фінансовою Установою, яка повідомить про незадокументований рахунок. У випадку, коли кількість незадокументованих рахунків є незначною, достатньо буде надсилання простого запиту до Підзвітної Фінансової Установи. Однак якщо така Підзвітна Фінансова Установа повідомляє про кількість незадокументованих рахунків, що перевищує середню, упродовж будь-якого одного року, або якщо кількість незадокументованих рахунків, про які повідомляється, продовжує зростати, може бути необхідним повний аудит процедур належної комплексної перевірки, що виконуються цією Підзвітною Фінансовою Установою. У такому випадку (якщо це можливо та доцільно) юрисдикція може відповідно до національного законодавства проконсультувати органи з питань протидії легалізації доходів, одержаних злочинним шляхом.

15. Як описано вище, юрисдикція повинна передбачити процедури для забезпечення того, щоб Організації та рахунки, які відповідно до національного законодавства визначаються як Непідзвітні Фінансові Установи та Виключені Рахунки, продовжували становити низький ризик їх використання з метою ухилення від сплати податків. Це може стосуватись окремих Організацій або типів Організацій. Ці процедури повинні включати періодичну перевірку такого статусу. Перевірка може проводитись у рамках систематичних податкових перевірок або як окрема перевірка чи контрольний захід.

16. Приклади ситуацій, у яких юрисдикціям слід повторно оцінити доцільність надання такого статусу Організації або рахунку, включають ситуацію, коли Організація змінює вид своєї комерційної діяльності або коли змінюється призначення Фінансового Рахунку.

17. Після того, як юрисдикція визначить, що певний вид Організації або рахунку більше не відповідає вимозі щодо того, щоб ризик їх використання для ухилення від сплати податків був низьким, вона повинна якомога швидше вжити усіх відповідних заходів для видалення такої Організації або такого рахунку з переліку Непідзвітних Фінансових Установ або Виключених Рахунків, визначеному її національним законодавством. Така юрисдикція також повинна порадижити своїм партнерам з обміну інформацією змінити статус цієї Організації або рахунку. Див. також пункт 2 Розділу 7 Модельної угоди, де визначення статусу Організацій або рахунків як Непідзвітних Фінансових Установ або Виключених Рахунків у спосіб, що перешкоджає досягненню цілей Загального Стандарту Звітності, вважатиметься суттєвою невідповідністю, яка потягне за собою тимчасове призупинення дії Модельної угоди.

18. Підпункт А(5) вимагає, щоб юрисдикція мала ефективні правозастосовні положення для усунення порушень. У деяких випадках правило, спрямоване на протидію ухиленню від виконання зобов'язань, описане у підпункті А(1), може бути настільки широким, що охоплюватиме примусове виконання. В інших випадках можуть існувати окремі або більш конкретні правила розв'язання певних питань щодо примусового виконання у більш вузькому контексті. Наприклад, у юрисдикції можуть існувати норми, які передбачають накладання штрафів або інших санкцій у випадках, коли особа не надає інформацію, яку вимагає податковий орган. Крім того, враховуючи, що одержання документу самостійної оцінки для Нових Рахунків є надзвичайно важливим аспектом для забезпечення ефективності Загального Стандарту Звітності, очікується, що юрисдикції впровадять дієві заходи для забезпечення того, щоб для Нових Рахунків завжди надавались дійсні документи самостійної оцінки. Ефективним способом досягнення цього результату буде введення законодавчих норм, які унеможливлять відкриття Нового Рахунку без надання дійсного документу самостійної оцінки під час процедур відкриття рахунку. Інші юрисдикції можуть обрати інші методи, наприклад, накладення суттєвих штрафів на Власників Рахунків, які не надають документу самостійної оцінки, або на Підзвітні Фінансові Установи, які не вживають належних заходів для одержання документу самостійної оцінки під час відкриття рахунку.